

Hãy Biến Tôi Thành Ma Cà Rồng

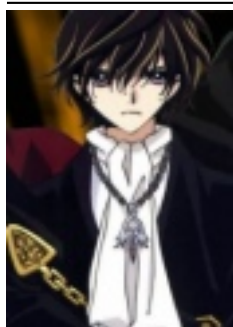
Contents

Hãy Biến Tôi Thành Ma Cà Rồng	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	10
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	15
15. Chương 15	15
16. Chương 16	17
17. Chương 17	17
18. Chương 18	18
19. Chương 19	19
20. Chương 20	20
21. Chương 21	20
22. Chương 22	21
23. Chương 23	22
24. Chương 24	22
25. Chương 25	23
26. Chương 26	23
27. Chương 27	24
28. Chương 28	25
29. Chương 29	26
30. Chương 30	26
31. Chương 31	27
32. Chương 32	28
33. Chương 33	29
34. Chương 34	30
35. Chương 35	31
36. Chương 36	31
37. Chương 37	32
38. Chương 38	33
39. Chương 39	33
40. Chương 40	34
41. Chương 41	34

42. Chương 42	35
43. Chương 43	35
44. Chương 44	36
45. Chương 45	37
46. Chương 46	38
47. Chương 47	38
48. Chương 48	39
49. Chương 49	40
50. Chương 50	40
51. Chương 51	41
52. Chương 52	43
53. Chương 53	43
54. Chương 54	44
55. Chương 55	45
56. Chương 56	46
57. Chương 57	47
58. Chương 58	48
59. Chương 59	48
60. Chương 60	49
61. Chương 61	50
62. Chương 62	51
63. Chương 63	51
64. Chương 64	52
65. Chương 65	54
66. Chương 66	55
67. Chương 67	55
68. Chương 68	56
69. Chương 69	57
70. Chương 70	58
71. Chương 71	59
72. Chương 72	60
73. Chương 73	62
74. Chương 74	63
75. Chương 75	64
76. Chương 76	66
77. Chương 77	66
78. Chương 78	67
79. Chương 79	68
80. Chương 80	68
81. Chương 81	70
82. Chương 82	71
83. Chương 83	72
84. Chương 84	72
85. Chương 85	74
86. Chương 86	75
87. Chương 87	76
88. Chương 88	77
89. Chương 89	77
90. Chương 90	78
91. Chương 91	79
92. Chương 92	80
93. Chương 93	81
94. Chương 94	82
95. Chương 95	83

96. Chương 96	84
97. Chương 97	85
98. Chương 98	86
99. Chương 99	86
100. Chương 100	87
101. Chương 101	89
102. Chương 102	90
103. Chương 103	91
104. Chương 104	92
105. Chương 105	93
106. Chương 106	94
107. Chương 107	95
108. Chương 108	96
109. Chương 109	97
110. Chương 110	98
111. Chương 111	99
112. Chương 112	100
113. Chương 113	101
114. Chương 114	102
115. Chương 115	102
116. Chương 116	104
117. Chương 117	105

Hãy Biến Tôi Thành Ma Cà Rồng

Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-bien-toi-thanh-ma-ca-rong>

1. Chương 1

Giới thiệu nhân vật

Tử Đình Hương 20 tuổi. Được đặt tên theo tên một loài hoa. Cô đẹp và mỏng manh giống như một bông hoa tử đinh hương vậy. Nét mặt thanh tân mềm mại như cánh hoa. E ấp như nụ hoa. Thuần khiết như những bông hoa vừa tắm mình trong sương sớm. Mang trên mình hương thơm lôi cuốn và nồng nàn của Tử Đình Hương. Bao quanh cô là bầu không khí bí ẩn và trầm buồn như màu tím của hoa. Cái tên Tử Đình Hương rất hợp với cô.

...Cô muốn thành ma cà rồng sao?

...Tôi phải trả thù...

...Bất hạnh của người lại chính là may mắn của ta, người yêu cô ta...

...Hãy giết ta nếu người có đủ can đảm và người yêu bé nhỏ của người cũng sẽ chết...

...Nếu phải chết, em nguyện chết trong tay anh...

...Hãy hồi sinh cô ấy, người làm được mà...

...Cô ta đâu phải là người...

...Nếu muốn cô ta sống lại ngài phải đến khu rừng linh hồn và giải thoát cho linh hồn cô ta. Nhưng ngài sẽ phải thay linh hồn mình vào đó...

2. Chương 2

Phần 1: Nhật ký Tử Đình Hương

Tôi sẽ kể cho các bạn nghe câu chuyện về cuộc đời mình, theo cách của tôi. Hãy lắng nghe thôi nhé và đừng phán xét gì! Tôi không đảm bảo mình có thể giữ được bình tĩnh khi ai đó phán xét về cuộc đời mình đâu. Và nếu như không thể kiềm chế, rất có thể ngay đêm nay tôi sẽ vào phòng bạn từ đường cửa sổ, cắn một vết ngọt ngào vào cái cổ xinh đẹp kia và hút cạn máu trong người bạn.

Chap 1: Không lối thoát

Có tương lai hay không ột đứa như tôi? Phải, tương lai của bạn sẽ rấtมืด mù khi mẹ bạn là một “cô gái làng chơi” chính hiệu và bà ta thật sự yêu nghề này. Tôi là “sản phẩm” được tạo ra do một lần nào đó “dụng cụ bảo hộ” bị hỏng. Tôi đã từng hỏi mẹ tôi ba tôi là ai và bà ta nói nếu bà ta biết ba tôi là ai thì đã giao tôi cho ông ta rồi.

Năm tôi 15 tuổi mẹ tôi dẫn về một người con trai khoảng 19 – 20 và người đó gọi mẹ tôi là em yêu trong khi bà ta đủ tuổi để anh ta gọi là “mẹ yêu”.

Đó là tình nhân lâu nhất của mẹ. Bây giờ, khi tôi 20 tuổi anh ta vẫn còn giữ vai trò “một thằng ăn bám” trong nhà tôi. Có lẽ vì anh ta trẻ và anh ta cũng khá bảnh. Mẹ tôi yêu anh ta vì anh ta đẹp trai và giỏi trong khoản chăn gối. Còn anh ta là vì tiền nên theo mẹ tôi. Xem ra là một vụ giao dịch đôi bên cùng có lợi nhỉ.

Tôi chưa bao giờ ghét anh ta và cũng chẳng yêu thích gì. Cho đến khi anh ta cướp đi thứ quý giá nhất của tôi. Cái tuổi 17 đẹp đẽ của tôi hoàn toàn bị thằng khốn ấy vùi dập. Khi cái thứ dơ bẩn của nó đi vào trong tôi, tôi biết tôi sẽ không bao giờ còn là tôi của trước đây nữa.

Tôi đã chạy thục mạng trong màn đêm đen tối và lạnh buốt. Tôi cảm thấy mình như nhũn hơn bao giờ hết. Dơ bẩn! Thật sự dơ bẩn!

Khi 5 tuổi tôi mơ ước trở thành một nữ tu giống như sơ dạy mẫu giáo. Đến 7 tuổi tôi muốn trở thành cô giáo giống như cô chủ nhiệm của tôi. 12 tuổi, tôi muốn làm ca sĩ và 3 năm sau tôi lại có mơ ước trở thành diễn viên.

Nhưng bây giờ, điều tôi muốn nhất là chưa bao giờ sinh ra trên đời này. Nhưng tôi đã sinh ra rồi và đã sống mười bảy năm để chịu cái nỗi nhục này.

Vậy thì tôi ước mình có thể biến mất ngay bây giờ.

Tôi chưa thể thực hiện được bất cứ ước mơ nào của mình nhưng ước mơ cuối cùng này tôi sẽ thực hiện. Bằng chứng là tôi đang chìm dần trong làn nước lạnh buốt này đây.

Nước, khắp nơi đều là nước. Tôi cảm nhận rõ ràng nước vào phổi tôi làm nó đau buốt. Bao tử tôi cũng đã uống no một bụng nước. Tôi tin là mình sẽ chết.

Tôi mở mắt ra. Tôi đã chết rồi sao? Sau khi chết cũng được nằm trên giường và ở trong phòng à? Vậy thì cũng đâu có khác với khi còn sống tí nào.

Tôi nghe thấy tiếng mở cửa phòng, tôi quay đầu ra để xem người bước vào phòng sẽ là thiên sứ hay ác quỷ. Thế nhưng người vào phòng tôi là một chàng trai, anh ta chẳng có cánh, không có sừng và cũng chẳng có đuôi. Nhìn anh ta rất “con người”.

-Cô tỉnh rồi à? – Anh ta đến ngồi bên giường tôi. Anh ta hỏi giống như tôi và anh ta thân quen lắm vậy. Còn đưa tay định chạm vào mặt tôi. Tôi quay mặt đi để tránh bàn tay của anh ta.

3. Chương 3

Chap 1 (tt)

-Cô tỉnh rồi à? – Anh ta đến ngồi bên giường tôi. Anh ta hỏi tôi giống như thân quen từ lâu lắm rồi. Còn đưa tay định chạm vào mặt tôi. Tôi quay mặt đi để tránh bàn tay của anh ta.

-Đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn xem cô hết sốt chưa thôi – Anh ta giải thích đồng thời rút tay lại.

-Đêm hôm khuya khoắt cô ra bờ sông làm gì để bắt cá ngã xuống sông vậy?

Quá rõ rồi. Tôi chưa chết. Chính tên nhiều chuyện này đã cứu tôi. Tôi không giấu được sự tức giận mà quay ra lườm anh ta một cái. Thề rằng đó là cái lườm sắc nhất mà tôi có thể. Bây giờ tôi mới nhìn kỹ anh ta, anh ta có nước da nâu trông rất nam tính. Cơ thể cũng to cao vạm vỡ. Gương mặt khá đẹp trai nhưng có nét gì đó không giống người tốt.

Chắc không đâu! Có lẽ tôi quá nhạy cảm thôi. Không phải người tốt thì cứu tôi làm gì? Mà không biết tôi đã ở đây bao lâu rồi nhỉ?

-Để tôi nấu cái gì đó cho cô ăn nhé! – Anh ta nói rồi đi ra ngoài. Ánh mắt anh ta nhìn tôi rất lạ. Tôi không biết đó là gì.

Tôi nhắm mắt lại. Cảnh tượng kinh hoàng đêm hôm đó lại hiện ra trong đầu tôi. Mặc cho tôi dẫy dụa, khóc lóc, van xin. Tên cầm thú ấy vẫn dè dặt nghiền lấy tôi, xé nát chiếc váy ngủ trên người tôi. Hắn nằm trên người tôi, mình đầy mồ hôi. Hơi thở nặng nề. Còn tôi, đau đớn đến mức gần như lịm đi.

Tôi nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần mình. Mở mắt ra, tôi thấy người con trai lúc nãy đang bê một tô gì đó bốc khói nghi ngút.

-Ăn cháo đi! – Anh ta nói.

-Tôi muốn đi tắm – Tôi nghe tiếng mình khàn đặc.

-Ăn cho nóng đi rồi hãy tắm! – Anh ta cười một nụ cười khó hiểu.

-Để đó đi! Tắm xong tôi sẽ ăn.

Anh ta đồng ý và dìu tôi đến phòng tắm vì tôi còn mệt nên đi lại hơi khó.

Phòng tắm nhà anh ta khá lớn. Lớn hơn nhà tôi rất nhiều và có cả bồn tắm. Khi xem trong phim truyền hình và thấy những cô gái nằm trong bồn tắm ngập bọt sà phòng trắng. Thư giãn với nền nhạc nhẹ và trên thành bồn là ly rượu vang đỏ sáng sủa, tôi đã ao ước được tắm như thế một lần. Nhưng bây giờ tôi chẳng còn thiết tha một điều gì nữa. Tôi biết dù có tắm một trăm, một ngàn lần cũng không rửa sạch được vết nhơ này.

Trút bỏ quần áo khỏi cơ thể, tôi thấy trên người mình đầy những vết bầm tím, vết cào véo và cả vết răng cắn nữa. Tôi thật sự không thể giữ được bình tĩnh nữa. Tôi bật khóc và gào lên những tiếng hét ai oán. Tôi chà miếng bông tắm thật mạnh lên cơ thể mình cho đến khi da tôi đỏ bừng lên và đau rát. Tôi cứ đứng dưới vòi nước để nước xối từ đầu đến chân cả tiếng đồng hồ. Cho đến khi cơ thể tôi tím lại.

Tôi đang mặc trên người chiếc áo sơ mi rộng thùng thình và cái quần đùi mà anh ta cho tôi mượn. Ban này không để ý, giờ tôi mới thấy nhà anh ta khá rộng và rất nhiều phòng. Nhưng nội thất lại khá sơ xài, chỉ có một bộ ghế salon màu đen ngay chính giữa nhà. Mãi đến sau này tôi mới biết đó là nhà chứa và những căn phòng kia là nơi để những “cô gái làng chơi” “hành nghề”.

Tôi tìm mãi mới tìm ra căn phòng ban nãy mình nằm.

-Tụi mày đến đây đi! Tao mới vớ được hàng ngon – Tôi vừa hé mở cửa đã nghe tiếng anh ta đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

4. Chương 4

-Tao nghĩ nó cũng muốn nên mới chủ động đòi đi tắm –Sau khi im lặng nghe người bên kia nói gì đó, anh ta nói tiếp.

“Chủ động đòi đi tắm?” Đang nói về tôi sao? Chắc không phải đâu. Anh ta lại kể chuyện tôi đi tắm với bạn anh ta làm gì chứ?

-Nó ngã xuống sông, tao cứu được nó nên đưa về nhà.

-.....

Vậy thì đúng là nói về tôi rồi. Tôi có linh cảm không hay chút nào. Có lẽ tôi nên trốn đi thì hơn.

Tôi đóng cửa phòng lại và rón rén đi tìm cửa ra. Căn nhà thật sự rất rộng. Tôi tìm mãi mới thấy cửa ra vào. Tôi đoán đó là cửa ra vào vì nó to nhất trong số những cánh cửa trong nhà. Tôi mừng rỡ và chạy đến mở cửa ra nhưng khi cánh cửa vừa bật mở thì trước mặt tôi là 3 người con trai mặt mày hung dữ.

5. Chương 5

Thật sự không còn gì nhục nhã hơn! Tôi lại một lần nữa bị đối xử như một món đồ chơi giúp lũ cầm thú ấy thỏa mãn. Thì ra thằng khốn đó gọi bạn nó đến để cùng chà đạp tôi. Khi tôi vừa mở cửa ra đã thấy ba thằng bạn kho^n nạn của nó. Và tôi đã bị bắt.

Toàn thân tôi đau ră rời. Không còn chút sức lực cũng chẳng còn chút nước mắt. Tôi thậm chí đã không chống cự. Chỉ nhắm mắt buông xuôi cho bọn chúng dày xéo vì còn gì nữa để mà mất cơ chứ.

Bọn nó đang nhìn tôi bằng ánh mắt hả hê thỏa mãn. Còn tôi, tôi thật không tưởng tượng ra bây giờ trông mình như thế nào. Tôi cứ nằm im trên sàn nhà, trên người không còn mảnh vải che thân.

Tôi nghe tiếng điện thoại đổ chuông. Là điện thoại của một thằng nào đó.

-Có chuyện gì? – Thằng khốn đó nghe máy. Là tiếng của thằng đã cứu tôi.

-.....

-Cái gì? – Nó quát rồi cúp máy.

-Mấy con đào bị tụi thằng Minh Trọc bắt mất rồi. Đến đó thôi – Thằng đó nói bằng giọng tức giận.

Tôi nghe tiếng đóng cửa phòng. Tụi nó bỏ đi hết rồi. Tôi ngồi dậy một cách khó khăn.

.....

Trời rất lạnh! Tôi thật sự không biết mình có thể đi đâu nữa. Tôi không có bạn bè vì tụi nó coi thường mẹ tôi. Trong người tôi lại không có tiền. Nhà thì chắc chắn tôi sẽ không về thêm một lần nào nữa. Có lẽ đêm nay tôi sẽ ngủ ngoài đường.

Tôi ngồi co ro đầu một con hẻm vắng. Chợt sâu trong hẻm vang lên những âm thanh kỳ lạ. Vừa sợ hãi lại vừa tò mò. Tôi bước từng bước thận trọng tiến sâu vào con hẻm. Càng lúc tôi càng đến gần nơi phát ra âm thanh hơn.

Lạy Chúa! Điều tôi đang thấy rốt cuộc là gì?

Tôi sợ hãi đến nỗi không thể cử động để đưa tay lên dụi mắt để xem điều tôi đang thấy có phải là ảo giác hay không.

Một người đàn ông đang dí sát đầu vào cổ một con chó. Tôi nghe thấy tiếng rít đau đớn của con chó. Nó đang dẫy dụa. Nó dẫy dụa mạnh hơn. Rồi chậm dần chậm dần sau đó nó không còn cử động nữa. Người đàn ông ấy rời khỏi cổ con chó và nó nằm rũ xuống đất. Nhưng không phải là xác một con chó mà là xác một con người.

Tôi đứng chôn chân tại chỗ. Sợ hãi đến mức không thể hét lên cũng không thể bỏ chạy.

Người đàn ông kia quay đầu lại phía tôi. Ông ta đã nhìn thấy tôi và ông ta bắt đầu tiến lại phía tôi. Tiếng dầy chạm vào mặt đường vang lên làm tôi thêm căng thẳng. Vì con hẻm rất vắng vẻ nên tiếng động nghe càng rõ hơn.

Ông ta đã ở rất gần tôi, tôi có thể nhìn thấy hai chiếc răng nanh nhọn ở hàm trên của ông ta. Máu còn dính lại một đường dài trên mép ông ta. Điều đáng sợ nhất là đôi mắt. Đôi mắt ông ta rất hoang dại và nó sáng rực một màu máu.

Nếu đây không phải là ảo giác thì ông ta là gì? Hút máu? Có răng nanh. Giống như trong những bộ phim mà tôi từng coi – MA CÀ RỒNG.

Nếu như thế thật thì tôi sẽ chết sao? Tôi đang rất muốn chết nhưng tôi không nghĩ là mình sẽ chết theo kiểu này. Bị hút hết máu trong người.

Không! Không đời nào. Đây chắc chắn là mơ. Làm gì có ma cà rồng. Đó chỉ là nhân vật được xây dựng lên thôi. Hơn nữa làm gì có chuyện một con chó bị hút hết máu và hóa thành người. Rõ ràng là mơ rồi.

6. Chương 6

Chap 2: Hãy biến tôi thành ma cà rồng!

Tôi tin mình đã chết vì bằng chứng là tôi đang ở dưới địa ngục. Mọi thứ đều âm u, lạnh lẽo và tăm tối đến đáng sợ. Không một tiếng động, không một âm thanh. Tôi đang nằm ở một góc tăm tối. Việc bị hút máu không đau như tôi nghĩ. Không hề có cảm giác gì gọi là đau đớn.

Đột nhiên mọi thứ sáng choang, ai đó vừa mở điện lên. Tôi ngồi dậy và thấy mình đang ở trong một căn phòng có lò sưởi nhưng lò sưởi đó đang tắt ngấm. Bên cạnh lò sưởi là bộ sofa cổ điển rất sang trọng. Còn có một cái đồng hồ quả lắc cao qua đầu tôi và được trạm trổ tinh vi. Nội thất căn phòng này mang phong cách Roman.

-Đã tỉnh lại rồi à? – Một giọng nói nghe như vọng về từ cõi xa xăm nào đó vang lên.

Là Anh ngữ chứ không phải Việt ngữ. Vốn tiếng Anh của tôi khá tốt. Tôi đưa mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy ai cả.

-Ta ở đây – Giọng nói đó lại vang lên.

Tôi giật mình quay phắt người lại. Nơi chiếc ghế mà tôi thề rằng một giây trước không có ai ngồi bây giờ xuất hiện một dáng người. Tôi nhận ra ông ta, ông ta chính là người tôi thấy trong con hẻm.

-Chào mừng đến với nhà ta. Ta là Olia – Ông ta nói, giọng nói rất thấp và khàn khàn nhưng điều đó không giúp nó ấm hơn. Giọng nói của ông ta rất lạnh lẽo.

-Tôi... - Tôi ngáp ngừng, giọng nói tôi run run đến đáng thương – ...còn sống sao? – Tôi cố gắng để hoàn thành câu nói.

- Điều gì làm cô nghĩ rằng mình đã chết? – Ông ta nhướn mày hỏi tôi. Gương mặt trắng bệch như xác chết của ông ta quả thật đáng sợ.

Tôi nghĩ có lẽ điều ban nãy tôi thấy là một cảnh quay của một đoàn làm phim nào đó. Phải rồi! Chỉ có thể là như vậy.

-A! – Ông ta như chợt nhớ ra chuyện gì. Ông ta thật sự làm tôi giật mình.

-Phải rồi – Ông ta gật đầu cái đầu.

-Cô đã thấy hết mọi thứ trong con hẻm rồi đúng không?

-Ông đang đóng phim đúng không? – Tôi nhướn mày hỏi.

-Đóng phim? Cô không hài thật đấy – Ông ta nói như đang đùa nhưng lại không cười.

-Vậy ông định nói với tôi đó là sự thật à? – Tôi bật cười. Nhưng rồi tôi im ngay lập tức khi thấy ông ta dùng dao cắt vào tay mình và trước mắt tôi vết cắt đang lành lại.

Bây giờ thì hoàn toàn biến mất. Cứ như chưa từng có vết cắt nào.

Tôi không biết phải nói gì, nói đúng hơn là không thể nói gì. Trí óc tôi thúc dục mình bỏ chạy nhưng hai chân lại không thể nhúc nhích.

Tôi nhìn ông ta trân trối. Có phải vì tôi đã thấy nên ông ta sẽ giết tôi không? Nhưng sao không giết từ khi nãy mà đem tôi về đây làm gì?

-Ông... ông là... - Tôi cất tiếng hỏi trệu trạo. Tôi không giám thốt ra 3 từ “ma cà rồng”

-Phải, ta là ma cà rồng – Ông ta nói ra 3 từ đó rất trơn chu.

-Không thể nào! Ma cà rồng không có thật – Tôi nói, giọng nói tôi muốn vỡ òa.

7. Chương 7

-Chính mắt cô vừa thấy rồi mà – Ông ta nghiêng đầu và nhìn xoáy vào tôi. Đôi mắt ông ta không mang màu đỏ nữa. Nó trắng dã và chỉ có con ngươi đen nhỏ xíu ở giữa.

-Ông sẽ giết tôi sao? – Sau một hồi im lặng tôi lấy hết can đảm để hỏi.

-Không! Ta không uống máu người – Ông ta nhún vai.

Vậy ông ta uống máu động vật sao? Giống như gia đình Cullent trong tiểu thuyết Chạng Vạng mà tôi đọc à? Vậy cái xác người ban nãy trong hẻm là tôi nhìn nhầm sao? Rõ ràng rồi. Đó là một con chó mà.

-Sao cô không lại đây và ngồi xuống? – Ông ta nói. Nó giống một sự ra lệnh hơn là một lời mời.

Tôi chậm chậm bước đến ngồi vào chiếc ghế đối diện ông ta.

-Hãy đưa bàn tay cô cho ta! – Ông ta lại nói như kiểu ra lệnh.

Tôi chần chừ một hồi lâu. Ông ta vẫn điềm tĩnh nhìn tôi, không có vẻ gì là mất kiên nhẫn cả. Tôi biết tôi không thể không làm theo. Tôi từ từ chìa bàn tay đang run rẩy của mình ra.

Ông ta cầm tay tôi. Tôi hơi rút tay về vì bàn tay ông ta rất lạnh. Lạnh như một xác chết vậy.

-Aaaa!!! – Tôi hét lên và rút tay lại.

-Chết tiệt! Ông làm gì vậy? – Vì đau quá nên tôi tức giận và quên cả sợ hãi. Ông ta vừa bấm móng tay cái vào lòng bàn tay tôi. Máu đã chảy ra.

Ông ta đưa ngón cái móng tay đang dính máu tôi lên miệng và lè lưỡi ra liếm. Nhìn thật kinh tởm.

-Hóa ra là như vậy – Ông ta nói nhưng không có vẻ gì là đang nói với tôi.

-Ta rất tiếc khi cô gặp phải chuyện như vậy, Tử Đình Hương ạ – Ông ta nhìn tôi nhưng đôi mắt trắng dã. Thật tình thì ông ta chỉ có thể mang đến cho tôi cảm giác sợ hãi thêm chứ chẳng thể an ủi tôi được chút nào.

-Làm thế nào mà ông biết? – Tôi nhìn ông ta bằng đôi mắt ngạc nhiên.

-Ta đã ném máu cô và ta biết tất cả về cô.

-Không thể nào! – Tôi nghi ngờ.

-Một ma cà rồng có thể biết được mọi chuyện của con người khi ném máu họ - Ông ta nói.

-Ta thật sự thấy tiếc cho cô. Hãy nói xem ta có thể làm gì để an ủi cô?

-Tại sao ông lại muốn làm gì đó cho tôi?

-Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đề phòng như thế! Cô làm ta buồn đấy.

Ông ta nói và tôi vội vàng cup đôi mắt xuống.

-Trước khi trở thành ma cà rồng, ta cũng là người và ta cũng có con gái. Khi đó con gái ta cũng trạc tuổi cô. Và ta đã phải bỏ đi thật xa vì sợ rằng cái bản ngã trong ta sẽ làm hại nó. Cô làm ta nhớ lại con gái của mình – Ông ta nói, giọng ông ta vốn đã trầm nên nghe rất buồn mặc dù giọng nói vẫn rất lạnh lẽo.

-Nhưng ông nói ông không uống máu người. Tại sao ông lại phải rời bỏ con gái mình? – Tôi nhìn lên ông ta xem biểu hiện của ông ta thế nào. Gương mặt ông ta vẫn trắng bệch và lạnh lùng. Đôi mắt trắng dã.

-Rất lâu sau này ta mới có thể từ bỏ việc uống máu người – Ông ta nói. Vậy là ông ta đã từng uống máu người sao. Có khi nào bây giờ ông ta lại muốn uống máu người trở lại không? Máu tôi chẳng hạn.

-Vậy tại sao sau khi không uống máu người nữa ông không quay về?

8. Chương 8

-Khi đó con gái và vợ ta đã chết được 200 năm rồi.

Tôi trợn mắt nhìn ông ta. Miệng tôi há hốc vì ngạc nhiên. Một phần là thấy sợ hãi. Ông ta uống máu người suốt 200 năm. Vậy thì có tất cả bao nhiêu người bị ông ta giết cơ chứ?

Tôi nuốt khan và hỏi tiếp.

-Ma cà rồng bắt tử thật sao?

-Phải. Ma cà rồng bắt tử.

-Vậy ông đã bao nhiêu tuổi rồi? – Tôi nheo mắt nhìn ông ta.

-Gấp đôi số tuổi mà cô có thể nghĩ – Ông ta nói.

-Hãy thôi nói về ta và hãy nói cho ta biết cô muốn ta giúp gì? Ta thật sự muốn làm điều gì đó ột cô gái bất hạnh như cô.

Một suy nghĩ vụt qua trong đầu tôi.

-Trước tiên hãy nói cho tôi nghe về ma cà rồng – Tôi nhìn sâu vào mắt ông ta.

-Được thôi! Ma cà rồng là những kẻ bắt tử. Nguồn dinh dưỡng duy nhất ta cũng như những kẻ giống ta đang ở đâu đó ngoài kia là máu. Ma cà rồng có khả năng chạy rất nhanh. Sức mạnh của ma cà rồng là không giới hạn. Nó tăng thêm mỗi khi uống thêm máu. Đặc biệt có thể lành vết thương ngay lập tức như ban nãy cô thấy. Tuy nhiên ma cà rồng chỉ mạnh vào ban đêm. Ban ngày thì không thể ra ngoài.

-Sẽ bốc cháy sao? Hay sẽ phát ra những ánh sáng như kim cương dưới ánh nắng – Tôi nói.

-Cô đang nói về những điều ngớ ngẩn cô thấy trong phim ảnh đấy à? Hoàn toàn không phải. Khi ra ngoài nắng ma cà rồng sẽ rất yếu. Còn yếu hơn một con người khi đang hấp hối.

-Ngoài ông ra còn ma cà rồng nào khác không?

-Rất nhiều. Tộc ma cà rồng rất đông.

-Con người... - Tôi ngập ngừng - ... có thể... trở thành... ma cà rồng không? – Đây là điều tôi muốn biết nhất.

-Trên nguyên lý là có. Khi bị một ma cà rồng cắn chất độc từ hai răng nanh sẽ truyền vào cơ thể con người.

-Trên nguyên lý? – Tôi hỏi.

-Phải. Cần hút ra 4/5 máu và để lại 1/5 máu chảy trong cơ thể để đưa chất độc đi. Nhưng tôi không nghĩ có ma cà rồng nào có thể chỉ hút 4/5 máu và dừng lại.

-Ông cũng không thể làm được điều đó sao? – Tôi thất vọng.

-Tôi chưa từng thử.

Tôi im lặng một hồi lâu..

-Hãy... biến tôi thành ma cà rồng – Ban đầu tôi hơi ngập ngừng nhưng về cuối câu tôi đã nói bằng giọng kiên quyết. Tôi sẽ mạo hiểm.

-Cô muốn trở thành ma cà rồng sao? Sống bằng máu và suốt đời lẩn trốn trong bóng tối? – Ông ta nhướn mày nhìn tôi.

-Tôi phải trả thù – Tôi nghiêng răng. Chỉ cần nghĩ đến mình đã bị đối xử như thế nào là tôi muốn giết hết bọn chúng.

-Tôi e là không thể giúp cô – Ông ta nói, giọng nói có vẻ áy náy.

-Tại sao không? – Tôi nhìn ông ta.

-Tôi không uống máu người. Nó sẽ làm vấy bẩn máu tôi – Ông ta nói.

-Máu động vật thì không làm vấy bẩn máu ông sao? Sao ông có thể nói như vậy? – Tôi thật sự tức giận khi nghe ông ta nói. Ông ta muốn nói máu của một đứa như tôi rất bẩn sao? Làm thế nào mà một kẻ sống bằng máu đáng ghê tởm như ông ta lại có thể nói như thế?

-Tôi không hề uống máu động vật – Ông ta nghiêng đầu nhìn tôi.

-Tôi đã nhìn thấy hết rồi – Tôi nói kiêu nhát gườm.

-Ban này trong con hẻm chẳng phải ông đã uống máu một con chó sao? – Tôi sắp không giữ bình tĩnh được nữa rồi. Ông ta coi thường tôi nên không muốn uống máu tôi sao?

-Đó không phải là người cũng không phải động vật – Ông ta nói.

-Thế chứ đó là gì? Thực vật à? – Tôi nói bằng giọng điệu cợt và hừ một cái đầy khinh bỉ. Có lẽ lúc này dây thần kinh sợ hãi của tôi đã liệt rồi.

9. Chương 9

-Đó là một kẻ biến hình – Ông ta nói.

-Kẻ biến hình? – Tôi ngạc nhiên.

-Phải. Ban ngày chúng là người nhưng vào ban đêm chúng có thể biến thành bất cứ con vật nào mà chúng muốn – Ông ta giải thích.

-Tại sao phải là máu của kẻ biến hình mà không thể là máu người? – Tôi chau mày.

-Máu của kẻ biến hình có thể giúp ta ra ngoài vào ban ngày. Tuy nhiên phải cần rất nhiều máu của chúng thì mới có thể thực hiện được điều đó. Và trong thời gian tích tụ máu của chúng trong người, ta không thể uống máu người.

-Vậy ông không thể giúp tôi sao? – Tôi thất vọng tràn trề.

-Còn một cách có thể biến cô thành ma cà rồng – Ông ta nói.

-Hãy nói cho tôi biết đó là cách gì! – Tôi khấn chương.

10. Chương 10

-Còn một cách có thể biến cô thành ma cà rồng – Ông ta nói.

-Hãy nói cho tôi biết đó là cách gì! – Tôi khấn chương.

-Uống máu của ta.

-Uống máu ma cà rồng có thể trở thành ma cà rồng sao? – Tôi ngạc nhiên.

-Phải, nhưng sẽ không phải là ma cà rồng vĩnh viễn. Tùy vào cơ thể của cô mà nó lâu hay mau, đến một thời điểm nào đó cô sẽ yếu đi và sẽ phải uống thêm máu ta.

-Nếu tôi không tiếp tục uống máu ông thì tôi sẽ như thế nào?

-Khi đó cô sẽ trở lại làm người.

-Nếu tôi tiếp tục uống máu của một ma cà rồng khác chứ không phải là ông thì sao?

-Một người chỉ có thể uống máu của duy nhất một ma cà rồng vĩnh viễn để trở thành ma cà rồng lai và ngược lại.

-Ma cà rồng lai và ma cà rồng vĩnh viễn khác nhau ở điểm nào? – Tôi chau mày.

-Ma cà rồng lai mang một nửa là con người, một nửa là ma cà rồng. Vì thế cơ thể sẽ tiếp nhận chất dinh dưỡng từ thức ăn chứ không chỉ có máu. Có thể tiếp xúc với ánh sáng mặt trời. Có khả năng lành vết thương nhanh dù không bằng ma cà rồng vĩnh viễn. Tuy không nhanh và mạnh bằng ma cà rồng vĩnh viễn nhưng không thể nói là không nhanh và không mạnh.

-Chỉ cần uống máu ông thôi sao? Chỉ đơn giản vậy thôi à? Có nguy hiểm gì không? – Tôi nghi ngờ.

-Cô có thể sẽ chết. Nếu như máu cô không hợp với máu tôi. Cô sẽ chết.

Tôi im lặng. Tôi có nên làm không? Tôi thấy hơi sợ. Dường như tôi bắt đầu thấy sợ chết. Nhưng tôi không thể tha thứ cho lũ khốn đó được.

-Hãy cho tôi uống máu ông! – Tôi nói, tôi nghĩ ánh mắt tôi nhìn ông ta đủ cương quyết.

-Cô đã nghĩ kỹ chưa?

Tôi không trả lời mà chỉ gật đầu một cách chắc chắn.

-Được! Dù là ma cà rồng lai nhưng cô cũng sẽ là người của tộc ma cà rồng và là người của thế giới bóng tối – Ông ta nói.

-Thế giới bóng tối?

-Đó là thế giới của ta. Còn những tộc khác ngoài tộc ma cà rồng thuộc thế giới bóng tối. Và tất cả đều chỉ có thể sống hoặc sử dụng khả năng của mình trong bóng tối.

Tôi nhìn ông ta bằng ánh mắt chờ đợi. Tôi biết ông ta sẽ kể tiếp cho tôi nghe.

-Ngoài tộc ma cà rồng còn có tộc những kẻ biến hình, tộc ma cà rồng biển, tộc phù thủy và pháp sư.

-Ma cà rồng biển? – Tôi chau mày, tôi chưa bao giờ nghe về khái niệm này.

-Chính là lũ người cá.

-Là tiên cá sao? Họ tồn tại thật à? – Tôi thích thú.

-Bọn chúng không phải là tiên cá mà là quỷ biển. Chúng duy trì cuộc sống bất tử bằng cách hút linh hồn và tuổi trẻ của những con người đi qua hải phận của chúng, sau đó chúng siết chết họ bằng cái đuôi sinh đẹp của mình. Tuy nhiên chúng chỉ có thể chạm vào con người khi họ chạm vào nước biển – Ông ta giải thích cho tôi một cách chi tiết.

-Thế còn phù thủy và pháp sư?

-Là những linh hồn có quyền năng. Bọn chúng có thể hồi sinh những kẻ đã chết. Điều khiển đạo binh linh hồn của thế giới bóng tối.

-Người trong cùng một tộc không thể giết nhau. Một khi cô giết một con ma cà rồng khác thì cô cũng sẽ chết. Tộc chúng ta và tộc những kẻ biến hình luôn có mối thù với nhau. Chúng ta và ma cà rồng biển là

bạn tuy nhiên không có nghĩa là chúng không hút mất linh hồn cô. Cô có thể nói chuyện với chúng nhưng đừng trả lời bất cứ câu hỏi nào của chúng. Như vậy thì cô sẽ giữ được linh hồn và tuổi trẻ của mình.

11. Chương 11

-Đứng đầu thế giới bóng tối là một vị vua.

-Vua? Ông ta thuộc tộc nào? – Tôi hỏi.

-Ông ta không phải là người của thế giới bóng tối.

-Vậy làm thế nào ông ta có thể làm vua? – Tôi chau mày.

-Vì ông ta sinh ra là để làm vua. Ông ta đến từ đảo Ròng, nơi không bao giờ có bóng tối. Đảo Ròng nằm bên trong lòng mặt trời và ông ta là đứa con của Ròng.

-Luật của thế giới bóng tối chỉ có một đó là không được làm điều gì có hại cho vương quốc và đức vua.

-Ví dụ như? – Tôi chau mày.

-Không tạo phản – Ông ta nhún vai.

Khôi hài thật. Một người đến từ nơi không có bóng tối và cai trị những kẻ sống trong bóng tối. Những nhân vật trong truyền thuyết hóa ra có tồn tại. Một điều khó tin nhưng có thật.

-Còn điều gì tôi cần phải biết nữa không? – Tôi hỏi.

-Chỉ thế thôi.

-Vậy hãy cho tôi uống máu của ông – Sau một hồi im lặng tôi nói một cách chắc chắn.

-Nếu cô đã có quyết định chắc chắn thì ta sẽ giúp cô như lời đã hứa – Ông ta nói sau đó biến mất.

Trên cái ghế ông ta vừa ngồi 1/1000 giây trước bây giờ trống trơn. Tôi không còn thấy bóng dáng ông ta đâu nữa. Tôi đưa mắt ngoảnh quanh quất.

-A! – Tôi hét lên vì ông ta thành linh xuất hiện và ngồi ngay bên cạnh tôi. Ông ta làm tôi giật mình.

-Ông làm tôi sợ đấy! – Tôi cau có.

-Oh, ta xin lỗi – Ông ta nói. Bây giờ tôi mới thấy trên tay ông ta đang cầm một cái ly bạc và một con dao có hình thù kỳ quái. Ông ta dùng con dao cắt vào tay mình và nhỏ máu xuống cái ly. Tôi thấy vết thương trong tay ông ta không lành lại ngay lập tức. Có lẽ là do con dao đó.

-Đây là điều cô cần – Ông ta đưa chiếc ly cho tôi.

Tôi đón chiếc ly bằng hai tay. Tôi đưa lên mũi và ngửi thử.

-Nó kinh quá! – Tôi nói. Tôi ghét mùi tanh của máu. Nó xộc lên mũi tôi làm tôi chóng mặt và buồn nôn. Máu ma cà rồng thơm hơn máu con người nhưng vẫn mang màu đỏ và tanh hơn máu người rất nhiều.

Ông ta không nói gì chỉ nghiêng đầu chờ đợi tôi.

Tôi kề môi vào thành ly nhưng còn chưa uống ngay. Vì một lí do nào đó tôi bắt đầu muốn từ bỏ.

-Cô có thể không uống nếu cảm thấy không chắc chắn. Sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nguy hiểm đến tính mạng? Nghĩ cho cùng cái mạng này còn gì để giữ nhỉ? Dù gì bây giờ tôi sống cũng như chết rồi. Nghĩ đến ngày mai, nghĩ đến tương lai chỉ thấy một màu mù mịt. Không lối thoát, không nơi để đi. Tôi còn gì để mất nữa chứ. Không phải bây giờ thì sau này tôi cũng sẽ chết.

Nghĩ vậy tôi uống một hơi hết toàn bộ máu trong ly rồi nuốt nhanh. Tôi nín thở để không ngửi thấy mùi máu tanh khi máu đi qua cổ. Tôi sợ mình sẽ nôn ra hết.

Khi còn bé có lần tôi đã nếm thử máu từ một vết thương khi bị té của mình. Nó mằn mặn và khai khoái nhưng máu của ma cà rồng thì đắng nhét và lạnh như nước đá. Nó làm rằng tôi cảm thấy buồn.

Tôi cảm thấy như đang ngồi trên đu quay và quay với tốc độ kinh hoàng. Tôi ngã khỏi ghế và nằm phịch xuống sàn. Tôi không còn nhìn thấy gì ngoài một màu đỏ như máu. Trái tim tôi đập nhanh như chân vịt máy may, tôi hoàn toàn có thể cảm nhận được. Lồng ngực tôi muốn nổ tung.

Cơ thể tôi đang đau đớn hơn bao giờ hết. Một nỗi đau không thể diễn tả được. Những mạch máu như muốn nổ tung. Mũi tôi như bị ai bóp lại không cho thở. Hai lá phổi tức tối đòi không khí điên cuồng.

Toàn thân lạnh như bị ngâm trong nước đá trong khi ruột gan nóng bừng như vừa uống một chảo dầu đang sôi. Tôi đau đớn nhưng không thể hét lên. Cổ họng tôi bị một cái gì đó chặn lại. Trí não tôi hoàn toàn tỉnh táo trong khi cơ thể đang co quắp điên dại. Tôi cảm thấy một cái gì đó vướng vướng ở cửa miệng mình. Và tôi bắt đầu co giật. Cơ co giật càng ngày càng mạnh hơn. Hai mắt nóng rát như bị ai đổ dầu xanh vào mắt.

Tôi sẽ chết sao? Phải rồi. Tôi chắc chắn là tôi sẽ chết.

12. Chương 12

Giới thiệu nhân vật

Dragon, mãi mãi trong hình dáng ngoài 20. Mái tóc đỏ rực và bông bênh như ngọn lửa đang uốn lượn. Đôi mắt đỏ như than đang cháy. Cơ thể mảnh mai nhưng mang trong mình sức mạnh đáng sợ. Anh ta chính là đứa con của rồng.

Phần 2: Mùi máu

Bạn không có quyền lựa chọn đến với thế giới này hay không nhưng bạn có quyền lựa chọn sẽ trở thành gì trong tương lai của bạn. Còn tôi, tôi đến với thế giới này như một sự hiển nhiên phải thế và tương lai tôi cũng được sắp đặt sẵn. Trở thành vua của thế giới bóng đêm. Dù muốn hay không tôi vẫn phải làm.

Chap 1: Bắt đầu từ một mùi máu quen.

Tôi ngồi bật dậy trên giường. Một mùi máu quen thuộc làm tôi tỉnh giấc. Mùi máu đã biến mất từ hai ngàn năm trước nay đã xuất hiện. Đó là mùi máu của một kẻ thuộc tộc ma cà rồng. Hắn là một kẻ rất đáng sợ. Đáng sợ đến nỗi cả địa ngục cũng không tiếp nhận hắn. Là kẻ mà hội đồng thế giới bóng đêm lo sợ nhất. Tham vọng của hắn có thể nhấn chìm tất cả mọi thứ. Hắn muốn trở thành vua thế giới bóng đêm.

Tôi nhận ra vì mỗi ma cà rồng đều có một mùi máu riêng hơn nữa mùi máu của hắn là dễ nhận ra nhất vì trong đó có lẫn máu của kẻ biến hình. Điều kỳ lạ là hắn đã giấu mùi máu của mình rất lâu nhưng tại sao bây giờ lại để lộ ra? Hắn đã mạnh đến mức không cần chạy trốn rồi sao?

Tôi thật không hiểu tại sao lại có người ham muốn cái địa vị này trong khi tôi chán ngấy đến tận cổ nhưng không thể trao cho ai làm giữm.

Tôi bước xuống giường, choàng vội chiếc choàng màu đỏ. Ra khỏi phòng đã thấy ngay một người đang ngồi khoanh chân lơ lửng trên không, cách mặt đất 1m. Hắn trùm áo chàng đen kín đầu, nhìn sâu vào trong cái mũ trùm đầu chỉ là một màu đen bí ẩn. Đó chính là phù thủy Oma, là thuộc hạ thân cận của tôi. Từ khi có tôi thì cũng có hắn nhưng tôi vẫn chưa một lần nhìn thấy khuôn mặt của hắn hay thấy bất cứ cái tay cái chân nào của hắn. Bản thân là phù thủy và là linh hồn, bấy nhiêu thôi hắn cũng đủ dọa người rồi. Có cần tỏ vẻ bí ẩn như vậy không?

-Hội đồng đang đến tìm ngài. Họ đã cảm nhận được mùi máu của hắn – Từ khoảng không đen tối trong cái mũ trùm đầu của Oma vang lên một giọng nói. Giọng nói của Oma luôn như vọng về từ một cõi xa xôi và u ám nào đó dù Oma đang ở ngay trước mặt tôi.

-Ta biết – Tôi nói bằng giọng uy nghiêm nhất có thể. Địa vị của tôi buộc tôi phải tỏ ra uy quyền.

Một giờ sau hội đồng bóng đêm có mặt, kể cả tộc trưởng tộc ma cà rồng biển. Cô ta là người cá duy nhất có thể đặt chân lên bờ vì trong người cô ta có viên ngọc của biển. Tộc trưởng của tộc phù thủy không có trong hội đồng bóng đêm. Bà ta là phù thủy tối cao và bà ta luôn ở khu rừng linh hồn, không bao giờ rời khỏi đó nửa bước. Hơn nữa phù thủy không can thiệp vào việc của thế giới bóng đêm. Dù thuộc thế giới

bóng đêm nhưng bọn họ hoàn toàn độc lập. Vì là linh hồn nên không ai có thể làm gì họ. Tôi là người duy nhất có thể giết chết một phù thủy bằng lửa rồng. Vì vậy họ phục tùng tôi. Phục tùng một Dragon – đứa con của rồng chứ không phải Dragon – vua của thế giới bóng đêm.

Tất cả đang ngồi tại cái bàn dài trong sảnh đợi tôi. Khi tôi đến thì bọn họ đứng lên hành lễ với tôi.

13. Chương 13

Tộc trưởng ma cà rồng đứng bên tay trái tôi, anh ta là một người có diện mạo thanh tân. Vàng trán cao và sáng ngời vẻ tinh anh. Đôi mắt anh ta màu máu ngả sang đen. Làn da trắng và mịn như bột mì. Dáng người anh ta rất mảnh mai, nếu không biết thì ai cũng nghĩ anh ta là một chàng thư sinh trói gà không chặt. Nhìn anh ta chỉ mới 23 – 24 tuổi. Anh ta tên Rainbow.

Bên tay trái tôi là tộc trưởng ma cà rồng biển. Cô ta rất đẹp, một vẻ đẹp nguy hiểm. Mái tóc mềm mại như tảo biển uốn lượn gọn sóng ôm lấy gương mặt thon thả. Đôi mắt xanh thẳm và sâu như đại dương bao la. Nhìn cô ta chỉ mới 20. Cô ta tên Mari.

Bên cạnh tộc trưởng ma cà rồng biển là tộc trưởng kẻ biển hình trong hình dạng một thằng bé hơn 10 tuổi, tên Felix. Gương mặt bầu bĩnh. Đôi mắt tinh anh và sắc xảo.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế ở đầu bàn và giơ tay ra hiệu cho bọn họ ngồi xuống.

-Ta nghĩ các người cũng đã cảm nhận được mùi máu của hắc – Tôi nói.

-Khoảng một giờ trước thưa ngài – Rainbow cung kính.

-Hắc đã bí mật hút máu rất nhiều người của tộc tôi – Felix lo lắng.

-Tôi tự hỏi tại sao hắc lại để lộ mùi máu của mình. Phải chăng hắc đã đủ mạnh để đối đầu với ngài? – Mari nhìn tôi bằng đôi mắt xâu thẳm của cô ta.

-Đừng nhìn ta bằng đôi mắt ấy! Dù cô không thể hút linh hồn và tuổi trẻ của ta nhưng không có nghĩa đôi mắt của cô không hút hồn ta. Nó đẹp đến nỗi đủ nhấn chìm ta đấy – Tôi nói và trên mặt Mari xuất hiện một nụ cười. Một nụ cười quý phái và kín đáo. Hai khóm miệng chỉ khẽ nhướn lên tạo thành một đường cong hoàn hảo.

Phải, tôi là người duy nhất có thể trả lời câu hỏi của người cá mà không bị hút mất linh hồn và tuổi trẻ.

-Mà khoan, cô vừa nói gì nhỉ? Hắc muốn đối đầu với ta sao? – Tôi nhướn mày nhìn Mari.

-Phải thưa ngài. Ai cũng biết hắc luôn muốn đối đầu với ngài và trở thành vua thế giới bóng đêm – Mari nói và nghiêng đầu nhìn tôi.

-Không, không! Hắc muốn trở thành vua của thế giới bóng đêm chứ không phải muốn đối đầu với ta – Tôi nhướn cao hai hàng lông mày, vừa nói vừa khua những ngón tay vào không trung.

-Dù như thế nào thì hắc cũng nhắm vào thế giới của chúng ta – Rainbow khẳng định.

-Thế giới của các người, chứ không phải thế giới của ta – Tôi chau mày, nhún vai.

-Nhưng ngài là vua của chúng tôi. Ngài có nghĩ mình nên có trách nhiệm với thế giới bóng đêm hơn không? – Felix bắt bẻ.

-Người đang làm ta cảm thấy mình giống người hầu của các người hơn là vua đấy. Ta sinh ra ở một nơi không có bóng tối và phải trở thành vua của các người, những kẻ chỉ sống trong bóng tối – Tôi gằn giọng.

-Xin ngài bớt giận! Đó là định mệnh thưa ngài, đứa con của rồng sẽ trở thành vua thế giới bóng đêm – Rainbow thuyết phục.

-Vì không thể không làm nên thay vì kêu ca thì hãy làm tốt sẽ hay hơn thưa đức vua – Felix cung kính.

-Đó chính là vấn đề. Ta luôn tự hỏi tại sao ta không thể không làm? Nếu ta không làm thì điều gì sẽ xảy ra? – Tôi vắn lại.

-Ngài muốn bỏ chúng tôi sao? Ngay trong lúc này, khi Olia trở lại thì ngài muốn bỏ chúng tôi sao? – Mari giận dữ, đôi mắt cô ta gọn bọt trắng như biển đang gào thét.

-Bình tĩnh nào quý cô xinh đẹp! Điều gì làm các người lo lắng đến vậy? – Tôi đảo mắt nhìn tất cả tộc trưởng.

-Hắn điên cuồng tìm kiếm và uống máu của người tộc chúng tôi vì hắn nhắm đến đảo rồng. Truyền thuyết nói rằng kẻ uống máu rồng sẽ có sức mạnh ngang với đứa con của rồng. Nếu như vậy thế giới bóng đêm sẽ gặp nguy hiểm và cả ngài cũng vậy – Felix mất bình tĩnh.

-Đó chỉ là truyền thuyết. Hơn nữa đến đảo rồng phải đi qua hải phận của người cá. Quý cô Mari đây và những người trong tộc hoàn toàn dư khả năng hút linh hồn hắn. Thế là xong. Đâu có gì đáng lo – Tôi nghiêng đầu nhìn Mary.

-Hắn đủ thông minh để không bị người cá hút linh hồn – Rainbow khẳng định.

-Xin ngài hãy ra tay ngay – Felix yêu cầu.

-Nếu để thế giới bóng đêm rơi vào tay hắn, không biết hắn sẽ làm gì. Hắn là một kẻ khó đoán và xảo quyệt – Rainbow gằn giọng.

-Tại sao các người không nghĩ đây là cái bẫy. Như các người nói thì hắn rất xảo quyệt, ta không nghĩ một người như thế lại sơ xuất để lộ mùi máu của mình.

-Vậy xin ngài hãy đi xác nhận điều đó! – Felix yêu cầu. Giọng nói không giống như đang nhờ vả.

14. Chương 14

-Tại sao ta phải đi? Hãy đưa ra lí do thuyết phục ta xem – Tôi trừng mắt. Đám người này làm tôi rất giận. Bọn họ gọi tôi là vua nhưng lại xem tôi như đây tớ.

-Vì ngài là người duy nhất có thể giết hắn. Tôi không thể giết người cùng tộc. Mari không thể hút linh hồn khi ở trên cạn còn Felix thì không có khả năng giết Olia – Rainbow nói.

-Vì chúng tôi cần ngài – Mari dùng đôi mắt đẹp của mình nhìn tôi. Cô ta mong với sắc đẹp và đôi mắt quyến rũ của mình cô ta có thể sai khiến tôi.

-Vì ngài là vua của thế giới bóng đêm. Một vị vua thì sẽ làm mọi giá để bảo vệ vương quốc của mình – Felix khẳng định.

Tôi đoán là mình không thể bình tĩnh hơn được nữa. Bằng chứng là hai bàn tay tôi bắt đầu sáng lên màu lửa. Tất cả bọn họ thấy thế đều im bật.

-Vua là cách các người dùng để gọi một kẻ đầy tớ mà các người rất cần thiết? Ta chưa bao giờ muốn làm vua thế giới bóng đêm cả – Tôi nói rồi bỏ về phòng. Nếu còn ở thêm chút nữa tôi sợ mình sẽ không đủ bình tĩnh để không giết họ.

15. Chương 15

Chap 2: Người không thể chết

-Xin ngài hãy bình tĩnh lại! – Giọng nói xa xăm của Oma vang lên. Hắn đang lơ lửng ngay phía cuối giường tôi.

-Người sẽ chết nếu không làm người khác giết mình sao? – Tôi ngồi bật dậy cau có nhìn Oma. Oma luôn làm tôi giết mình với cái kiểu thoát ẩn thoát hiện của hắn.

-Xin thứ lỗi cho tôi thưa đức vua! Hội đồng đã ra về rồi thưa ngài – Oma cung kính nhưng giọng nói thì vẫn xa xăm lạnh lẽo.

-Ta biết. Họ kêu ngươi đến đây thuyết phục ta à? – Tôi nhìn Oma vẻ nghi hoặc.

-Không ai có thể xai khiến một phù thủy trừ con của rồng – Oma khẳng định.

-Vậy người đến đây làm gì? Hãy đi ra ngoài và đừng nhắc với ta chuyện cứu thế giới bóng đêm – Tôi ra lệnh.

-Ngài hoàn toàn khác với ngài trước đây.

-Đó không phải là ta – Tôi gắt.

-Đó chính là ngài. Con của rồng chỉ có một nhưng được sinh ra nhiều lần – Oma.

-Được sinh ra nhiều lần chỉ để làm vua thế giới bóng đêm. Không có lấy một quyền lựa chọn cho riêng mình – Tôi cười mỉa mai. Thật chua chát làm sao!

-Sức mạnh của ngài là thứ tất cả những người trong thế giới bóng đêm này khao khát. Người trong thế giới bóng đêm bắt tử nhưng vẫn có thể bị giết chết. Còn ngài, không ai có thể giết chết con của rồng – Oma phân tích.

-Đó chính là điều tồi tệ đấy. Không thể chết mà phải tồn tại mãi mãi – Tôi thở dài.

-Cái chết là điều rất đáng sợ. Con người và ngay cả những người trong thế giới bóng đêm đều rất sợ chết vì họ không biết đằng sau cái chết là điều gì. Ngài không phải đối đầu với nỗi sợ của toàn nhân loại, ngài nên vui vì điều đó.

-Người có biết điều tồi tệ nhất khi trở thành cuối cùng của một điều gì đó là gì không? Đó là chẳng còn điều gì sót lại ngoài người. Sinh-lão-bệnh-tử là quy luật của tự nhiên. Những kẻ tồn tại như ta và người là những điều trái với tự nhiên. Ta thà sống một ngày còn hơn vĩnh viễn chỉ có thể tồn tại.

-Ngài không nên phiền lòng về điều mình không thể thay đổi. Không ai lo lắng mà đời dài thêm một gang – Oma tỏ ra thâm thúy.

-Ta đã bắt tử rồi, còn cần đời dài thêm một gang sao? Đừng lấy kinh thánh ra nói với ta! Đó là sự mỉa mai chua chát nhất đối với những kẻ tồn tại mà không theo sự sắp đặt của thượng đế – Tôi nhướn mày.

-Vậy ngài có thể làm được gì khác sao? – Câu nói của Oma giống một câu khẳng định hơn là một câu hỏi.

-Người không cần nhắc ta về sự bất lực của ta – Tôi ngao ngán.

-Những người trong thế giới bóng đêm còn bất lực hơn ngài. Họ đang rất hoang mang.

-Vì thế nên ta phải làm đầy tớ cho họ sao? – Tôi nổi giận. Nhắc đến đám người đó là tôi thấy bực mình.

-Chính ngài tự xem mình là đầy tớ.

-Vậy còn cái nghĩa nào khác cho ta hiểu à? Bọn chúng làm như bốn phận của ta là phải bảo vệ bọn chúng.

-Bọn họ cần ngài chứ không phải đang lợi dụng ngài. Ngài sẽ thế nào khi tự mình không thể bảo vệ chính mình mà phải dựa vào người khác?

-Cũng vậy cả thôi. Chẳng có gì khác nhau cả.

-Xin ngài đừng đánh tráo khái niệm như thế!

-Ta không cần biết. Ta không muốn tiếp tục là vua thế giới bóng đêm thêm chút nào nữa. Ta muốn làm một con người bình thường.

-Muốn trở thành gì và có thể trở thành gì là hai điều khác nhau rất xa – Oma nói. Xung quanh Oma xuất hiện một vầng sáng màu đen lạnh lẽo và rồi hần biến mất như chưa từng có mặt trong phòng tôi.

Tôi đang tức giận thật sự. Khoan nạn là những điều Oma nói đều đúng. Muốn trở thành gì và có thể trở thành gì là hai điều khác nhau rất xa. Nó càng xa hơn khi dùng để nói về tôi.

Tôi tồn tại là vì thế giới bóng đêm cần một vị vua. Tôi nổi giận vì tôi không cam tâm nhưng tôi biết tôi không thể không làm. Có đôi lúc cuộc sống đưa ra cho ta những sự lựa chọn chỉ để trêu máu ta mà thôi vì nó hoàn toàn không cho ta quyền lựa chọn.

16. Chương 16

Phần 3: Trong thành phố có kẻ giết người hàng loạt

Chap 1: Khúc dạo đầu của sự trả thù

Tôi từ từ mở mắt ra. Hôm nay là ngày tôi có thể nhìn thấy trở lại. Suốt một tuần qua tôi đã sống như một người mù, chỉ có thể nhìn thấy một màu đỏ của máu và cứ 5 tiếng đồng hồ cơn đau lại phát một lần và càng về sau cơn đau càng mạnh hơn. Nhưng tôi nghĩ điều đó hoàn toàn xứng đáng, đêm nay tôi có thể trả thù. Những kẻ đã làm hại tôi sẽ phải trả một cái giá đích đáng.

Tôi đứng trước gương nhìn mình. Hai má tôi dính be bét máu. Đó là máu từ mắt tôi chảy ra. Da tôi trắng và mịn hơn rất nhiều. Bây giờ tôi có thể nhìn, nghe và ngửi rất rõ. Một con mèo đang đứng bên khung cửa sổ để mở. Tôi có thể thấy từng huyết mạch căng phồng đang chạy trong người nó. Nghe thấy tiếng trái tim nó đang đập và ngửi thấy mùi máu ngọt ngào của nó. Máu con mèo ấy không thơm bằng máu người. Suốt một tuần nằm một chỗ tôi đã uống những túi máu của Olia lấy từ bệnh viện. Khi còn là con người tôi ghét mùi máu bao nhiêu thì bây giờ tôi thích cái mùi thơm của nó bấy nhiêu. Tuy nhiên có một điều gì đó không thỏa mãn trong tôi. Tôi có thể hết khát nhưng một sức mạnh vô hình nào đó thôi thúc tôi, tôi muốn được vờn con mèo như mèo vờn chuột và cuối cùng khi con mèo thấm mệt tôi sẽ cắn một cái vừa vụn vào huyết mạch thơm ngon nơi cổ nó và hút cạn dòng máu ấm nóng trong người nó.

Có một điều tôi luôn muốn thử. Trong suốt một tuần nằm một chỗ, tôi đã rất háo hức khi nghĩ về nó. Tôi phóng vút đến bên cửa sổ và bắt lấy con mèo. Quả nhiên tôi rất nhanh. Nhanh đến mức nó không kịp nhảy khỏi cửa sổ. Nhưng điều kỳ lạ là nó không cất tiếng kêu cuống cuồng khi bị tôi bắt. Cũng không dẫy dụa. Tôi buông tay ra và nó rơi phịch xuống đất. Nó chết rồi, tôi không nghe thấy tiếng tim nó đập nữa. Tôi chỉ nắm hờ thôi mà. Làm thế nào mà chỉ với nhiều đó sức mà lại bóp chết con mèo? Tôi không nghĩ mình lại mạnh đến vậy.

Olia đã đi từ năm ngày trước. Ông ấy nói phải đi làm nhiệm vụ của nhà vua giao. Theo lời Olia thì có một kẻ muốn đến đảo rồng uống máu rồng để có sức mạnh như vua thế giới bóng đêm. Ông phải đi để bắt tên đó. Olia đã tỏ ra rất áy náy khi không thể ở lại cùng tôi vượt qua những cơn đau trong quá trình biến đổi. Ông ấy là một người tốt! Ông đã rất tử tế với tôi. Ông ấy nói nếu tôi không có nơi để đi thì có thể ở lại nhà ông ấy và ông ấy cũng rất ít khi về nhà nên tôi cứ tự nhiên mà ở như nhà mình. Và còn để lại một số tiền không nhỏ để tôi trang trải cuộc sống. Tôi rất biết ơn Olia và chắc chắn tôi sẽ trả lại số tiền cho ông khi tôi kiếm được việc làm. Sau tất cả những biến cố, ít nhất tôi cũng gặp được một người tốt.

Nhà Olia không lớn nhưng nó rất đẹp. Căn nhà sơn màu xám nhìn rất vừa mắt. Gạch men màu đen bóng có thể soi gương. Phòng khách chính là căn phòng có lò sưởi. Trên trần nhà có một bộ đèn chùm rất long lanh. Nhà bếp đầy đủ tiện nghi dù Olia chẳng bao giờ dùng đến chúng. Trong tủ lạnh còn mấy bọc máu Olia chuẩn bị sẵn cho tôi. Phòng tắm rất rộng, có bồn tắm khá lớn.

Cuối cùng tôi có thể làm được điều mà tôi hằng mong muốn. Nằm ngâm mình trong bồn nước nóng trắng xóa bọt xà phòng và nghe nhạc không lời. Có điều cái ly đồ sộ sảng trên thành bồn tắm không phải là rượu vang đỏ mà là máu. Nó thơm và ngon hơn rượu vang rất nhiều.

17. Chương 17

“Một người dân trên đường đến nhà thờ đã phát hiện xác một nam thanh niên nằm trong một con hẻm. Các sursơn của nạn nhân đều bị gãy vụn ngoài ra trên cổ có vết cắn như rấn cắn. Kết quả khám nghiệm tử thi cho thấy nạn nhân tử vong trong khoảng 2 – 3 giờ sáng. Cảnh sát đặt giả thiết rằng nạn nhân bị một con thú tấn công và bị cắn chết. Tuy nhiên giả thiết này còn rất bất hợp lý vì xung quanh nạn nhân không hề có một giọt máu nào rơi quanh hiện trường trong khi người nạn nhân không còn một chút máu nào mà thay vào đó là một chất dịch lạ...”

Đó là phần tin tức buổi sáng mà tôi vừa nghe. Đó chính là tác phẩm của tôi. Thằng đó là 1 trong 4 thằng đã chà đạp tôi. Khi tôi xuất hiện trong phòng nó, nó còn nghĩ tôi đến tìm nó để vui vẻ một đêm. Nhưng khi nhìn thấy hai cái răng nanh và đôi mắt màu máu của tôi nó sợ đến nỗi không đứng nổi.

Tôi đã rất khoan dung với nó. Tôi đã cho nó thời gian để chạy trốn. Tôi đã ngồi trong phòng nó và ăn hết một cây kẹo mút rồi mới bắt đầu đi tìm. Nhưng không may cho nó là khứu giác của ma cà rồng rất nhạy. Vì thế mà tôi đã tìm ra nó khi nó đang trốn trú trốn nhủi trong một con hẻm như một con chuột đang trốn trong đường cống.

Tôi đã không giết nó ngay mà bẻ từng cái xương sườn của nó. Từng cái một. Âm thanh của những cái xương bị gãy nghe rất vui tai. Và cuối cùng tôi kết thúc cuộc tra tấn bằng một vết cắn ngọt ngào. Cảm giác hút máu từ cổ một người rất kích thích. Không giống cảm giác uống nước bằng ống hút như khi tôi uống máu từ túi máu y tế.

Vừa tận hưởng dòng máu ấm nóng chảy vô miệng và lắng nghe nhịp đập của tim hắn chậm dần, chậm dần từng chút một. Những giọt máu cuối cùng luôn mang hơi hướm của sự luyến tiếc tuy nhiên không hề thiếu cảm giác thỏa mãn. Nhưng máu của hắn cũng không được ngon lắm. Nó thuộc nhóm máu A, nhóm máu phổ biến nhất.

Tôi mỉm cười thích thú khi nghĩ lại bản tin mình vừa nghe trong khi ăn sáng. Sáng nay tôi không uống máu. Tôi quyết định ăn thức ăn con người.

Sau khi ăn sáng xong tôi ra khỏi nhà và đi đến trường. Tôi là sinh viên năm 2 trường đại học y dược, tôi theo học ngành y tá điều dưỡng hệ cử nhân. Đây không phải là cái nghề tôi thật sự thích. Tôi chọn nó chỉ là để có cái để học mà thôi.

Ngồi trên xe bus, tôi bị quấy nhiễu vì mùi máu của quá nhiều người pha trộn lại. Cũng may tôi chỉ là ma cà rồng lai. Olia nói ma cà rồng lai có ham muốn hút máu ít hơn ma cà rồng vĩnh viễn nên có thể kiềm chế tốt hơn khi ngửi thấy máu. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi không phát điên lên khi ngửi thấy mùi máu. Hai nắm tay đang giấu trong túi áo khoác của tôi siết chặt lại. Tôi đang cố gắng kiềm chế để hai chiếc răng nanh không bật ra. Có lẽ tôi kích động như vậy là vì trên xe này có người thuộc nhóm máu AB, là nhóm máu thơm nhất và hiếm nhất. Chỉ có khoảng 5% dân số thế giới thuộc nhóm máu này. Tôi hoàn toàn có thể đi theo người sở hữu mùi máu thơm tho đó và uống trọn dòng máu đầy cảm dỗ kia. Nếu được uống nó có lẽ cảm giác sẽ rất tuyệt vời. Nhưng tôi không thể vì người sở hữu dòng máu ấy là một đứa trẻ 5 tuổi đi cùng mẹ. Làm sao tôi có thể ra tay với một đứa trẻ chứ? Đôi mắt nó nhìn tôi rất ngây ngô và trong sáng. Nó không biết bản thân nó đang gặp nguy hiểm. Một mối nguy hiểm khủng khiếp.

18. Chương 18

Đứa bé đang đến gần tôi. Thật là một hành động ngu ngốc. Nó muốn chết trong tay tôi lắm sao mà rời khỏi tay mẹ và đến gần tôi.

“Chị bị đau ở đâu à? Nhìn mặt chị lạ lắm. Chị ăn cái này đi! Sẽ hết đau đấy”

Con bé xòe bàn tay nhỏ nhắn ra trước mặt tôi, đưa cho tôi một viên kẹo dâu sữa.

Ôi trời! Khi nó cử động thì mùi máu nồng hơn. Các tế bào trong người tôi đang căng phồng lên vì mùi hương ấy.

Cảm ơn trời vì xe bus vừa dừng lại. Tôi đẩy con bé ra và lao nhanh ra khỏi xe dù còn hai trạm nữa mới tới trường học của tôi. Xuống xe rồi tôi còn nghe thấy tiếng những người trong xe phàn nàn vì hành động thô lỗ vừa rồi của tôi. Họ chỉ nhìn thấy cảnh một bé gái bị một đứa không ra gì là tôi xô ngã rồi bỏ đi mà không hề biết điều gì xảy ra nếu tôi không làm vậy. Đúng là một lũ người ngu ngốc! Chỉ thấy những gì trước mắt rồi buông lời phán xét vô tội vạ mà chẳng hiểu sự tình thật sự. Những kẻ càng chứng tỏ mình hiểu biết thì càng là những kẻ chẳng hiểu gì. Đời vẫn vậy!

Tôi đang đi trong hành lang của trường. Trường tôi rất đông học sinh nhưng không có ai có mùi máu đặc biệt. Vì vậy nên tôi vẫn có thể làm chủ được bản thân.

“Hương, cậu đi đâu cả tuần nay vậy? Bọn tớ nhớ cậu lắm biết không?”

Tôi nghe có người gọi tên mình thì quay đầu lại. Trong đầu vừa hoang mang vừa vui mừng nhưng rồi hụt hẫng làm sao! Chủ nhân của câu nói vừa rồi là Ngọc Lan, học cùng lớp với tôi và là đứa luôn chăm chọc tôi

về mẹ tôi. Còn “Hương” mà Lan vừa gọi không phải tôi mà là nhỏ Mỹ Hương bạn thân của Lan.

Tôi đang mong chờ điều gì chứ? Dù trở thành ma cà rồng thì tôi cũng vẫn là Tử Đình Hương. Con gái của một “gái làng chơi”. Đứa con gái ra đời không trong sự mong muốn của bố mẹ. Đứa con gái được đặt tên theo loại hoa có ý nghĩa xui xẻo.

Trở thành ma cà rồng thì tôi cũng vẫn phải sống tiếp cuộc sống của tôi. Vẫn cô đơn và lạc lõng. Chịu đựng những cái nhìn khinh miệt. Không bạn bè, không có lấy một người bên cạnh.

19. Chương 19

Chap 2: Trong thành phố có kẻ giết người hàng loạt.

Tôi đang ngồi nhâm nhi ly trà gừng trong phòng trọ của 1 trong 3 thằng còn sống sót. Hôm nay là ngày chôn của thằng khốn đầu tiên bị tôi giết và sẽ là ngày chết của thằng thứ 2.

Căn phòng hoàn toàn tối. Tôi từng rất sợ bóng tối nhưng bây giờ tôi biết mình là kẻ reo giắc nỗi sợ hãi vào đêm tối.

Ánh tia sáng từ bóng đèn đường bên ngoài hắt vào. Là thằng khốn đó trở về và mở cửa phòng. Một mùi rượu nồng nặc sộc vào. Trên người hắn còn có mùi phấn son phụ nữ. Hắn bật đèn lên và ngay lập tức hắn nhìn thấy tôi. Thú vị làm sao. Tim hắn đang đập nhanh hơn.

“Cô em làm thế nào mà vào đây được?” – Hắn hỏi.

Tôi không trả lời câu hỏi của hắn mà chỉ cười. Hắn thậm chí còn không nhớ ra tôi là ai.

“Cô em để tìm anh sao?” – Hắn lại hỏi.

Tôi vẫn không trả lời. Đúng là thằng ngu! Tôi không tìm hắn thì đến cái căn hộ hôi hám này làm gì?

Đều tiên là làm gì nhỉ? À phải rồi! Cho hắn xem cái răng nanh và đôi mắt màu máu của mình rồi lắng nghe tiếng tim đập loạn lên của hắn. Tôi có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi lạnh đang lăn trên trán hắn.

Cuộc rượt đuổi bắt đầu! Không! Phải nói là trò chơi mèo vờn chuột bắt đầu. Lần này tôi còn tỏ ra khoan dung hơn lần trước nhiều. Tôi đã ở trong phòng hắn và ăn hết hai cây kẹo mút rồi mới bắt đầu đi tìm.

“Chúng tôi vừa phát hiện xác chết của một nam thanh niên trong một con hẻm. Nạn nhân cũng tương tự như nạn nhân đã tìm thấy 4 ngày trước. Xương sườn nát vụn và có một vết cắn trên cổ. Đồng thời máu cũng không còn trong người nạn nhân. Theo điều tra thì hai nạn nhân có cùng cách chết này là bạn của nhau. Cảnh sát đang đặt giả thiết hai cái chết trên do cùng một hung thủ gây ra. Tuy nhiên vẫn chưa có sự lý giải nào hợp lý cho sự biến mất của số máu trong người nạn nhân và chất dịch lạ xuất hiện trong cơ thể nạn nhân...”

“Lũ người ngu ngốc đó có điều tra thêm mấy đời nữa cũng không tìm ra kẻ sát nhân đâu. Và cũng không cách nào lý giải được cái chết của hai thằng đó”

Tôi nghĩ và mỉm cười với suy nghĩ của mình.

“Sau 4 ngày kể từ khi tìm thấy nạn nhân thứ 2. Hôm nay lại xuất hiện thêm 1 nạn nhân cùng với cách chết tương tự. Nạn nhân này cũng có mối liên quan đến hai nạn nhân trước...”

Cuối cùng thì bọn cảnh sát đó đã có kết luận là một tên giết người hàng loạt có sức khỏe và thể hình cao lớn đã giết chết 3 nạn nhân “khốn khổ” mà bọn chúng tìm thấy. Cứ đi theo hướng điều tra đó đi một lũ ngốc!

Tôi sẽ không giết thằng cuối cùng sau 4 ngày nữa. Thằng đó chính là thằng đã cứu tôi khi tôi nhảy xuống sông. Và cũng là thằng chủ mưu đẩy dọa tôi. Tôi sẽ để cho nó sống trong cảnh sợ hãi từng ngày một. Rồi từ từ mới kết liễu nó theo một cách đặc biệt hơn 3 thằng kia rất nhiều.

20. Chương 20

Hơn nữa hiện giờ cảnh sát đang theo dõi gắt gao xung quanh nhà hắn. Bọn họ nghĩ hắn là đầu mối cuối cùng và tên sát nhân chắc chắn sẽ tìm đến hắn. Sẽ không còn vui khi có kẻ thứ 3 xen vào cuộc chơi của tôi. Trò chơi giữa mèo và chuột.

Quả là cái chết không đáng sợ. Điều đáng sợ là cảm nhận cái chết đang đến từ từ mà không cách nào ngăn cản. Nó cũng nên ném mùi tuyệt vọng như tôi đã chịu đựng khi bọn nó dày xéo tôi.

Quả là một sự trả thù ngọt ngào.

Nhưng chưa hết. Còn một kẻ đáng chết hơn nữa mà tôi chưa thể giết ngay. Đó chính là thằng khốn đang sống trong nhà tôi. Mẹ tôi còn cần đến hắn nên tôi chưa vội giết hắn. Dù tôi không phải là một đứa con gái có hiếu và tôi nghĩ mình cũng không cần phải có hiếu với người mẹ không hề quan tâm đến mình nhưng dù sao tôi cũng không muốn mẹ mình gặp rắc rối khi tình nhân của bà chết.

Mẹ tôi đang nằm trong vòng tay của thằng khốn ấy mà không một chút mảy may lo lắng cho đứa con gái mất tích nửa tháng trời.

Nếu tôi quay về và nói cho bà ta biết thằng khốn ấy làm gì với tôi liệu bà ta có tổng cổ thằng đó đi không nhỉ? Hay bà sẽ tổng cổ tôi - con gái bà ta đi vì tôi đặt điều vu oan cho tình nhân của bà?

21. Chương 21

Phần 4: Cô gái có mùi hoa tử đinh hương

Chap 1: Lăn theo mùi máu quen

Tuy miệng thì nói không làm nhưng tôi biết mình không thể bỏ mặc đám người của thế giới bóng đêm. Nói cho cùng thì bọn họ cũng rất đáng thương.

Khi tôi nói tôi sẽ đi tìm Olia, gương mặt của họ tươi tỉnh hẳn lên. Đôi mắt nhìn tôi rất cảm kích. Có lẽ tôi đã quá thành kiến với họ. Suy cho cùng thì bọn họ khá đáng thương. Và cả tôi cũng đáng thương.

Tôi bắt đầu lăn theo mùi máu của Olia. Càng đến gần thì tôi càng ngửi rõ mùi hoa tử đinh hương thoang thoảng trong mùi máu.

Hắn xài nước hoa sao?

Trước mắt tôi là một ngôi nhà màu xám tro ảm đạm. Mùi máu phát ra từ trong ngôi nhà này. Olia đang ở bên trong.

Tôi nên đi vào trong và giết hắn hay đợi xem hắn định làm gì nhỉ?

Có lẽ tôi nên đợi thì hơn. Olia đã chẳng thèm che giấu mùi máu của mình 2 tháng nay. Điều này rõ ràng không đơn giản.

Hắn muốn thách thức tôi hay đang giăng bẫy tôi nhỉ? Tôi không biết sức mạnh của hắn đã đến đâu nhưng cứ cẩn thận vẫn hơn.

Nghĩ vậy, tôi quyết định mua căn nhà bên cạnh nhà Olia. Căn nhà này có cửa sổ nhìn qua cửa sổ nhà Olia. Đối với lão cáo già này thì tôi phải theo sát 24/24.

Điều đầu tiên tôi làm sau khi mua căn nhà là thuê người sơn lại tường nhà. Tôi không thích những gam màu lạnh trong khi ngôi nhà tôi mua có màu xanh nhạt nhạt.

Sau 3 ngày. Toàn bộ ngôi nhà đã khoác lên một màu lửa vàng cam. Tôi hài lòng đến sống tại ngôi nhà ấy.

Tôi đang nằm coi thời sự. TV đang đưa tin 3 nạn nhân bị giết hồi tháng trước. Đây rõ ràng là do một ma cà rồng làm. Nhưng con người sẽ không bao giờ tìm ra sự thật vì họ không biết và cũng không một mảy may suy nghĩ về sự tồn tại của ma cà rồng.

Olia vừa ra khỏi nhà. Tôi cảm nhận được điều đó. Tôi đợi một lúc lâu rồi mới ra khỏi nhà và đi theo mùi máu của hắn để hắn không phát hiện ra.

Tôi là con của Chúa Ròng. Tôi có khả năng giống như Chúa Ròng đó là tàng hình. Tuy nhiên đối với lão cáo già ấy thì tôi không thể không cẩn thận. Dù đang tàng hình nhưng tôi phải rất thận trọng.

Đường như Olia đã dừng lại. Mùi máu không di chuyển nữa.

Tôi cẩn thận đến gần để xem hắn đang âm mưu chuyện gì. Bất ngờ làm sao! Người mang trong người mùi máu ấy không phải là Olia mà là một cô gái. Và cái mùi hoa tử đinh hương kia không phải là mùi nước hoa của Olia mà là mùi cơ thể cô ta.

Thế là tôi đã hiểu rồi. Cô ta là mà cà rồng lai. Cô ta mang trong người mùi máu này là vì cô ta đã uống máu của Olia. Vậy ra cô ta là đồng bọn của Olia sao?

Cô ta có một thân hình khá gầy gò và mong manh. Khuôn mặt trông cũng đáng yêu. Mái tóc dài mượt mà thoang thoang mùi tử đinh hương.

Cô ta đang đứng im lìm như một bức tượng, nhìn xoáy vào một căn nhà nhỏ bằng đôi mắt u ám.

Chợt cánh cửa căn nhà bất mở. Cô ta lao vụt vào một góc tối.

Tôi nhìn thấy một người phụ nữ đứng tuổi và một chàng trai trẻ đi ra. Người phụ nữ quay lại choàng tay qua cổ chàng trai rồi hai người hôn nhau thật đắm đuối. Sau đó người phụ nữ đi đâu đó và chàng trai kia đóng cửa lại.

Tôi quay qua nhìn cô gái, cô ta cũng đang nhìn chăm chăm về hướng ấy. Trong bóng tối, tôi nhìn thấy cái gì đó chảy ra từ khóe mắt kia. Chắc chắn đó không phải là nước mắt. Vì ma cà rồng không có nước mắt cũng không thể khóc. Ma cà rồng lai có thể khóc nhưng không khóc ra nước mắt mà khóc ra máu. Mùi tanh từ máu mắt cô ta sộc lên làm tôi hơi rợn người. Đôi gò má thon gọn trắng trẻo kia lem luốc máu.

22. Chương 22

Điều gì khiến ột ma cà rồng bật khóc? Theo tôi nghĩ ma cà rồng vốn rất lạnh lùng và dường như vô cảm. Tại sao cô gái ấy lại khóc và đôi mắt kia lại tuyệt vọng đến như vậy? Một ánh mắt tuyệt vọng, bất lực và... thù hận.

Chẳng lẽ đó là người cô ta yêu? Hay đó là người yêu cũ? Hoặc là người yêu hiện tại mà tên đó lảng nhãng quên hai người một lúc? Tôi đoán thế. Có lẽ là như thế.

Cô gái bắt đầu đi theo người phụ nữ kia. Cô ta muốn đánh ghen sao? Hình như đúng rồi. Cô ta cứ lặng lẽ bám theo người phụ nữ ấy.

Theo tôi nghĩ ma cà rồng sẽ không đánh ghen đâu mà sẽ giết luôn đây. Nhiều khả năng cô ta sẽ hút máu người phụ nữ ấy.

Nếu cô ta làm thật thì tôi có nên can không nhỉ? Chuyện này đâu liên quan đến tôi. Hơn nữa nếu tôi xuất hiện sợ là sẽ bắt dây động rừng. Olia sẽ biết điều đó. Nhưng nếu thấy chết mà không cứu thì có quá đáng lắm không?

Người phụ nữ kia đi vào bên trong một quán bar. Cô gái dừng lại bên ngoài chứ không vào theo. Cô đứng dựa người vào một cây cột điện. Im lìm và lẻ loi. Nhìn cô ta tôi chợt thấy trong lòng dâng nên một niềm thương cảm mặc dù tôi chẳng biết gì về cô ta.

Sau hai tiếng đồng hồ. Người phụ nữ kia trở ra cùng với một người đàn ông. Bọn họ đón taxi và đi đâu đó còn cô gái mang mùi hoa tử đinh hương kia lăm lăm trở về nhà.

Rốt cuộc là cô ta đang định làm gì? Cái dáng người mỏng manh đến đáng thương kia đang tính toán chuyện gì chứ?

Rốt cuộc cô ta và Olia đang tính toán điều gì? Nghĩ đến chuyện cô ta là đồng bọn với Olia, tôi thoáng thấy buồn buồn. Sẽ có một ngày chính tay tôi sẽ phải giết chết cô ta.

23. Chương 23

Chap 2: Bắt đầu một điều gì đó

Không hiểu vì lí do gì mà cái dáng vẻ cô đơn của người con gái có mùi hoa tử đinh hương ấy luôn theo ám ảnh tôi ngay cả trong giấc mơ. Suốt một tuần qua tôi luôn suy nghĩ về cô ấy. Và khi đêm đến thì cô ấy xuất hiện trong giấc mơ của tôi. Lần nào cũng là hình ảnh cô ấy đứng từ xa nhìn tôi bằng đôi mắt tuyệt vọng. Đôi gò má xinh xắn luôn đầm đìa máu chảy ra từ đôi mắt đẹp mê hồn. Tại sao tôi lại nghĩ về cô ấy và mơ về cô ấy nhiều như vậy?

Mỗi khi không nhìn thấy thì tôi luôn tự hỏi cô ấy đang làm gì. Mỗi khi tôi tàng hình và âm thầm đi theo cô ấy thì tôi luôn băn khoăn không biết cô ấy đang nghĩ gì. Rồi tôi nghĩ về cái tên của cô ấy. Cô ấy tên gì nhỉ? Có lẽ đó là cái tên rất đẹp. Và điều làm tôi bận tâm nhiều nhất là tại sao cô ấy lại uống máu Olia để trở thành ma cà rồng lai? Cô ấy bị Olia ép sao? Hay cô ấy tình nguyện vì muốn có cuộc sống bất tử và vĩnh viễn trẻ đẹp? Tôi không tin cô ấy lại tầm thường như vậy.

Một tuần qua tôi đi theo cô ấy lên xe bus, đến trường, về nhà. Tôi không còn ý niệm rằng mình đang đi theo đồng bọn của Olia mà chỉ đơn thuần là đi theo một cô gái. Tôi phát hiện ra cô ấy hoàn toàn cô đơn. Không có ai bầu bạn. Không có ai trò chuyện. Cũng không ai gọi tên cô ấy, vì vậy mà đến giờ tôi vẫn không biết tên cô ấy. Từ trước đã như vậy hay từ khi cô ấy trở thành ma cà rồng mới như vậy?

Về phần Olia, tôi không thấy hắn có động tĩnh gì. Cô ấy cũng không có vẻ gì là đang thực hiện một kế hoạch. Thậm chí đêm đến cô ấy cũng không ra ngoài săn người. Cô ấy không hề quay trở lại căn nhà lần trước tôi đã theo cô ấy đến. Cũng không đi tìm người phụ nữ kia. Xem ra tôi đã đoán sai rồi.

Tôi đang đứng bên khung cửa sổ đối diện với cửa sổ nhà Olia và thầm mong cái dáng người kia đi qua cửa sổ dù chỉ một lần. Chưa một người con gái nào làm cho tôi có cảm giác mong đợi như thế này. Kể cả Mari – tộc trưởng ma cà rồng biển. Cô ta rất đẹp nhưng cũng chỉ làm cho tôi ham muốn cái thể xác ấy. Nhưng lần này thì hoàn toàn khác. Mỗi đêm đến tôi mong mỗi trời nhanh sáng để lại thấy cô ấy. Để được ngửi rõ hơn cái mùi hoa tử đinh hương.

Tôi giết mình. Cô ấy vừa ra khỏi nhà. Không cần thận trọng hay chờ đợi cô ấy đi một đoạn xa, tôi tàng hình ngay lập tức rồi đi ra khỏi nhà và đi ngay sát phía sau cô ấy. Các giác quan của ma cà rồng rất nhạy bén nhưng nó không có tác dụng với tôi. Một khi tôi tàng hình thì cô ấy sẽ không bao giờ nghe được tiếng tim tôi đập hay tiếng thở của tôi. Cũng không thể nào ngửi thấy mùi của tôi.

Cô ấy đang đứng trên nóc một căn nhà, im lìm như một con báo đang rình mồi. Dáng người hơi cúi thấp và trúi về phía trước, hai vai so lên trong tư thế chuẩn bị tấn công. Vì khuôn mặt thuần khiết, dáng vẻ mỏng manh mà tôi xém quên mất cô ấy mà ma cà rồng những điệu bộ bấy giờ của cô ấy đã nhắc cho tôi nhớ. Đôi mắt cô ấy đỏ rực màu máu nhìn chằm chằm xuống căn nhà phía dưới và hai răng nanh nhọn hoắt thò ra ngoài cửa miệng.

Trước căn nhà nhiều xe cảnh sát đang đậu phía trước và có 1 viên cảnh sát đang đứng bên ngoài cùng 1 người thanh niên. Tôi có thể nhìn rõ từng thay đổi nhỏ trên mặt họ và nghe rõ họ đang nói gì.

“Đã hơn một tháng qua mà không có động tĩnh gì. Tôi nghĩ hung thủ sẽ không tìm đến anh đâu. Có lẽ ba nạn nhân trước liên quan đến nhau theo một cách khác chứ không riêng gì chuyện họ là bạn bè của anh” – Viên cảnh sát nói.

24. Chương 24

“Vì hắn biết cảnh sát đang quanh quẩn ở đây nên hắn mới không đến. Các ông cần phải bảo vệ tôi chứ” – Người thanh niên nói.

“Nếu đúng là như vậy thì chúng tôi càng nên rời khỏi đây. Có như vậy hung thủ mới xuất hiện”

“Hắn sẽ giết tôi mất” – Người thanh niên lo lắng.

“Chính anh cũng khẳng định mình không có thù oán với ai mà tại sao lại sợ có kẻ đến giết mình?” – Viên cảnh sát nheo nheo mắt nhìn.

“Biết đâu hắn là một tên bệnh hoạn thích giết người mà không có chủ đích thì sao?”

“Nếu như vậy thì khả năng anh là người tiếp theo càng thấp. Hắn có thể giết một người nào đó chứ không nhất thiết là anh. Chúng tôi đã gắn chuông báo động trong phòng anh. Nếu thấy động tĩnh gì thì anh chỉ cần ấn vào. Chúng tôi sẽ nhận được sóng báo nguy hiểm từ nhà anh và sẽ đến ngay”

“Các người cũng thấy hung thủ ra tay dã man thế nào rồi đấy. Chắc hắn hắn phải rất khỏe và to con nên mới có thể bẻ xương sườn gãy vụn như vậy. Nếu hắn khổng chế tôi thì làm sao tôi ấn chuông được? Mà nếu ấn được thì sợ là khi các người đến tôi đã chết rồi” – Người thanh niên cuống lên.

“Nhưng chúng tôi đã tốn quá nhiều thời gian ở đây mà chẳng tìm được manh mối gì. Hơn nữa trên cổ nạn nhân có vết cắn. Rất có thể nạn nhân bị một con thú ăn đêm nào đó tấn công. Anh nên hạn chế ra ngoài vào ban đêm. Ở trong nhà anh sẽ an toàn”

“Một con thú? Thế còn số máu biến mất thì sao?” – Người thanh niên lớn tiếng.

“Chúng tôi chưa tìm ra nguyên nhân nhưng điều này càng chứng minh khả năng có một tên giết người là rất thấp”

Bọn họ đang nói về những cái chết do ma cà rồng làm sao? Tôi cảm thấy rất lạ. Một ma cà rồng săn người để hút máu được rồi, việc gì phải hành hạ nạn nhân bằng việc bẻ vụn những chiếc xương sườn?

25. Chương 25

Tôi không ngửi thấy mùi máu của ma cà rồng nào khác quanh đây. Có lẽ bọn họ giấu mùi. Dù biết khả năng này rất thấp vì bọn họ chẳng có lí do gì để phải giấu mùi như Olia nhưng tôi vẫn hy vọng như vậy. Vì nếu như chỉ có một ma cà rồng ở khu vực này thì cô ấy... Dù tôi biết ma cà rồng phải sống bằng máu, ma cà rồng lai cũng vậy dù nhu cầu hút máu ít hơn nhưng tôi không mong muốn cô ấy là kẻ đứng đằng sau 3 vụ án mạng đó. Tôi ghét phải nghĩ cô ấy là người xấu.

Viên cảnh sát lên xe và đoàn xe chạy đi. Người thanh niên kia lập tức lao vào nhà và khóa cửa.

Hai tay cô ấy đang nắm chặt và run lên như đang chịu đựng điều gì. Rồi cô ấy lao vút đi. Tôi cũng bật tung đôi cánh của mình và bay theo cô ấy.

26. Chương 26

Phải đi chứ. Nhưng tôi sẽ buộc lòng mình phải nhớ tôi đang đi theo đồng bọn của Olia. Tôi cần phải chỉnh đốn lại mình.

Tôi ngồi bật dậy. Em vừa ra khỏi nhà. Tôi không thể dửng dưng bình tĩnh nữa. Bao nhiêu điều tôi vừa tự dặn lòng lập tức trở thành vô nghĩa. Lúc này tôi chỉ biết tôi nhớ em và muốn nhìn thấy em. Tôi tàng hình rồi bật tung đôi cánh bay ra ngoài theo đường cửa sổ. Tôi thậm chí không đủ kiên nhẫn để đi bộ xuống cầu thang như mọi khi.

Em đang đứng trước căn nhà hôm qua viên cảnh sát và cậu thanh niên đứng nói chuyện. Em muốn làm gì mà lại trở lại đây?

Cái dáng vẻ chuẩn bị sẵn mọi lại xuất hiện. Nhìn em còn đáng sợ hơn hôm qua rất nhiều. Trong đôi mắt rực đỏ kia là một sự thù hận tột cùng. Em nghiêng răng giận dữ.

Tôi biết ma cà rồng trở nên rất đáng sợ khi sẵn mọi nhưng hình như cái vẻ đáng sợ của em lúc này hơi dư thừa. Em đâu cần phải tỏ ra căm phẫn như thế chứ.

Em nhảy bật lên và bám vào cửa sổ ngôi nhà ấy. Tiếng móng tay em cào vô cửa sổ rít lên chói tai.

Em nhảy bật lên cao hơn và dốc người nhìn xuống dưới. Nơi cánh cửa sổ em vừa bám, người thanh niên hôm qua mở cửa ló đầu ra.

Em lao nhanh từ trên cao xuống làm tôi giật mình. Xem chút nữa tôi lao đến đỡ em. Đúng là ngớ ngẩn! Em là ma cà rồng chứ đâu phải là một cô gái yếu đuối đang té từ trên cao xuống.

Em vụt qua chỗ người thanh niên đang nhìn quanh và kéo cậu ta ra khỏi cửa sổ. Em lao vun vút trong màn đêm mặc cho cậu thanh niên la hét và dẫy dụa. Em quá nhanh nên chẳng ai nghe được tiếng hét của cậu thanh niên. Em nhảy qua nóc các tòa nhà cao tầng. Thả người thanh niên ra để cậu ta rơi xuống rồi lại lao vút đến kéo cậu ta lên. Gương mặt người thanh niên trắng bệch vì sợ hãi trong khi gương mặt em hoàn toàn lạnh lùng vô cảm.

Đây là người con gái mà tôi để ý sao? Sao em là một cô gái như thế chứ? Tôi đang rất giận. Dù tôi biết là vô lí nhưng tôi thấy giận em vô cùng.

Người thanh niên thôi la lối vùng vẫy. Cậu ta sợ quá nên đã ngất đi. Có lẽ cậu ta còn chưa biết điều gì đang xảy ra với mình.

Em dừng lại và ném cậu ta xuống sân thượng của một tòa cao ốc sau đó em đứng im nhìn cậu ta. Đường như em đang toan tính sẽ làm gì tiếp theo.

Em cầm ngón chân cái của cậu ta và siết nhẹ. Tiếng gãy giòn dã vang lên. Người con trai đang ngất bị cơn đau bất ngờ làm choàng tỉnh. Cậu ta la lên kinh hãi một phần vì ngón chân vừa gãy. Một phần vì gương mặt em lúc này. Tôi cá là trong đêm tối thế này cậu ta chỉ nhìn thấy đôi mắt đỏ của em và ánh trắng từ 2 răng nanh thôi.

Nhìn gương mặt đang sợ hãi của cậu thanh niên, em nhếch môi tạo thành một nụ cười nửa miệng khinh bỉ. Tay em chạm đến ngón trỏ bên cạnh ngón cái chân vừa gãy của cậu ta. Tiếng xương vỡ vụn lại vang lên cùng tiếng gào đau đớn

27. Chương 27

Phải đi chứ. Nhưng tôi sẽ buộc lòng mình phải nhớ tôi đang đi theo đồng bọn của Olia. Tôi cần phải chỉnh đốn lại mình.

Tôi ngồi bật dậy. Em vừa ra khỏi nhà. Tôi không thể dửng dưng bình tĩnh nữa. Bao nhiêu điều tôi vừa tự dặn lòng lập tức trở thành vô nghĩa. Lúc này tôi chỉ biết tôi nhớ em và muốn nhìn thấy em. Tôi tàng hình rồi bật tung đôi cánh bay ra ngoài theo đường cửa sổ. Tôi thậm chí không đủ kiên nhẫn để đi bộ xuống cầu thang như mọi khi.

Em đang đứng trước căn nhà hôm qua viên cảnh sát và cậu thanh niên đứng nói chuyện. Em muốn làm gì mà lại trở lại đây?

Cái dáng vẻ chuẩn bị sẵn mồi lại xuất hiện. Nhìn em còn đáng sợ hơn hôm qua rất nhiều. Trong đôi mắt rực đỏ kia là một sự thù hận tột cùng. Em nghiêng răng giận dữ.

Tôi biết ma cà rồng trở nên rất đáng sợ khi sẵn mồi nhưng hình như cái vẻ đáng sợ của em lúc này hơi dư thừa. Em đâu cần phải tỏ ra căm phẫn như thế chứ.

Em nhảy bật lên và bám vào cửa sổ ngôi nhà ấy. Tiếng móng tay em cào vào cửa sổ rít lên chói tai.

Em nhảy bật lên cao hơn và dốc người nhìn xuống dưới. Nơi cánh cửa sổ em vừa bám, người thanh niên hôm qua mở cửa ló đầu ra.

Em lao nhanh từ trên cao xuống làm tôi giật mình. Xem chút nữa tôi lao đến đỡ em. Đúng là ngớ ngẩn! Em là ma cà rồng chứ đâu phải là một cô gái yếu đuối đang té từ trên cao xuống.

Em vụt qua chỗ người thanh niên đang nhìn quanh và kéo cậu ta ra khỏi cửa sổ. Em lao vun vút trong màn đêm mặc cho cậu thanh niên la hét và dẫy dụa. Em quá nhanh nên chẳng ai nghe được tiếng hét của cậu thanh niên. Em nhảy qua nóc các tòa nhà cao tầng. Thả người thanh niên ra để cậu ta rơi xuống rồi lại

lao vút đến kéo cậu ta lên. Gương mặt người thanh niên trắng bệch vì sợ hãi trong khi gương mặt em hoàn toàn lạnh lùng vô cảm.

Đây là người con gái mà tôi để ý sao? Sao em là một cô gái như thế chứ? Tôi đang rất giận. Dù tôi biết là vô lí nhưng tôi thấy giận em vô cùng.

Người thanh niên thôi la lối vùng vẫy. Cậu ta sợ quá nên đã ngất đi. Có lẽ cậu ta còn chưa biết điều gì đang xảy ra với mình.

Em dừng lại và ném cậu ta xuống sân thượng của một tòa cao ốc sau đó em đứng im nhìn cậu ta. Đường như em đang toan tính sẽ làm gì tiếp theo.

Em cầm ngón chân cái của cậu ta và siết nhẹ. Tiếng gãy giòn dã vang lên. Người con trai đang ngất bị cơn đau bất ngờ làm choàng tỉnh. Cậu ta la lên kinh hãi một phần vì ngón chân vừa gãy. Một phần vì gương mặt em lúc này. Tôi cá là trong đêm tối thế này cậu ta chỉ nhìn thấy đôi mắt đỏ của em và ánh trắng từ 2 răng nanh thôi.

Nhìn gương mặt đang sợ hãi của cậu thanh niên, em nhếch môi tạo thành một nụ cười nửa miệng khinh bỉ. Tay em chạm đến ngón trỏ bên cạnh ngón cái chân vừa gãy của cậu ta. Tiếng xương vỡ vụn lại vang lên cùng tiếng gào đau đớn.

Em quá tàn nhẫn. Tôi không muốn em như vậy. Tôi ghét phải thấy em như thế này. Cái “thú tính” trong con người em thật đáng sợ.

Tôi lao đến và đẩy em ra xa người thanh niên. Tôi không dùng sức nhiều vì tôi không muốn làm em bị thương. Tôi chỉ muốn em dừng hành động dã man kia lại.

Em ngã vào một góc tường và bật dậy ngay lập tức. Tôi đã thôi tàng hình còn em đang nhìn tôi bằng đôi mắt phần nộ. Đôi mắt em rực đỏ hơn, miệng em liên tục khề khề đe dọa. Em đứng chân trước chân sau, khom người xuống trong khi đầu ngẩng nhìn về phía tôi. Tôi chắc chắn rằng em không biết tôi là ai nếu không em đã bỏ chạy. Hai chân em hơi nhún xuống lấy đà và nhanh như cắt em lao về phía tôi. Tôi cũng lao về phía em. Không hiểu sao tôi lại thấy lòng mình giận dữ như thế.

Tôi và em vật lộn trên không hồi lâu. Tiếng gầm gừ vang ra từ lồng ngực em liên tục. Tôi hất em ra và hai chúng tôi lại đứng cách xa nhau.

28. Chương 28

Tôi thề rằng tôi sẽ không làm tổn thương em. Còn em, tôi biết chắc em sẽ không chịu thua. Nếu cứ tiếp tục cho đến khi trời sáng thì sẽ bị phát hiện mất.

Tôi xoa lòng bàn tay trái ra và ngay sau đó một quả cầu lửa bay lơ lửng trên tay tôi.

Em hơi lùi lại, ánh mắt vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi.

Tôi trường mạnh quả cầu lửa trong tay mình xuống đất và ngay lập tức ngọn lửa cháy lan đến chỗ em. Tạo thành một vòng lửa nhốt em bên trong. Vòng lửa rất rộng. Tôi muốn đảm bảo lửa sẽ không chạm vào em mà chỉ nhốt em trong đó.

Em hoảng loạn chạy vòng quanh tìm cách thoát ra. Em nhảy lên nhưng bị ngọn lửa quật té ngược vào bên trong. Không chịu thua, em tiếp tục vùng vẫy cho đến khi lửa rùng rùng hút hết sức mạnh của em. Em khụy xuống và trước khi gục xuống em còn nhìn tôi bằng ánh mắt căm hận và giận dữ.

Em đã gục rồi. Tôi cảm nhận được điều này. Lửa Rừng có thể lấy mạng em nhưng tôi chỉ muốn làm em kiệt sức.

Tôi phẩy tay và ngọn lửa tắt ngay lập tức. Không để lại một dấu vết gì. Cứ như chưa hề có ngọn lửa nào ở đó.

Tôi quay lại nhìn người con trai đang nép mình trong góc, ánh nhìn sợ hãi. Cậu ta sợ là cái chắc rồi. Đối với cậu ta thì những gì vừa thấy là quá kinh hoàng.

Tôi tiến lại gần cậu ta còn cậu ta thì cố lùi lại thêm trong khi cậu ta đã ỡ sát góc tường. Làm gì còn chỗ mà lùi.

Tôi đặt bàn tay mình lên đầu cậu ta và cậu ta ngủ thiếp đi ngay lập tức. Khi ngủ dậy cậu ta sẽ không còn nhớ gì cả.

Tôi bế em lên rồi bay đi. Em rất nhẹ. Tôi có thể bế em chỉ bằng một tay nhưng tôi sẽ không làm như vậy. Tôi muốn nâng niu em bằng cả hai tay mình.

Tôi dùng chìa khóa trong túi em để mở cửa. Tôi biết đây là một hành động liều lĩnh vì rất có thể Olia đang dõi theo tôi nhưng tôi mặc kệ. Tôi chỉ biết em cần phải nằm nghỉ.

Tôi chắc chắn đây là phòng em vì không khí trong đây nồng mùi tử đinh hương.

Tôi đặt em lên giường thật nhẹ nhàng. Nhìn em quá mỏng manh như một cánh hoa. Có thể bị thổi bay bất cứ lúc nào và nếu mạnh tay em sẽ dập nát.

Nhìn dáng vẻ của em bây giờ tôi không tin nổi người 10 phút trước đối đầu với tôi là em. Bây giờ em mỏng manh, mềm yếu, dịu dàng. Trong khi ban nãy em hoang dại, cuồng loạn, tàn nhẫn!

29. Chương 29

Tôi đưa tay vuốt nhẹ mái tóc em. Da em rất lạnh và mịn màng. Tôi cúi xuống. Vùi mặt vào tóc em. Hít một hơi đầy phôi mùi hương của em. Trái tim tôi rạo rực hẳn nên. Trong cái cuộc sống bất tử đầy chán chường này, cuối cùng tôi đã tìm thấy em. Người làm lòng tôi xuất hiện những cung bậc cảm xúc. Dù tôi biết đây là sai lầm nhưng nếu ngăn cản lòng mình yêu em thì còn sai lầm hơn.

Tôi muốn biết em là người như thế nào. Tôi muốn biết tất cả những gì liên quan đến em. Vì vậy tôi đưa tay bứt một sợi tóc của em và đốt cháy nó bằng lửa trong tay mình. Làm như vậy tôi sẽ biết tất cả về em. Những gì em đã nghĩ và những gì đã xảy ra với em.

30. Chương 30

Phần 5: Sự thật và dối trá

Chap 1: Dối trá

Tôi tỉnh dậy. Toàn thân rã rời. Từ ngày trở thành ma cà rồng tôi hoàn toàn không còn cảm nhận được sự mệt mỏi nhưng bây giờ tôi còn mệt hơn là vừa trải qua một trận ốm nặng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ trời tối đen như mực. Trời chưa sáng hay đã qua đêm hôm sau? Tôi đã ngủ bao lâu rồi? Và làm thế nào tôi lại ở nhà? Tôi nhớ mình gặp một kẻ kỳ lạ và...

“Cô gái của ta, cô tỉnh rồi sao?” – Giọng nói khàn khàn và thấp của Olia vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi. Ông ấy vừa từ đâu đó vụt đến ngồi vào chiếc ghế đối diện với chỗ tôi nằm.

“Ông về hồi nào vậy? Ông làm xong nhiệm vụ rồi sao?” – Tôi hỏi bằng giọng yếu ớt. Tôi cảm thấy rất vui khi Olia trở về nhưng tôi không đủ sức để ngồi dậy tiếp ông.

“Ta cảm nhận được cô gặp nguy hiểm nên vội vã trở về. May là cứu được cô” – Trong chớp mắt, Olia đã ngồi bên giường tôi.

“Ông đã đưa tôi về đây sao?” – Tôi chau mày. Giọng nói của tôi nghe thật mệt mỏi.

“Phải. Ta tìm được cô nằm trên đường và mang về đây. Có chuyện gì xảy ra với cô vậy?” – Olia nghiêng đầu nhìn tôi. Đôi mắt trắng dã ấy vẫn làm tôi sợ.

Nằm trên đường sao? Tôi nhớ là mình khụy xuống trên sân thượng tòa cao ốc mà. Sao lại là nằm trên đường? Tôi nhớ nhầm sao? Chắc là tôi nhớ nhầm rồi chứ không thể nào Olia nói dối.

“Ông hãy ném máu tôi đi! Tôi không còn sức kể cho ông nghe mọi chuyện đâu” – Tôi cố gắng đưa cánh tay mình về phía Olia.

“Máu cô có độc. Ta không thể ném máu cô được”

“Máu tôi có độc? Tôi bị trúng độc sao? Vậy tôi sẽ chết à?” – Tôi tiếp tục nói bằng giọng thều thào hết hơi.

“Không cô gái ạ. Cô sẽ không chết nhưng từ bây giờ ai ném máu cô đều sẽ chết”

Olia im lặng còn tôi chẳng biết phải nói gì.

“Có phải cô đã gặp một kẻ có đôi cánh bằng lửa?” – Olia nhướn mày.

“Phải! Hắn có đôi cánh bằng lửa. Và trên mặt hắn còn có một con rồng sáng màu lửa cuốn từ má trái lên đến mắt. Đôi mắt hắn sáng rực như hòn than đang cháy.”

“Hắn rất mạnh. Một sức mạnh kỳ lạ. Hắn dùng lửa để nhốt tôi và tôi không cách nào vượt ra khỏi bức tường lửa”

Tôi thấy mình giống như một đứa trẻ đi nhà trẻ bị bắt nạt và về cáo mẹ.

“Chính ngọn lửa đó đã hút hết sức lực của cô và làm máu cô nhiễm độc” – Olia nói.

“Hắn là ai? Ông biết hắn chứ?”

“Hắn là thuộc hạ của kẻ muốn uống máu rồng để trở thành vua thế giới bóng đêm”

“Tại sao hắn lại tấn công tôi? Hắn muốn gì ở tôi?” – Tôi chau mày.

“Vì cô mang trong người mùi máu của ta. Có thể hắn nhầm cô với ta”

“Tại sao lại tìm ông?” – Tôi lo lắng.

“Vì ta là thuộc hạ đắc lực nhất của nhà vua và là người bảo vệ nhà vua. Hắn muốn tìm để bắt ta để ta không thể bảo vệ nhà vua. Và khi đó chủ nhân của hắn sẽ giết nhà vua để lên thay”

“Ông sẽ không gặp nguy hiểm chứ?” – Tôi thấy lo cho Olia.

“Không cô gái ạ. Hắn chỉ có thể làm ta yếu đi như đã làm với cô chứ không thể giết người của thế giới bóng đêm”

“Dù là như thế nhưng hắn cũng rất mạnh” – Tôi nhận xét.

“Phải. Kẻ đứng đằng sau hắn còn mạnh hơn. Vì thế đức vua đang gặp nguy hiểm”

“Đáng ra ông nên ở lại bên nhà vua” – Tôi áy náy.

“Làm sao ta mặc kệ khi biết cô gặp nguy hiểm được chứ?”

“Ông thật tử tế Olia ạ” – Tôi cảm kích.

“Tôi có thể giúp gì được cho ông không?” – Tôi nhìn Olia bằng ánh mắt chờ đợi.

Tôi hy vọng mình sẽ giúp được Olia điều gì đó. Ông ấy đã quá tốt với tôi. Tôi cũng nên đền đáp ông ấy.

“Không đâu cô gái à. Cô đừng bận tâm đến chuyện này”

“Sao không bận tâm được? Hắn cũng đã tấn công tôi mà” – Tôi tỏ ra kiên quyết.

Tôi đang cố tìm ra một lý do để Olia cho tôi tham gia vào chuyện này. Và đó là lý do duy nhất mà tôi có thể nghĩ ra. Tôi muốn có cơ hội để giúp ông ấy.

31. Chương 31

Có lẽ Olia đã bị tôi lay động. Ông ấy đang im lặng và suy nghĩ. Hai hàng lông mày đang nhíu vào nhau về dần đo.

“Vậy hãy cầm chân kẻ đã tấn công cô ở đây trong khi ta tìm cách giải quyết chủ nhân của hắn để bảo vệ nhà vua”

Sau một hồi im lặng, cuối cùng Olia cũng đồng ý. Nhưng bây giờ đến lượt tôi im lặng. Tôi không hối hận vì đã ngỏ ý muốn giúp Olia nhưng việc ông ấy muốn tôi làm hình như là hơi khó với tôi. Tôi còn không biết hắn ở đâu thì làm sao cầm chân hắn chứ?

“Đừng lo cô gái ạ. Hắn sẽ bám theo cô vì nghĩ từ cô hắn sẽ tìm ra ta” – Olia nói. Sao ông ấy có thể biết được tôi lo lắng điều gì nhỉ?

“Vậy tôi phải làm gì?”

“Cô chỉ cần bình thường như mọi ngày thôi”

Đơn giản vậy thôi sao? Tôi chỉ cần bình thường và giả vờ như không biết có kẻ bám theo à? Vậy tính ra tôi cũng đâu giúp được Olia điều gì. Có lẽ ông ấy sợ tôi gặp nguy hiểm nên để tôi làm việc đơn giản nhất. Olia thật tốt bụng!

Trong khi tôi đang suy nghĩ thì Olia chạy vụt đi đâu đó. Sau một lúc ông ấy quay lại với cái ly. Tôi ngửi thấy mùi máu. Là máu Olia.

“Hãy uống đi! Cô sẽ khỏe lại” – Olia đưa cái ly cho tôi.

“Sẽ không đau đớn như lần trước chứ?” – Tôi lo lắng.

“Sẽ không có cơn đau nào nữa cả. Yên tâm đi cô gái của ta”

“Tôi dùng tất cả sức lực cuối cùng để cầm chiếc ly và uống. Không giống như lần đầu tiên uống máu Olia. Tôi uống rất chậm rãi. Nhâm nhi từng tí một. Công nhận máu ông ấy ngon thật.”

“Bây giờ ta phải đến chỗ nhà vua ngay. Ta vắng mặt quá lâu rồi” – Olia nói.

“Ông hãy yên tâm bảo vệ nhà vua đi! Tôi sẽ cầm chân kẻ có đôi cánh lửa” – Tôi nói chắc nịch.

Olia mỉm cười với tôi rồi trong thoáng chốc ông ấy rời khỏi căn phòng. Tôi từ từ nhâm nhi từng ngụm máu thơm. Tôi cảm nhận rõ mình đang khỏe dần lên. Không còn đuối như ban nãy nữa.

32. Chương 32

Chap 2: Những cái xác kỳ lạ

Uống hết ly máu Olia đưa cho, quả nhiên tôi khỏe hẳn. Mà còn khỏe hơn trước nữa. Tôi chạy nhanh hơn, khéo hơn các giác quan cũng nhạy hơn. Cả da cũng trắng mịn hơn nữa.

Cuộc sống của ma cà rồng lai thật thích. Ngoài máu ra còn có thể ăn thức ăn con người. Cơ thể thì khỏe mạnh, nhanh nhẹn và còn bất tử nữa. Nhờ Olia mà tôi mới có được cuộc sống như thế này. Thật biết ơn ông ấy.

Bây giờ mới đủ tỉnh táo để nghĩ về chuyện kẻ có đôi cánh lửa tấn công tôi. Tôi không hề cảm nhận được chút sức mạnh nào trong những đòn tấn công của hắn, chỉ có ngọn lửa của hắn là mạnh. Hắn chỉ né tôi chứ không đánh trả. Hắn không có khả năng đánh trả sao? Có lẽ như vậy rồi vì chẳng có lý do gì để hắn nhường tôi cả.

Còn thằng khốn kia liệu có thấy mặt tôi không? Nếu thấy thì tôi gặp phiền phức rồi đây. Nhưng khi đó trời khá tối. Có lẽ hắn không nhìn thấy.

Còn cuộc giao đấu giữa tôi và “tên kỳ đà” kia thì chỉ có mù mới không thấy. Dù tôi rất muốn tự tay giết thằng khốn đáng ghê tởm kia nhưng bây giờ tôi ước hắn sợ quá cắn lưỡi chết đi hoặc “tên kỳ đà” kia giết chết hắn cũng được. “Tên kỳ đà” đó không giết được người của thế giới bóng đêm vậy có giết được con người không nhỉ?

Tôi bật TV lên để chờ xem thời sự buổi sáng. Tôi hít sâu, chuẩn bị tinh thần nghe những cái tin đại loại như “phát hiện người ngoài hành tinh”...

Mà không! Có lẽ người ta sẽ nghĩ hấn bị hoang tưởng. Làm gì có ai tin chứ. Phải rồi, tôi chỉ lo lắng thừa.

“Chủ nhân của tòa cao ốc số 146B đường X vừa tìm thấy trên sân thượng nhà mình xác một thanh niên. Phía cảnh sát xác nhận đây là người thanh niên họ đã bảo vệ 1 tháng qua. Nạn nhân là bạn của 3 nạn nhân chết một tháng trước. Nhưng kết quả pháp y cho thấy nạn nhân tự tử bằng cách đập đầu mình vào tường chứ không phải bị giết. Phát hiện vết nứt trong hộp sọ của nạn nhân. Nhưng điều đáng nói là bác sỹ pháp y khi mổ khám nghiệm tử thi đã hoàn toàn bất ngờ trước những gì mình thấy...”

“Khi tôi mổ nạn nhân ra để khám nghiệm, tôi thật không thể tin vào mắt mình. Tất cả cơ quan nội tạng của nạn nhân đều đang bị đốt cháy trong lửa. Trong suốt 20 năm trong nghề, tôi chưa bao giờ thấy trường hợp nào như thế này...”

Thằng khốn đó chết rồi sao? Lửa cháy trong lục phủ ngũ tạng? Lửa? Không lẽ là kẻ đó đã làm? Quả nhiên hấn đã ra tay. Hấn cũng như tôi. Điều không muốn bị phát hiện. Có nên cảm kích hấn không nhỉ? Mà nếu không phải lại hấn thì tôi đã tự tay giết chết thằng khốn kia rồi. Đã vậy vì hấn mà tôi mệt như sắp chết. Còn yếu hơn cả khi là con người.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy hấn khôn khéo. Làm máu tôi nhiễm độc, hấn muốn gài Olia sao? Nếu không phải Olia biết được trong máu tôi có độc thì ông ấy đã ném và chết rồi.

Nghĩ đến việc hấn muốn làm hại Olia thì tôi muốn giết hấn rồi.

Phải rồi! Tôi sẽ cầm chân hấn và tìm cơ hội giết hấn. Tôi nhất định sẽ làm điều đó vì Olia.

“Vừa phát hiện thêm xác chết của một thanh niên tại số nhà 24/233 đường X...”

Tại tôi trở nên lúng búng. Số nhà 24/233 đường X? Đó... là nhà tôi mà. Nội tạng cũng bốc cháy sao? Làm thế nào mà hấn có thể tìm ra nhà tôi? Tại sao hấn lại giết tình nhân của mẹ tôi? Vậy còn mẹ tôi? Mẹ tôi thì sao?

Những câu hỏi cứ quay mòng mòng trong đầu. Tôi lao vụt xuống cầu thang và ra khỏi nhà. Bây giờ trời đã sáng. Tôi không thể di chuyển theo cách của mình được.

Ngồi trong taxi mà lòng tôi như lửa đốt. Tôi không nghĩ mình lại lo ẹ đến như vậy. Cầu trời là mẹ không sao.

33. Chương 33

“Chú chạy nhanh hơn một chút nữa được không?” – Tôi không nhớ nổi từ nãy đến giờ mình nói câu này bao nhiêu lần.

“Đang giờ cao điểm, học sinh đi học, người lớn đi làm. Đường đông thế này cô bảo chạy nhanh thế nào?” – Bác tài nói giọng khó chịu.

Cuối cùng cũng đến nơi. Tôi xuống xe cách nhà mình một đoạn. Tôi chạy đi mà quên không trả tiền. Sau khi bị gọi lại thanh toán tiền và bị mắng ấy câu tôi lại vội vã chạy về phía nhà mình.

Mẹ tôi kia rồi. Bà ấy vẫn còn sống và đang khóc rũ rượi trước cửa nhà. Hàng xóm đang bu đen bu đỏ và cả cảnh sát cũng có ở đó.

Tôi cảm thấy yên tâm được phần nào. Nhưng hấn chưa giết bà không có nghĩa là hấn không giết bà. Tôi phải bảo vệ mẹ mình. Rốt cuộc hấn muốn gì mà lại nhắm vào nhà tôi?

Nhìn mẹ đang đau khổ quần quai tôi chợt cảm thấy tủi thân quá! Tôi bỏ đi, bà ấy còn không thèm lo lắng lấy một giây. Thế mà bây giờ lại vì một gã tình nhân đáng tuổi con mà khóc lóc thảm thiết như thế. Trong lòng bà ấy tôi có vị trí như thế nào? Hay là cũng chẳng có chút vị trí nào cho tôi?

Hai mắt tôi nóng ran và cay xè. Tôi nên rời khỏi đây trước khi mọi người bắt gặp tôi trong tình trạng máu me đầy mặt. Tôi đến đây để làm gì chứ? Tôi lo lắng cho bà ta để làm gì? Có lẽ bà ta đã chẳng còn nhớ mình có một đứa con tên Tử Đình Hương.

Tôi bỏ đi. Một chiếc taxi dừng lại và người khách ở trong đó đi ra. Tôi lao vô ngay lập tức cô gái ấy còn chưa kịp trả tiền. Cô ta nhìn tôi với ánh mắt khó chịu nhưng tôi chẳng thèm quan tâm. Ước gì trở thành ma cà rồng có thể không cảm thấy nỗi đau tâm hồn thì hay biết mấy.

Tôi ngồi thẫn thờ trong phòng mình. Mới một tiếng trước tôi còn thấy thích thú với cuộc sống bất tử thì bây giờ tôi chẳng thấy còn chút ý nghĩa nào nữa.

Những kẻ làm hại tôi, tất cả đều đã chết. Tôi có nên cảm thấy vui không? Ừ, tôi nên vui chứ, dù không phải tất cả bọn chúng đều chết trong tay tôi nhưng bọn chúng đều chết không tốt lành gì. Thế nhưng sao lòng tôi trống rỗng thế này? Bọn chúng chết cả rồi nhưng cái tôi mất đi có lấy lại được đâu.

Tôi đã bị bọn chúng chà đạp. Tôi đã bị bọn chúng làm vậy bần. Điều này không thể thay đổi được. Dù bọn chúng có chết 100 lần thì tôi cũng không thể trở lại như xưa.

Trở thành ma cà rồng, tôi nhanh hơn, mạnh hơn nhưng tôi vẫn cô đơn. Vẫn là một Tử Đinh Hương bị mọi người khinh thường và hắt hủi. Vẫn là đứa con gái được mẹ đặt cho cái tên của loài hoa mang ý nghĩa xui xẻo.

Cái màu tím của tử đinh hương gợi sự tang tóc, bệnh tật. Người ta dùng tử đinh hương trao cho đối phương thay cho lời nói chia tay. Và cô gái nào cầm cành hoa tử đinh hương trên tay sẽ không bao giờ được mang nhãn cưới. Đó là ý nghĩa của tử đinh hương, của cái tên tôi.

Tôi chợt nghĩ đến câu nói mà tôi đã nghe trong trailer phim Chạng Vang: “Nếu được sống bất tử bạn sẽ sống vì điều gì?” Giờ đây tôi hoàn toàn có cơ hội để sống bất tử nhưng chẳng có gì đáng để tôi sống cả. Có lẽ sau khi giết kẻ có đôi cánh lửa tôi sẽ ngưng uống máu của Olia và trở lại làm con người. Già đi theo thời gian. Chết đi như quy luật của tạo hóa

34. Chương 34

Chap 3: Tôi muốn bên em

Một người sinh ra trong lửa, điều khiển lửa và tạo ra lửa như tôi đến bây giờ mới biết thế nào là “lòng như lửa đốt”. Dù đã giết chết hai kẻ đã làm hại em nhưng lòng tôi vẫn phừng phực lửa giận.

Tôi đã tồn tại cùng với trời đất này, cho đến nay đây là lần đầu tiên trong đời tôi có cái cảm giác như thế. Lo lắng, đau lòng, giận chính mình và thấy bất lực.

Tôi giận mình sao không gặp em sớm hơn, giận mình đã hiểu lầm em, đã nghĩ không tốt về em và bây giờ là giận mình đã làm khổ em. Vì quá tức giận mà tôi không suy nghĩ gì đã giết tên tình nhân của mẹ em ngay trong nhà em để bây giờ mỗi đêm em đều thức và quanh quẩn bên ngoài nhà mình để canh chừng ẹ em.

Em đứng đó, dựa lưng vào bức tường. Nhìn em thật lạnh lẽo, cô độc và bi thương. Đôi mắt lo lắng không rời khỏi ngôi nhà mình lấy một anomet. Em dường như còn không chớp mắt. Gương mặt em lạnh tanh vô cảm nhưng tôi cảm thấy trái tim em đang đau quặn từng cơn. Trời về đêm lạnh buốt mà em chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đen mỏng manh. Tôi biết là em không cảm thấy lạnh nhưng tôi vẫn thấy lo lắng cho em.

Đã bốn đêm em không ngủ. Dù sức khỏe của em mạnh hơn con người rất nhiều nhưng trong em vẫn mang một phần con người, nếu cứ tiếp tục thế này thì cũng có ngày em sẽ gục. Em định sẽ tiếp tục thức đến bao giờ nữa đây? Đồ ngốc! Làm sao tôi có thể làm hại mẹ em cơ chứ? Em lo lắng để làm gì hả ngốc?

Âm thầm đứng bên em, lặng lẽ nhìn em. Tôi thấy mình thật bất lực và vô dụng làm sao. Không thể làm gì cho em cũng không thể đến bên an ủi em.

Tôi đã bao nhiêu tuổi rồi nhỉ? Tôi còn không nhớ nổi nữa. Chỉ biết là từ khi có vũ trụ này thì có tôi. Trong suốt quãng thời gian dài đằng đẵng ấy tôi chỉ tồn tại như một thực thể chứ không hề sống như một con người. Tôi ăn, ngủ, thở như người bình thường nhưng cuộc sống của tôi là vô vị. Oma đã luôn ở bên tôi nhưng Oma chỉ làm một linh hồn lạnh lẽo. Hẳn còn vô cảm hơn tôi. Tôi không một mình nhưng luôn cảm thấy cô đơn.

Và tôi gặp em, để rồi tôi không còn nhớ mình đã từng tồn tại như thế nào. Bây giờ mỗi ngày tôi đều sống với những cung bậc cảm xúc. Buồn, vui, lo lắng, hồi hộp, mong đợi... Từ khi gặp em tôi đã được sống theo đúng nghĩa của nó. Tôi thích em! Không! Nhiều hơn thế nữa. Là yêu, yêu đến phát điên lên được. Tôi yêu em vì em là người duy nhất làm tim tôi sống lại và tôi yêu em để tự cứu lấy mình.

Nhưng tôi biết yêu em là điều không hề dễ dàng. Tôi là vua của thế giới bóng đêm, còn em, em là một ma cà rồng sống nhờ máu của Olia – kẻ thù của thế giới bóng đêm. Tôi phải làm gì với tình yêu này đây? Làm gì với con tim đập sai nhịp này đây? Tôi không nghĩ tôi yêu em là sai lầm. Hoàn toàn không! Nhưng tình yêu này đã khiến tôi phạm sai lầm. Tôi biết Olia đã về tìm em. Tôi hoàn toàn có cơ hội giết hẩn nhưng tôi lại vờ như không hay biết việc hẩn trở lại. Làm sao tôi có thể ra tay giết hẩn khi sinh mạng của em phụ thuộc vào hẩn?

35. Chương 35

Tử Đình Hương – cái tên thật đẹp! Đầy ý nghĩa và cũng nhiều nỗi buồn.

Tử Đình Hương – cô gái mang mùi hương quyết rũ và bí ẩn.

Tử Đình Hương – cô gái đã đánh thức trái tim héo mòn bao thế kỷ qua.

“Nếu được sống bất tử bạn sẽ sống vì điều gì?”. Đó là câu trailer tôi đã nghe khi theo dõi một bộ phim về ca cà rồng. Tôi còn nhớ rõ suy nghĩ của mình khi đó và tôi đã cười một cách chua chát với suy nghĩ ấy.

Sống để tìm ra cách chết. Đó chính là suy nghĩ của tôi khi đó và nó đã luôn theo tôi cho đến khi tôi gặp em.

Tôi là kẻ bất tử và nếu một ngày sự bất tử ấy đột nhiên biến mất và tôi sẽ chết, tôi sẽ chỉ chết vì em.

36. Chương 36

Chap 3 (tt)

Hôm nay xe bus rất đông, mọi người đứng nép sát vào nhau muốt bẹp dúm. Và đặc biệt trên xe có rất nhiều người mang mùi máu thơm.

Tôi cảm nhận rõ máu trong người em đang sôi lên vì ngửi thấy mùi máu ngon lành. Cơ mặt em săn lại, hai tay ghì chặt. Em đang chịu đựng.

Tôi đánh giá cao sự chịu đựng của em. Khi người ta gặp phải vấn đề thì thời gian thường trôi qua chậm hơn bình thường nhưng em đã chịu đựng một cách tuyệt vời. Bằng chứng là đã không có ai trên xe phải chết.

Em tiến vào sân trường với những bước chân nhẹ nhàng. Vẫn như mọi khi, em vẫn cô độc và trầm lặng. Tôi thậm chí còn chưa thấy em cười bao giờ. Khi những bạn nữ cùng tuổi tùm năm tùm bảy nói về quần áo, đầu tóc, các chàng trai của họ và những gì họ cho là thú vị thì em đang thu mình trong một góc lớp đồng thời ném một ánh nhìn hờ hững vào những người ấy. Cứ như em thuộc một hành tinh khác và những gì họ đang nói không thuộc hành tinh của em.

Tôi tự hỏi liệu cảm giác của em có giống như tôi? Những chuỗi ngày lập đi lập lại trong sự nhàm chán và trống rỗng. Tận hưởng sự cô đơn một cách triệt để. Rồi cuối cùng chỉ còn là một cái xác biết đi. Không có “cuộc đời” nào cả mà chỉ là “sự tồn tại” mà thôi.

Tôi đoán em cũng cảm thấy như vậy. Dù không nhiều như tôi nhưng chắc chắn là có. Tôi cảm thấy mình cũng yếu đuối y như con người. Sợ sự cô đơn và sợ cả thời gian nữa. Ai nói thời gian là liều thuốc tốt nhất cho những tâm hồn bị tổn thương. Tôi thấy thời gian mới chính là nguyên nhân gây ra tổn thương. Nó đi qua một cách vô tình và cũng mang mọi thứ ra đi cũng vô tình như vậy. Làm thế nào mà cái nguyên nhân gây bệnh lại trở thành liều thuốc chữa bệnh nhỉ? Thời gian trôi vì nó phải thế chứ đâu phải nó trôi vì muốn chữa lành vết thương ột ai đó. Phần tôi, tôi đặc biệt căm thù thời gian, quỷ tha ma bắt kẻ nào biết ơn thời gian đi. Nó tàn nhẫn với vạn vật và tàn nhẫn với tôi theo một cách khác. Nó cứ trôi và trở thành có ý nghĩa nhưng lại cố tình vô nghĩa với tôi. Nó lấy đi tuổi trẻ, lấy đi sức khỏe và cuối cùng nó lấy đi sự sống của một

người thế mà nó lại phớt lờ tôi. Nó dựa vào cái gì mà kiêu ngạo đến mức không thèm nhìn đến tôi như vậy nhỉ?

Thời gian có thấy nhàm chán khi cứ mãi trôi đi mãi miết, miết mãi vậy không nhỉ? Tôi cá là có. Vậy nên nó đã trọn

ra một ngoại lệ, nó trôi qua trong cuộc đời mọi người nhưng lại ngưng đọng trong sự tồn tại của tôi.

Có phải là tôi xấu xa lắm không? Thiên đường không chứa chấp và địa ngục không tiếp nhận. Vì thế mà tôi cứ trở ra với thời gian như một sự trả giá. Mà tôi có làm gì nên tội đâu mà phải trả giá nhỉ? Hay thượng đế bỏ quên tôi nên tôi mới “may mắn” “trở” ra đến bây giờ?

Sao tôi lại bắt đầu quay trở lại chuỗi ngày tuyệt vọng thế này chứ? Tôi thật tồi tệ! Làm thế nào mà tôi lại cảm thấy tuyệt vọng khi em đang ở ngay bên cạnh tôi. Mới một ngày trước tôi còn cảm thấy như mình bắt đầu sống nhưng bây giờ thì lại đầu vào đấy. Được đi bên em thế này là đủ lắm rồi, tôi còn muốn gì nữa?

Em đang nhìn về hướng tôi nhưng chắc chắn là không phải đang nhìn tôi (tôi đang tàng hình mà). Nói là em đang nhìn về hướng tôi cho “kêu” vậy thôi chứ thật ra là tôi cố tình chọn hướng em đang nhìn để đứng. Tôi thích tưởng tượng là em đang nhìn tôi, dù đó là một ánh nhìn vô hồn. Đôi mắt em lúc nào cũng thế. Dường như không có một điều gì có thể làm em thích thú, không quyền năng nào có thể làm đôi mắt u ám ấy sáng lên.

Em có cần một người bạn không nhỉ? Em cô đơn nhưng không có vẻ gì là em đang vùng vẫy thoát ra khỏi sự cô đơn ấy. Em không mở lời bắt chuyện với bất cứ ai. Hôm kia có một sinh viên vô tình đạp phải chân em, biết là cái đạp ấy còn lâu mới đủ sức làm em đau nhưng em có cần phải phớt lờ người đó và đi thẳng như vậy không nhỉ? Cô nữ sinh đó chỉ kịp nói với em từ “xin” thì em đã đi vụt qua và từ “lỗi” phải chạy với theo.

37. Chương 37

Giá như em cần một người bạn, chỉ cần một biểu hiện nhỏ là em cần có bạn thì tôi...

Ôi trời! Tôi đang nghĩ gì thế này? Chính bản thân tôi đang tự trầm trọng hóa sự cô đơn của em. Phần “tôi” ủng hộ tôi đến bên em đang cố thuyết phục phần “tôi” phải đối, nó đưa ra một lí do hết sức “nhân văn” EM CẦN MỘT NGƯỜI BẠN BÊN CẠNH. Thật mỉa mai làm sao! Em cần người bên cạnh hay tôi muốn được bên cạnh em? Một sự lừa đảo trơn tru và chua chát! Tự mình đánh lừa chính mình. Tôi muốn đến bên em đến thế nào? Đến bên chứ không phải lặng lẽ đứng bên thế này sao? Tôi điên rồi!

Tôi day chán mình dù không như thế đâu. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao tôi lại cảm thấy “chán đời”. Âm thầm đi bên em không còn làm tôi thấy thỏa mãn nữa. Tôi muốn được xuất hiện trước mặt em, trò chuyện với em. Điểm này tôi cũng giống con người đấy. Được voi đòi tiên, càng ngày nhu cầu càng tăng tiến và chẳng biết bao nhiêu là đủ và giới hạn ở đâu. Ngủ ngốc thật!

“Hôm nay chúng ta sẽ thực hành kỹ thuật lấy máu đã học ở tiết trước. Hai người một nhóm sẽ thức hành lấy máu cho nhau” – Giảng viên nói. Ông ta vào lớp lúc nào tôi còn không biết. Phải rồi, biết làm sao được khi mắt tôi đang dán vào em còn lưng thì quay về phía cửa lớp. Giác quan của tôi vốn rất nhạy, nhạy hơn cả ma cà rồng. Nhưng khi ngẩng nhìn em thì toàn bộ giác quan của tôi đều tê liệt, duy chỉ có trái tim là đập điên cuồng. Nó đã đập hơn 4 tỉ năm qua ở cái nhịp bằng 1/5 người thường (nó cũng chán nản y như tôi) thế mà bây giờ lại nhảy tưng bưng trong lồng ngực tôi. Cái điều kỳ diệu mang tên tình yêu ấy có sức mạnh thật phi thường.

Bạn cùng nhóm của em là một nam sinh, tương tá cậu ta cũng bình thường, không có gì đặc biệt ngoại trừ... mùi máu. Nó thuộc loại “hàng hiếm”. Tôi bắt đầu thấy lo cho em rồi đây (không phải là lo cho cậu ta mặc dù cậu ta mới là người đáng lo). Em đang khát trong khi cái mùi hương kia lại quá hấp dẫn.

38. Chương 38

Chap 3 (tt)

Ý thức không làm hại người vô tội của em rất cao. Em đã luôn chọn chỗ ngồi ngược hướng gió và đặc biệt “cách ly” với những người sở hữu dòng máu ngon lành nhưng lần này em không thể “cách ly” được nữa. Cậu bạn nhóm của em đang ngồi ngay bên em. Rất gần.

Nhưng đó không phải là vấn đề duy nhất. Làm sao mà cậu bạn kia có thể lấy máu trong người em ra được nhỉ? Với cái ống tiêm yếu ớt nhỏ bé đó sao? Không đời nào có thể và đó chính là vấn đề.

“Tôi đã thực hành bằng cách lấy máu con mèo ở nhà nhiều lần rồi, giờ chỉ cần cậu thực hành thôi” – Cậu bạn cùng nhóm của em nói bằng điệu bộ ngạo mạn và một chút khinh thường.

Thái độ đó làm tôi bực mình. Sao cậu ta dám nói với em bằng cái kiểu đó chứ. Dù điều đó có lợi cho em nhưng tôi vẫn thấy bực bội.

Em im lặng không nói gì. Em đang cố gắng không nhìn chăm chăm vào mạch máu nơi cổ cậu ta. Em thả cái ống tiêm xuống bàn, hai tay ghì chặt lấy hai đầu gối (nếu còn cầm ống tiêm trong tay thì bảo đảm nó sẽ vỡ vụn). Máu trong người em đang sôi lên sùng sục. Nhịp tim đập mạnh như đang thôi thúc.

“Có cần phải hồi hộp như thế không? Chỉ là lấy máu thôi mà” – Cậu bạn cùng nhóm lại tỏ vẻ ngạo mạn, cậu ta hất mặt nhìn em.

Em càng gồng mình hơn vì mùi máu của cậu ta bay tới em rõ hơn. Dù là cái hắt mặt ấy chỉ là một hành động nhỏ nhưng nói cũng góp phần gia tăng sự nguy hiểm mà cậu ta đang đối mặt.

Bàn tay em run rẩy cầm lấy ống tiêm. Em đang cố dẫn người ra để tránh vô tình gồng mình làm bể chiếc ống tiêm.

Cái ống tiêm rơi ra khỏi tay em. Tôi thừa nhận là em “đóng kịch” rất khéo! Em đã không hờ hênh chop cái ống tiêm đang rơi dù em thừa sức làm điều này.

Từ đầu tiết học đến giờ em đã phải thay 17 cái ống tiêm vì ống tiêm rơi xuống đất sẽ không được sử dụng để đảm bảo vệ sinh.

“Trời ơi! Thật là vô dụng!” – Cậu bạn cùng nhóm của em nổi cáu. Cậu ta đang mất kiên nhẫn với em.

“Vô dụng”? Em thừa sức lấy hết máu trong người cậu ta mà không cần ống tiêm. Cậu ta không hề biết là mình đang gặp nguy hiểm nên mới dám lớn tiếng nhưng vậy.

39. Chương 39

Thời gian đúng là khéo trên người thật! Những lúc muốn nó trôi nhanh (như lúc này) thì nó cố tình ỳ à ỳ ạch chậm rãi đi qua. Còn những khi muốn nó trôi chậm (khi âm thầm đi bên em) thì nó lại cầm đầu cầm cổ chạy. Ai đó có thể giết quách “thằng cha thời gian” đi nhỉ? Còn không thì bắt bỏ tù nó đi.

Lại thêm 3 cái ống tiêm nữa rơi xuống đất. Bây giờ đến lượt giảng viên mất kiên nhẫn với em.

“Em làm sao vậy? Không khỏe chỗ nào à?” – Thầy giáo đi đến chỗ em và hỏi.

“Dạ, em hơi mệt” – Em ngược nhìn ông thầy với cái nhìn yếu đuối.

Một ngọn lửa lập tức bùng cháy trong lòng tôi. Thiêu đốt ruột gan tôi còn trái tim thì như muốn nổ tung. Tử Đình Hương! Sao em dám sử dụng mỹ nhân kế chứ.

“Sao không nói ngay từ đầu? Làm tôi ngồi đây này giờ. Có miệng mà cứ như câm vậy!” – “Thằng” bạn cùng nhóm của em cầu nhàu.

Nó nghĩ nó là ai mà dám nói em như thế. Thật muốn thiêu chết nó quá đi. Tôi bắt đầu lên kế hoạch giết chết thằng đó và xóa toàn bộ trí nhớ của những người biết nó.

“Để tôi đưa em xuống phòng y tế” – Giảng viên đề nghị.

Cái thằng cha già này muốn làm cái gì đây? Bỏ lớp học để đưa em xuống phòng y tế sao? Vậy tôi sẽ phải giết đến 2 người và xóa trí nhớ của khá khá người.

“Dạ không cần đâu, em nghỉ tại lớp là được rồi” – Em nói.

Đỡ tức hơn được tí rồi. Thiếu chút nữa là tôi đã hiện nguyên hình và cho ông thầy với thằng ngồi cạnh em một trận rồi. Bực mình! Cả em nữa, ánh mắt ban nãy là thế nào chứ? Em mà đồng ý cho ông thầy kia đi xuống phòng y tế chắc tôi sẽ giết chết ông ta mất, giết xong tôi cũng tức chết luôn.

Mà sao em lại muốn nghỉ tại lớp. Có cơ hội thì em nên đi ra khỏi lớp để tránh cái mùi máu đầy cảm dỗ kia đi chứ. Đáng ra thì phải “để em tự đi được rồi” chứ sao lại “em nghỉ tại lớp được rồi”? Em muốn làm gì đây?

Cuối cùng cũng hết giờ. Các sinh viên ào ra hai cửa của giảng đường, thằng ngồi cạnh em đang thu dọn đồ đạc còn em đang gục đầu trên bàn.

“Tớ làm phiền cậu một chút được không?” – Em ngẩng đầu dậy và nói với thằng đó. Đôi mắt em nhìn nó rất mơ màng. Tử Đình Hương! Sao em dám chứ?

“Chuyện gì?”

40. Chương 40

“Ban nãy tớ hơi khó chịu nên chưa thực hành được, làm phiền cậu cho tớ thực hành một lần thôi. Sẽ không mất nhiều thời gian đâu” – Em nói và đôi môi hoàn mỹ từ từ giãn ra tạo thành một nụ cười duyên dáng. Hoàn hảo!

Nụ cười ấy rất đẹp, rất nóng bỏng và đủ nóng để làm tôi nổi điên lên. Sao em lại cười kiểu đó với thằng ấy hả?

“Hm... nhưng đâu còn ống tiêm sạch” – Thằng đó nói.

“Không cần ống tiêm đâu” – Em nói và lại cười, lần này là một nụ cười nửa miệng đầy gian ác.

Giờ thì tôi đã hiểu em muốn làm gì rồi. Xem ra lần này chịu đựng không phải là sở trường của em. Không còn thời gian ghen tuông nữa, tôi phải nghĩ cách ngăn cản em thôi.

“Không cần ống tiêm? Vậy dùng cái gì?” – Thằng kia ngơ ngác hỏi em.

“Tớ có cách khác hay hơn, để tớ làm cho cậu xem nhé” – Em mỉm cười rồi rướn người về phía thằng đó.

41. Chương 41

Chap 3 (tt)

“Tớ có cách khác hay hơn, để tớ làm cho cậu xem nhé” – Em mỉm cười rồi rướn người về phía thằng đó.

Đôi mắt em dần đỏ lên, những tiếng “khè khè” phát ra từ cổ họng và 2 ranh nanh xò ra. Gương mặt thằng con trai trước mặt em trắng bệch, không còn một giọt máu. Nó thậm chí còn không thể hét lên.

Em kề môi vào cổ thằng đó, há miệng và chuẩn bị cắn hai cái răng nanh sắc nhọn đang ươn ướt vì nọc độc tiết ra vào đó.

Tôi hiện nguyên hình, lao vụt tới và kéo em ra. Đồng thời tay tôi đặt lên đầu thằng kia để nó đi vào giấc ngủ và quên đi điều mình vừa thấy.

Từ phía sau, tôi ôm em bay ra khỏi cửa sổ giảng đường với tốc độ không ai nhip kịp. Em liên tục vùng vẫy, từ trong cổ họng, những tiếng gầm gừ đe dọa liên tục phát. Em là người duy nhất trong thế giới bóng đêm dám gầm gừ với tôi và cũng là người duy nhất tôi cho phép vô lễ với mình.

Hơn một lần em quay đầu lại để tìm cách cắn tôi. Giờ tôi chỉ có thể ôm em bằng một tay, còn một tay phải giữ cái đầu lỳ lợm của em để những chiếc răng nanh kia không hướng vào tôi. Bị giữ chặt nhưng em vẫn không bỏ cuộc, em vùng vẫy mạnh hơn. Đúng là cứng đầu!

Tôi vào nhà bằng đường cửa sổ phòng mình. Việc đưa em về nhà tôi là một việc hết sức hớ hênh nhưng tôi không nghĩ được nhiều như vậy. Tim tôi đập như điên dại trong lồng ngực. Những tế bào thì căng cứng hết lên. Vừa hồi hộp vừa hạnh phúc. Cảm giác ôm em thật tuyệt vời!

Vừa buông em ra em đã lập tức quay người lại và nhảy vồ lấy tôi. Em tấn công tôi không chút do dự còn tôi ngoài việc tránh đòn thì chẳng biết làm gì. Tôi có thể làm được nhiều hơn vậy nhưng tôi không nỡ ra tay với em.

Thấy tôi không phản công nên em tỏ ra chủ quan hơn, em tấn công tôi liên tục hơn và ở cự ly gần. Những chuyển động của em có nhiều sơ hở hơn. Nhưng dù thế nào em cũng không thể đánh trúng tôi. Ngoài việc em chuyển động quá nhanh làm tôi hơi chóng mặt thì em chẳng thể làm được gì.

“Lỡ hổng” đây. Tôi lao đến em và ôm ghì em lại từ phía sau như ban nãy tôi ôm em. Tôi cần dừng cái trò chạy vòng vòng của em. Không phải là tôi chóng mặt quá không chịu nổi mà vì tôi lo em sẽ hết sức.

Em vùng vẫy mạnh hơn nhưng cánh tay tôi ôm em như một gọng kìm cứng và chắc chắn. Em vùng vẫy đến mai cũng không có cách thoát ra. Sau hai tiếng đồng hồ găm giữ, dây dựa em mệt quá mà ngủ thiếp đi. Một phần vì em vẫn là con người, vẫn sẽ cảm thấy mệt. Phần còn lại là do em đã thức hơn một tuần liền rồi nên sức mạnh của em giảm đi rất nhiều. Còn tôi, sau 2 tiếng đứng như tượng ôm em tôi vẫn không thấy mệt chút nào. Tôi đã luôn giữ đầu em quay về phía trước để em không thể quay lại. Tôi không sợ em quay lại cắn tôi mà là không muốn em nhìn thấy tôi đang cười rất tươi. Mặc kệ trái tim đang nổi loạn trong lồng, cũng mặc kệ việc em có thể nghe thấy tiếng tim tôi đập. Tôi đã để mình đắm mình trong cảm giác hạnh phúc trong hai tiếng đồng hồ.

42. Chương 42

Tôi đặt em nằm lên giường và đắp mền cho em. Khi ngủ, gương mặt em dần ra vẻ bình thản. Dáng nằm thanh thoát. Sau những gì em trải qua, tôi thấy vui khi giấc ngủ của em được bình yên.

Bây giờ nghĩ lại sao khi nãy tôi lại lao ra và ôm em đi nhỉ? Tôi có thể để em hút máu thẳng đó rồi âm thầm xóa trí nhớ của toàn bộ những người biết về cậu ta. Tôi hoàn toàn có thể làm điều đó nhưng tôi lại chọn cách đem em đi. Tôi bắt đầu cảm thấy khi đó tôi làm vậy không phải là để cứu thẳng kia mà là để tiếp cận em. Quả là một cái cớ hoàn hảo. Mang tiếng là cứu người nhưng thật ra là đang tự cứu lấy mình.

Cái này có được gọi là lừa đảo không nhỉ? Thôi thì gọi là gì cũng được, dù sao thì cảm giác nó mang lại quá tuyệt vời.

Tôi nhìn bầu trời qua khung cửa sổ. Nó xanh ngắt và cao vút. Gió thổi hiu hiu làm những cọng tóc của tôi khẽ rung lên. Hôm nay trời thật đẹp! Đã rất lâu rồi tôi không nhìn trời hay ngắm nhìn một thứ gì đó vì mọi thứ với tôi đều quá vô nghĩa. Tôi tồn tại vĩnh cửu cùng trời đất thì việc gì tôi phải ngắm nhìn nó nữa. Thế nhưng hôm nay tôi lại bắt giác làm một việc hết sức “con người”. Từ Đình Hương, em có biết em đã hồi sinh một kẻ “không thể chết nhưng đã chết từ lâu” không?

Tình cảm của tôi đang lớn lên từng giây, từng phút và nó tăng lên theo số mũ. Nó không còn nằm trong tầm kiểm soát của tôi nữa rồi.

43. Chương 43

Chap 3 (tt)

“Tớ có cách khác hay hơn, để tớ làm cho cậu xem nhé” – Em mỉm cười rồi rướn người về phía thẳng đó.

Đôi mắt em dần đỏ lên, những tiếng “khè khè” phát ra từ cổ họng và 2 ranh nanh xò ra. Gương mặt thẳng con trai trước mặt em trắng bệch, không còn một giọt máu. Nó thậm chí còn không thể hét lên.

Em kê môi vào cổ thằng đó, há miệng và chuẩn bị cắn hai cái răng nanh sắc nhọn đang ướt vì nọc độc tiết ra vào đó.

Tôi hiện nguyên hình, lao vút tới và kéo em ra. Đồng thời tay tôi đặt lên đầu thằng kia để nó đi vào giấc ngủ và quên đi điều mình vừa thấy.

Từ phía sau, tôi ôm em bay ra khỏi cửa sổ giảng đường với tốc độ không ai kịp. Em liên tục vùng vẫy, từ trong cổ họng, những tiếng gầm gừ đe dọa liên tục phát. Em là người duy nhất trong thế giới bóng đêm dám gầm gừ với tôi và cũng là người duy nhất tôi cho phép vô lễ với mình.

Hơn một lần em quay đầu lại để tìm cách cắn tôi. Giờ tôi chỉ có thể ôm em bằng một tay, còn một tay phải giữ cái đầu lỳ lợm của em để những chiếc răng nanh kia không hướng vào tôi. Bị giữ chặt nhưng em vẫn không bỏ cuộc, em vùng vẫy mạnh hơn. Đúng là cứng đầu!

Tôi vào nhà bằng đường cửa sổ phòng mình. Việc đưa em về nhà tôi là một việc hết sức hớ hênh nhưng tôi không nghĩ được nhiều như vậy. Tim tôi đập như điên dại trong lồng ngực. Những tế bào thì căng cứng hết lên. Vừa hồi hộp vừa hạnh phúc. Cảm giác ôm em thật tuyệt vời!

Vừa buông em ra em đã lập tức quay người lại và nhảy vồ lấy tôi. Em tấn công tôi không chút do dự còn tôi ngoài việc tránh đòn thì chẳng biết làm gì. Tôi có thể làm được nhiều hơn vậy nhưng tôi không nỡ ra tay với em.

Thấy tôi không phản công nên em tỏ ra chủ quan hơn, em tấn công tôi liên tục hơn và ở cự ly gần. Những chuyển động của em có nhiều sơ hở hơn. Nhưng dù thế nào em cũng không thể đánh trúng tôi. Ngoài việc em chuyển động quá nhanh làm tôi hơi chóng mặt thì em chẳng thể làm được gì.

“Lở hổng” đây. Tôi lao đến em và ôm ghì em lại từ phía sau như ban nãy tôi ôm em. Tôi cần dừng cái trò chạy vòng vòng của em. Không phải là tôi chóng mặt quá không chịu nổi mà vì tôi lo em sẽ hết sức.

Em vùng vẫy mạnh hơn nhưng cánh tay tôi ôm em như một gọng kìm cứng và chắc chắn. Em vùng vẫy đến mai cũng không có cách thoát ra. Sau hai tiếng đồng hồ gầm gừ, dây dưa em mệt quá mà ngủ thiếp đi. Một phần vì em vẫn là con người, vẫn sẽ cảm thấy mệt. Phần còn lại là do em đã thức hơn một tuần liền rồi nên sức mạnh của em giảm đi rất nhiều. Còn tôi, sau 2 tiếng đứng như tượng ôm em tôi vẫn không thấy mệt chút nào. Tôi đã luôn giữ đầu em quay về phía trước để em không thể quay lại. Tôi không sợ em quay lại cắn tôi mà là không muốn em nhìn thấy tôi đang cười rất tươi. Mặc kệ trái tim đang nổi loạn trong lồng, cũng mặc kệ việc em có thể nghe thấy tiếng tim tôi đập. Tôi đã để mình đắm mình trong cảm giác hạnh phúc trong hai tiếng đồng hồ.

Tôi đặt em nằm lên giường và đắp mền cho em. Khi ngủ, gương mặt em dần ra vẻ bình thản. Dáng nằm thanh thoát. Sau những gì em trải qua, tôi thấy vui khi giấc ngủ của em được bình yên.

44. Chương 44

Bây giờ nghĩ lại sao khi nãy tôi lại lao ra và ôm em đi nhỉ? Tôi có thể để em hút máu thằng đó rồi âm thầm xóa trí nhớ của toàn bộ những người biết về cậu ta. Tôi hoàn toàn có thể làm điều đó nhưng tôi lại chọn cách đem em đi. Tôi bắt đầu cảm thấy khi đó tôi làm vậy không phải là để cứu thằng kia mà là để tiếp cận em. Quả là một cái cớ hoàn hảo. Mang tiếng là cứu người nhưng thật ra là đang tự cứu lấy mình.

Cái này có được gọi là lừa đảo không nhỉ? Thôi thì gọi là gì cũng được, dù sao thì cảm giác nó mang lại quá tuyệt vời.

Tôi nhìn bầu trời qua khung cửa sổ. Nó xanh ngắt và cao vút. Gió thổi hiu hiu làm những cọng tóc của tôi khẽ rung lên. Hôm nay trời thật đẹp! Đã rất lâu rồi tôi không nhìn trời hay ngắm nhìn một thứ gì đó vì mọi thứ với tôi đều quá vô nghĩa. Tôi tồn tại vĩnh cửu cùng trời đất thì việc gì tôi phải ngắm nhìn nó nữa. Thế nhưng hôm nay tôi lại bắt giác làm một việc hết sức “con người”. Tử Đình Hương, em có biết em đã hồi sinh một kẻ “không thể chết nhưng đã chết từ lâu” không?

Tình cảm của tôi đang lớn lên từng giây, từng phút và nó tăng lên theo số mũ. Nó không còn nằm trong tầm kiểm soát của tôi nữa rồi.

45. Chương 45

Chap 4: Những câu hỏi

Tôi vươn người và tiếp sau đó là một cái ngáp dài sảng khoái. Hình như tôi đã ngủ, rất lâu rồi tôi không có một giấc ngủ thoải mái thế này. Mọi thứ đều trở nên dễ chịu hơn rất nhiều. Cho đến khi tôi tá hỏa lên khi nhớ lại những gì đã xảy ra.

Xong! “Bạn” cùng nhóm của tôi đã nhìn thấy bộ dáng “quỷ hút máu” của tôi. Tôi thề là cậu ta sẽ nói cho tất cả mọi người nghe cho xem. Và tôi sẽ không thể đến trường được nữa, sẽ bị đăng lên báo và tệ hơn nữa là bị săn đuổi.

Nhưng khoan đã. Ban này tôi nhớ là mình đang ở trong nhà hắc mà. Tại sao bây giờ tôi lại ở nhà tôi (nhà Olia)? Hắc đã đem tôi về đây à? Hắc tử tế như vậy sao? Đúng ra thì hắc sẽ ném tôi từ cửa sổ phòng hắc ra ngoài đường chứ. Sao lại mang tôi về nhà nhỉ? Tốt đột xuất hay đang âm mưu gì đây?

Tất cả chỉ lại thẳng cha có đôi cánh lửa đáng ghét kia. Sở thích của hắc là làm kỳ đà cản mũi à? Tại sao cứ nhắm đúng lúc quan trọng thì tồ tồ chạy đến phá đám vậy chứ? Hay vì không thể tự tay giết tôi nên hắc muốn dùng cách này để làm tôi tức chết (liệu ma cà rồng có bị đột quỵ không nhỉ) hoặc muốn tôi chịu cảnh săn đuổi của con người.

Nhưng bằng cách nào mà hắc lại xuất hiện đúng lúc vậy? Trừ khi hắc đã luôn đi theo tôi. Olia cũng đã nói hắc sẽ đi theo tôi. Quả nhiên là như vậy. À phải rồi, hắc sống ở ngay nhà bên kia mà. Có lẽ lâu nay nhất cử nhất động của tôi hắc đều biết rõ. Ô, thế có khi nào hắc đã luôn ở trong nhà tôi (nhà Olia) và theo dõi tôi không nhỉ? Vậy hắc có biến thái đến mức theo tôi vào... phòng tắm không thế?

Trời ơi! Tôi đang nghĩ gì thế này? Không! Phải là trời ơi hắc đang làm gì thế này?

“Ra đây đi! Ta biết nhà ngươi đang ở đây” – Tôi bắt thóp.

1s... 2s... 3s... hắc không xuất hiện. Hắc không có trong phòng hay hắc biết tôi bắt thóp hắc nên không xuất hiện nhỉ? Ủ, khôn hồn thì đừng xuất hiện nếu không... nếu không tôi sẽ... Hây! Thất vọng thất! Tôi sẽ chẳng làm được gì hắc cả.

Tôi thừa nhận mình bất lực trước hắc. Hắc rất nhanh và khéo léo. Hắc không để tôi chạm vào hắc nhưng biết cách chạm vào tôi. Hắc làm tôi xoay vòng quanh hắc và có lẽ đã cười đầy mỉa mai khi thấy cái cách tôi ra công ra sức tóm hắc. Tôi có cảm giác như bị đem ra làm trò đùa. Thật quá đáng! Tèn đáng ghét! Hắc phá hỏng mọi thứ bằng cách làm tôi bị phát hiện. Tệ hơn nữa là hắc làm tôi phải suy nghĩ để trả lời cho hàng sa số những câu hỏi vì sao trong đầu tôi. Tôi thật sự ghét phải suy nghĩ. Mà lại là suy nghĩ về hắc nữa.

Vì sao hắc lại xuất hiện khi tôi chuẩn bị giết người (không phải lần đầu tiên)?

Vì sao hắc lại để tôi biết hắc sống cạnh nhà tôi? Hắc coi thường tôi đến mức cho tôi biết hành tung mà không sợ gì sao?

Vì sao lần này hắc lại không dùng lửa để làm tôi kiệt sức như lần trước?

Vì sao hắc lại đưa tôi về nhà?

Vì sao hắc lại không đánh trả mà chỉ né đòn của tôi?

Vì sao tôi luôn cảm thấy hắc đang cố ý nhẹ tay với tôi?

Vì sao tôi không cảm thấy nguy hiểm khi đối diện với hắc?

Và... vì sao khi hắc ôm tôi, cảm giác không giống như khi tôi bị những thằng khốn kia ôm ghì lấy? Không có cái cảm giác ghê tởm hay nhơ nhuốc.

Tôi đang cố gắng với một nỗ lực không hề nhỏ để trả lời những câu hỏi này nhưng tôi đã không thể giải đáp được dù chỉ một câu. Hay tôi đi hỏi hắc nhỉ? Hắc ở ngay bên kia thôi. Hay tôi qua gặp hắc hỏi thẳng nhỉ? Tôi phải hỏi cho rõ và tất nhiên không hỏi hoàn toàn. Vì trong những câu hỏi ấy có vài dành riêng cho bản thân tôi.

Làm như vậy có giống chui đầu vào hang cọp không? Nhưng thà đi gặp “cọp” còn hơn bị những câu hỏi không lời giải này luẩn quẩn trong đầu. Thật là khó chịu và bức bối!

46. Chương 46

Nhưng đó không phải là vấn đề duy nhất cần suy nghĩ. Tôi cần phải suy nghĩ xem mình sẽ sống phần đời còn lại như thế nào. Lẩn trốn hay đấu tranh chống lại con người. Nghe sao mà to tát quá! Nhưng kì thực nó là một vấn đề không hề nhỏ.

Bây giờ tôi nên xông thẳng qua bên đó trước hay nên kiểm tra xem thiên hạ đã bắt đầu truyền miệng nhau về một con quái vật hay chưa? Điên mất! Mọi thứ cứ rối tung lên và tệ hơn nữa chính bản thân tôi cũng đang rối tung lên.

Tôi đành dùng cách tôi thường làm mỗi khi phân vân điều gì – tung đồng xu. Sắp thì sẽ đi qua bên “hàng xóm xui xẻo” kia trước. Còn ngửa thì đi thám thính tình hình xem mình đã thành “sinh vật lạ” trong mắt mọi người chưa trước.

Thật ra thì tôi là đứa tin vào định mệnh một cách mê tín. Tôi thường dùng cách tung đồng xu để thuyết phục mình rằng đó là định mệnh an bài. Ấu trĩ quá phải không? Nhưng tôi vẫn chọn cách tin vào định mệnh. Tôi cần tin vào một thứ gì đó để cuộc sống có ý nghĩa hơn.

Tôi búng đồng xu lên không trung rồi nhảy lên chộp lấy nó (khi còn là con người thì tôi đợi đồng xu rơi xuống rồi chộp lấy nó)

Chà, mặt...

47. Chương 47

Chap 4 (tt)

Tôi đứng trước cửa nhà hấn nhưng còn chưa ấn chuông và cũng không có ý định ấn chuông (tôi đâu có định để hấn mở cửa cho tôi). Thật là mâu thuẫn làm sao! Tôi tin vào định mệnh. Đúng! Nhưng như thế chẳng phải đồng nghĩa với việc định mệnh an bài tôi sẽ đến gặp hấn hôm nay sao?

Tôi không thích mọi chuyện được hiểu theo nghĩa này. Nhưng... tại sao tôi lại phải phân trần rõ chuyện tôi đến gặp hấn hôm nay là vì định mệnh an bài hay không? Hình như tôi đã để quá nhiều tâm tư vào chuyện viếng thăm không mấy tốt đẹp này.

Không muốn phải suy nghĩ nữa nên tôi đã nhanh chóng nhảy qua cánh cổng và nhảy bật lên ban công tầng 2.

Tôi hơi giật mình khi hấn đang đứng ngay phía sau cánh cửa kính thông ra ban công.

Hấn nhìn tôi. Đôi mắt không hề lộ ra vẻ ngạc nhiên hay lo lắng. Cứ như hấn đã biết trước hoặc đã quá quen với việc này. Cứ như tôi đã đến đây hàng ngàn lần theo cách này. Hấn quá thản nhiên và tôi không thích điều đó. Nó làm tôi cảm thấy mình bị xem thường. Việc không thể làm cho kẻ thù của mình mấy may lo sợ là một điều sỉ nhục.

Hấn mỉm cười với tôi. Điều này làm tôi giật mình. Nụ cười ấy là ý gì chứ? Mĩa mai chẳng? Nhìn không giống lắm! Chào mừng à? Càng phi lí hơn. Hay cười là cách hấn thể hiện sự ngạc nhiên nhỉ? Hay là tôi cứ tin như vậy đi cho thoải mái và để bớt cảm thấy bị coi thường.

Đã lí giải xong nụ cười của hấn và bây giờ là đến vấn đề của tôi. Tôi cảm nhận rõ mình đang ngăn người ra như bị thôi miên. Hấn quá hoàn mỹ (có lẽ bịch lăm không khi nghĩ về kẻ thù của mình thế này không nhỉ?). Những lần gặp trước tôi chỉ lo nghĩ xem làm thế nào để xử hấn mà không để ý đến dung mạo của hấn. Một vẻ đẹp cuốn hút với đôi mắt có cái nhìn chết người. Gương mặt thanh tú và chiều cao quá lí tưởng để làm người mẫu. Nhìn hấn giống một sinh viên hơn là một kẻ có sức mạnh phi thường.

Không hiểu gương mặt của tôi đang như thế nào mà nụ cười của hắn tắt ngấm và thay vào đó là một cái mím môi thế kia? Và rồi trước khi tôi định phá vỡ cánh cửa kính để đi vào trong thì hắn đã mở nó ra cho tôi. Thế là cuối cùng tôi vẫn phải đi qua cánh cửa do chính tay hắn mở.

Tôi đi vào trong và có phần hơi lúng túng. Bao nhiêu điều tôi định sẽ nói và sẽ làm với hắn đã bốc hơi khỏi đầu tôi không để lại một dấu vết. Ngay cả sự giận dữ cũng lặn tăm. Và giờ tôi ở trong tình trạng “chai ngậm ngọc”. Tôi chỉ biết im lặng. Hay thật!

Hắn cũng im lặng và gương mặt hắn cũng có phần lúng túng. Hắn dùng một tay nhấc chiếc ghế trong phòng lại cho tôi ngồi. Và tôi chưa kịp suy nghĩ thì đã thấy bóng mình đang ngồi xuống chiếc ghế qua kính cửa.

48. Chương 48

Hắn vẫn đứng trước mặt tôi và cách tôi khoảng 2m. Xỏ hai tay vào túi quần sau. Hắn lại mím môi để lộ hai má lúm đồng tiền mà tôi phải thừa nhận là rất duyên. Hắn nhìn tôi rồi lại nhìn ra bên ngoài cửa. Đôi môi hoàn mỹ vẫn mím chặt.

Rồi như được giải thoát, đôi môi ấy được thả lỏng. Hắn ra khỏi phòng và đi đâu đó.

Haizz! Hắn đi rồi tôi cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Tôi thở hắt ra và thả lỏng cơ thể. Tại sao tôi lại căng thẳng như thế nhỉ? Tôi không thể hiểu nổi mình nữa. Cứ như trong tôi có một con người khác vừa mới xuất hiện và nó hành động theo một lí lẽ khó hiểu.

Tiếng bước chân đến gần và tôi quay lại trạng thái căng như dây đàn. Hắn đã quay lại, trên tay cầm một lon coca rồi chìa về phía tôi. Hay thật! Kẻ thù cũng mời nước nhau sao?

Tôi nhận lon coca từ tay hắn, do tôi vươn tay hơi quá, ngón tay tôi vô tình chạm nhẹ vào đầu ngón tay hắn. Bất giác tôi rút tay lại và hơi lo lắng. Phản ứng này của tôi không phải vì cảm giác chạm vào tay hắn quá ghê sợ mà trái lại, nó quá tuyệt vời. Nó rất ấm. Nó mang theo hơi ấm mà tôi vẫn luôn thèm khát. Mọi chuyện đang dần trở nên kỳ quặc ngoài tầm kiểm soát.

Trước phản ứng của tôi. Hắn cũng rút tay lại một cách chậm rãi và như để che dấu sự bối rối, hắn khui lon nước giúp tôi và một lần nữa chìa lon nước về phía tôi. Lần này những ngón tay thon dài kia chỉ chụp hờ trên đầu lon, với kiểu cầm của hắn tôi chỉ việc xòe tay ra và hắn sẽ đặt lon nước vào tay tôi. Như vậy sẽ tránh được những đụng chạm ngoài ý muốn.

Và mọi chuyện đã xảy ra đúng như thế. Tôi xòe tay ra và hắn đặt lon nước vào tay tôi. Không hề có cái chạm nào và cũng không có hơi ấm nào. Nhưng điều đó lại làm tôi muốn cầu.

Hắn không quay người lại mà chỉ đi giật lùi. Rồi hắn đụng vào cái bàn gỗ phía sau. Như đã tính toán từ trước, hắn ngồi hờ lên mép bàn, hai tay khoanh trước ngực. Tôi công nhận dáng đứng của hắn trông rất đẹp.

Im lặng nối tiếp im lặng. Không khí gì thế này? Sao lại là bầu không khí này chứ? Giữa hai kẻ thù lại có những lúc thế này sao? Hay là đang bắt đầu cuộc thi đấu trí nhỉ? Ai phá vỡ sự im lặng trước người đó sẽ thua? Nếu vậy thì hắn thua chắc rồi vì sở trường của tôi là im lặng mà.

Thời gian vốn có hai trạng thái một là nhanh vun vút và hai là dài vô tận. Hai trạng thái này tùy thuộc vào hoàn cảnh và tình trạng tâm lí của con người. Trong trường hợp này nó đã chọn trạng thái thứ hai. Nó trôi chậm chạp như một cỗ máy cũ kỹ hết dầu nhớt.

Và quả nhiên hắn đã thua trước. Tại tôi nghe thấy âm thanh phát ra từ miệng hắn.

“Em... à không... cô đến tìm tôi à?” – Hắn mở lời một cách khó khăn.

Thật bất ngờ làm sao! Tôi cứ nghĩ giọng nói của hắn sẽ ồm ồm hoặc cũng khàn khàn và thấp tè như giọng Olia, nhưng không, giọng nói của hắn rất ấm. Nghe còn ấm hơn giọng kẻ trên radio buổi tối.

“Phải” – Tôi nghe thấy mình trả lời hắn. Thật là thất vọng! Giọng tôi lí nhí đến tôi nghiến.

Hắn nhướn một bên mày lên, nhìn tôi bằng ánh mắt chờ đợi.

“Tôi... có vài chuyện muốn hỏi” – Một lần nữa tôi lại lí nhí. Đây mà là khí khái khi đi tra khảo kẻ thù sao? Tôi còn thắm hơn là đang van xin kẻ thù.

49. Chương 49

“Vậy hãy hỏi đi!” – Tôi cảm thấy có phần nhẹ nhõm trong giọng nói của hắn.

“Đầu tiên, tại sao anh lại đi theo tôi” – Một câu hỏi dư thừa thật. Tôi đã được biết câu trả lời từ Olia rồi mà.

“Vì tôi bị thu hút bởi mùi hương của cô” – Giọng nói của hắn nghe rất thật.

“Mùi hương”? Ý hắn là mùi máu sao? Vậy là hắn đã nói thật. Ngạc nhiên thật!

“Tại sao anh lại xuất hiện mỗi khi tôi... hm... muốn giết người”

“Vì tôi không muốn cô làm những điều đó”

Vậy ra ý định cản trở tôi để chọc tức tôi là có thật.

“Vậy tại sao anh luôn chỉ tránh đòn mà không đánh trả?”

“Tôi không thể” – Hắn nói, gương mặt hắn không còn thần nhiên nữa. Nó có chút giằng xé.

Hắn lại một lần nữa nói thật với tôi. Xem ra hắn là một “kẻ thù thật thà”.

Tôi im lặng và hắn cũng im lặng. Tôi không nghĩ ra điều gì để hỏi và hiển nhiên tôi không hỏi gì thì hắn cũng không nói gì.

Có lẽ đến lúc nên ra về. Tôi chẳng còn gì để làm ở đây cả.

Nghĩ là làm, tôi đứng bật dậy và đi ra ngoài theo đường tôi đã đi vào. Có vẻ hắn không có ý định tiễn tôi.

Tôi nhảy vọt xuống dưới và tiếp đất êm ái. Lon coca vẫn cầm trong tay không hề nhiều ra giọt nào.

Nỗi bức tức và bức bối chết tiệt kia lại quay về trong tôi. Những câu trả lời đó rõ ràng là không đủ với tôi nhưng bức bối làm sao khi đối mặt với hắn tôi lại chẳng nghĩ được quá nhiều. Tôi thậm trí đã không vặn lại câu trả lời của hắn. Giọng nói cũng không thể hiện được chút phần nộ nào. Thậm trí tôi còn cảm thấy vui khi hắn thành thật với tôi. Tôi đã thua hắn rồi. Thua thảm hại. Tại sao tôi lại để cái nhìn của hắn làm mình bấn loạn chứ? Đúng là vô dụng!

Trời ơi! Bực quá! Tôi bị điên rồi. Đúng hơn là tôi bị hắn làm phát điên rồi.

Tôi cúi xuống nhặt một viên đá có kích cỡ trung bình bên dưới chân. Phải rồi, không làm gì được hắn thì tôi cũng phải trút giận lên một cái gì đó của hắn.

Nghĩ vậy, tôi vung tay ném viên đá lên mái nhà hắn. Tiếp sau đó là tiếng vỡ của tôn.

Đỡ tức hơn rồi. Tôi ôm bụng cũng khoái trí. Và nụ cười ấy đã không tắt dù hắn vừa đi ra ngoài ban công và nhìn xuống chỗ tôi.

Gương mặt hắn đang ngệt ra một cách vô tội vạ. Điều bộ của hắn làm tôi càng buồn cười hơn. Tôi đi theo kiểu “con người” vào nhà mình, tiếng cười vẫn vang lên theo từng bước chân của tôi.

50. Chương 50

Chap 4 (tt)

[mọi người chú ý xiu nè. Chap này cũng nói về việc Tử Đình Hương đến nhà Dragon, nhưng chap này được kể bởi Dragon]

Không biết giờ này em đang làm gì nhỉ? Em đã ngủ dậy chưa? Tôi muốn qua bên đó xem em thế nào quá. Tôi thật sự rất muốn nhìn thấy em. Không biết sau khi biết tôi ở ngay bên cạnh nhà em thì em nghĩ thế nào nhỉ? Sẽ không ghét điều đó chứ?

Đó chỉ là một trong số ít những câu hỏi trong đầu tôi lúc này. Tôi thật rất muốn biết em nghĩ gì nhưng tôi lại không thể đốt tóc em nữa. Tôi chỉ có thể đọc suy nghĩ của người khác một lần duy nhất mà thôi. Tôi đã cố thử với hy vọng có một ngoại lệ, ban nãy khi em ngủ tôi đã bứt một sợi tóc của em và đốt nó bằng lửa rỗng. Điều duy nhất tôi cảm nhận được là mùi khét của tóc cháy chứ chẳng nhìn thấy hình ảnh nào hay nghe thấy suy nghĩ nào trong đầu em cả.

Tôi chưa bao giờ tò mò muốn biết người khác nghĩ gì về mình như cách mà tôi đang tò mò về suy nghĩ của em. Với tôi điều đó rất quan trọng. Em có thích tôi không nhỉ? Chắc chắn không rồi. Vậy em có ghét tôi không? Tôi hi vọng là có. Thà bị em ghét còn hơn em không dành chút tình cảm nào cho tôi và không để tâm đến tôi.

Trời đã tối rồi, không biết em đã ăn tối chưa nhỉ? Tối nay em có đến nhà mẹ em nữa không?

Câu trả lời đây rồi, em vừa ra khỏi nhà. Tôi cảm nhận được điều đó. Có lẽ là em đến nhà mẹ em. Tôi sẽ cùng đi với em, chắc chắn rồi.

Nhưng khoan đã. Sao mùi hương của em lại dừng lại trước cổng nhà tôi thế kia? Chắc không phải em đến để gây chiến chứ? Tôi sẽ phải né em nữa sao? Nhưng như vậy cũng tốt mà. Biết đâu tôi lại tìm ra sơ hở của em và lại có thể ôm em. Tôi đúng là kẻ tham lam. Về khoản này thì tôi tự thừa nhận và không dám biện minh.

Nhưng tôi nên biểu hiện thế nào khi thấy em nhỉ? Ngạc nhiên? Vui mừng? Hay tỏ ra thản nhiên?

Không còn thời gian suy nghĩ nữa rồi, em đang lên đây. Hình như em sẽ vào bằng đường cửa dẫn ra ban công.

Tôi chạy ngay đến chỗ cánh cửa kính thông ra ban công, tôi muốn đón em như đón một vị khách mà tôi vô cùng xem trọng. Mà em đúng là vị khách đặc biệt mà. Làm gì có khách nào đến thăm nhà bằng đường cửa ở tầng hai chứ.

Đây rồi, quả nhiên là em. Chưa đầy một giây sau em đã xuất hiện ngay trước mặt tôi. Hình như tôi làm em giật mình thì phải. Gương mặt em hơi ngạc nhiên. Trông em bây giờ tều tếu thế nào ấy. Mặt tổ thật.

Em vẫn giữ nguyên gương mặt như thế làm tôi không thể giấu được một nụ cười. Và sau khi nở trên môi được ba giây, nụ cười của tôi tắt lịm. Thật là ngại quá! Cười mà không được cười lại nên tôi cảm thấy hơi bối rối. Lúc tôi bối rối tôi thường mím môi và bây giờ cũng vậy.

Chợt nhớ ra là em còn chưa vào trong, tôi nhanh chóng mở cửa để em đi vào phòng.

Bây giờ tôi và em đang ở chung trong một căn phòng, cả hai có thể nhìn thấy nhau. Hơn nữa hoàn toàn không có sự tấn công hay tiếng gầm gừ nào từ phía em, em hoàn toàn im lặng. Tôi cũng không biết phải nói gì.

51. Chương 51

Tôi lấy ghế cho em ngồi và em đã ngồi xuống chiếc ghế đó một cách ngay ngắn. Lạ thật! Nhìn em không giống như có vẻ muốn gây chiến. Vậy thì em đến đây làm gì nhỉ? Đến thăm tôi sao? Chắc tôi bị chứng hoang tưởng nặng rồi.

Tôi nhìn em và em cũng nhìn tôi. Tôi cảm thấy hơi bối rối và có lẽ em cũng thế, đôi má xinh xắn của em hơi ửng hồng. Trông đáng yêu quá! Em mặc một chiếc áo von trắng nhìn rất duyên dáng. Có cái gì mong manh làm người khác muốn đến bên che chở. Nhìn em bây giờ, tôi thật sự muốn được ôm em vào lòng.

Cái mong muốn ấy càng ngày càng lớn lên trong tôi. Tôi muốn ôm em, muốn vuốt tóc em. Muốn được cầm vào đôi bàn tay nhỏ nhắn kia. Cảm giác được có em trong lòng thật quá tuyệt vời. Đúng là một suy nghĩ khiếm nhã! Tôi biết nhưng vẫn muốn được hưởng cái cảm giác ấm áp ấy một lần nữa.

Suy nghĩ này làm tim tôi đập mạnh hơn và các tế bào trong người tôi căng cứng. Tôi nghĩ mình nên ra khỏi phòng trước khi không kiềm chế nổi mà ôm em vào lòng.

Nghĩ thế tôi vội vã bỏ ra khỏi phòng, thầm hy vọng em sẽ không đi theo tôi. Nếu tôi phát hiện ra em đang ở phía sau mình, không biết chừng tôi sẽ quay lại và ôm em.

Thật may mắn làm sao em đã không đi theo tôi nhưng em vẫn còn trong phòng. Ban này tôi chỉ biết mình nên bỏ ra khỏi phòng chứ không nghĩ sau khi ra làm sao để quay lại. Phải có một cái cớ gì đó chứ. Nhưng biết lấy cớ gì đây?

Tôi mở tủ lạnh lấy nước và uống một hơi cho tỉnh người để còn suy nghĩ. Đang định đóng tủ lạnh lại thì tôi chợt nghĩ ra cách để quay lại chỗ em. Với tay, tôi lấy một lon coca và hí hửng bay lên phòng.

Gần đến phòng, tôi đáp xuống, hít một hơi thật sâu, vuốt lại tóc, chỉnh lại trang phục và đi vào phòng với phong thái ung dung nhất có thể.

Dù đã cố gắng giữ bình tĩnh nhưng vừa thấy em thì ngay lập tức tôi trở nên vụng về và bối rối. Tôi đưa lon coca cho em mà thậm chí quên không khui.

Em đưa tay đón lon coca.

Ôi trời! Một luồng điện vừa chạy qua người tôi. Lí do là vì cái chạm tay của em khi em đưa tay ra đón lon coca. Tôi đoán là do em lỡ đà vì em rút tay lại ngay lập tức, còn tôi phải mất vài giây để lấy bình tĩnh và rút tay lại, cố gắng ngăn sự hụt hẫng đang trực trở hiện rõ trên mặt. Sao em lại vội vã rút tay lại như thế? Em ghét đụng chạm vào tôi sao?

“Tai nạn” vừa rồi là cơ hội để tôi chữa cháy cho việc thiếu ga-lăng khi đưa em lon nước ngọt chưa khui. Tôi khui lon nước ngọt và đưa về phía em. Tôi chỉ cầm ở phía đầu lon nước. Như vậy tay em sẽ không chạm phải tay tôi nữa. Tôi sợ phải thấy cái thái độ khó chịu của em khi chúng tôi chạm vào nhau. Nó làm tôi buồn.

Em đón lon nước, đưa lên miệng và uống một hơi nhỏ. Ngay lúc này đây tôi ước gì mình là lon nước đó. Nếu được một lần em đặt môi lên tôi, bắt tôi chịu gì tôi cũng chịu.

Tôi thấy hơi chơi vơi khi đứng sững giữa phòng như thế này. Dù không mỗi nhưng tôi nghĩ mình nên dựa vào cái gì đó. Tôi nhớ là phía sau mình có một cái bàn. Nhưng vấn đề là tôi không muốn rời mắt khỏi em. A, vậy thì tôi đi lùi vậy.

Tôi lùi lại, dựa lưng vào bàn. Không rời mắt khỏi em dù là một mm. Tôi tự hỏi không biết em đến đây làm gì nhỉ? Trong đầu em đang nghĩ gì?

Tôi càng chờ đợi em cho tôi biết lí do em đến đây thì em lại càng im lặng. Em nhìn tôi, rồi lại nhìn lơ đãng ra bên ngoài, nhấp một ngụm coca. Những hành động đó cứ lặp đi lặp lại. Không biết em có chán không? Còn tôi thì phát điên lên rồi. Đẹp sẽ diện qua một bên, tôi sẽ mở lời trước vậy.

“Em...” – Tôi nói và nhận ra cách xưng hô này hơi thân mật quá, một cách lúng túng, tôi đổi lại kiểu xưng hô xa lạ hơn dù tôi thật chẳng muốn tí nào – “Cô đến tìm tôi à?” – Tôi hỏi và nghe giọng mình có phần hơi ngập ngừng.

“Phải” – Giọng em rất nhỏ. Cứ như em đang chịu đựng một áp lực nào đó. Hay phải nói chuyện với tôi làm em thấy khó chịu? Ôi! Không phải vậy chứ?

Tôi nhìn em chờ đợi. Em đến tìm tôi chắc chắn là có việc chứ không phải chỉ để nhìn nhau thế này. Mà nhìn nhau bằng đôi mắt thiện cảm thì đã đành. Đang này em nhìn tôi rất thờ ơ, còn tôi thì phải cố hết sức để ngăn những tia nhìn đâm đuổi về phía em.

“Tôi... có vài chuyện muốn hỏi” – Sau một hồi im lặng, em lên tiếng nhưng giọng nói vẫn có vẻ không tự nhiên.

52. Chương 52

“VẬY HÃY HỎI ĐI!” – Miễn cưỡng, tôi đành chấp nhận để em “chất vấn” và thề cầu nguyện đó không phải là những câu hỏi đụng chạm đến cảm xúc của tôi về em. Nếu để em biết tôi yêu em – kẻ thù của tôi – thì chắc em sẽ xem thường tôi lắm đây.

“ĐẦU TIÊN, TẠI SAO ANH LẠI ĐI THEO TÔI” – Em hỏi và nhìn xoáy vào tôi. Ánh mắt của em không những khóa chặt cơ thể tôi mà cả bộ não của tôi cũng bị đông cứng. Tôi không thể nghĩ ra một câu trả lời nào hay ho. Trong trường hợp này thì thành thật là dễ nhất. Tôi đã đưa ra quyết định sẽ trả lời thành thật tất cả các câu hỏi của em.

“VÌ TÔI BỊ THU HÚT BỞI MÙI HƯƠNG CỦA CÔ” – Tôi trả lời. Tôi bị mùi hoa tử đinh hương của em mê hoặc. Nó có một sức mạnh khó có thể lí giải. Giống như là ma túy vậy. Nó gây nghiện đối với tôi

“TẠI SAO ANH LẠI XUẤT HIỆN MỖI KHI TÔI... hm... MUỐN GIẾT NGƯỜI” – Thật bất ngờ! Em không xoáy sâu vào câu trả lời của tôi. Em đã đặt ra một câu trả lời khác.

Biết phải nói với em làm sao đây nhỉ? Tôi biết mình có thể không trả lời nhưng tôi không nghĩ mình có thể từ chối em bất cứ điều gì. Tuân thủ điều tôi đã chọn, tôi quyết định thành thật.

“VÌ TÔI KHÔNG MUỐN CÔ LÀM NHỮNG ĐIỀU ĐÓ” – Tôi nói, đúng là như vậy mà. Sao em lại chỉ toàn chọn con trai làm con mồi nhỉ? Nghĩ đến việc em kẻ môi lên cổ một thằng con trai khác là tôi muốn điên lên rồi.

“VẬY TẠI SAO ANH LUÔN CHỈ TRÁNH ĐÒN MÀ KHÔNG ĐÁNH TRẢ?” – Một lần nữa em hỏi sang chuyện khác và bỏ qua vấn đề vừa hỏi. Cám ơn vì em đã như thế. Em là xoáy sâu vào thì tôi đảm bảo tôi sẽ không dấu nổi tình cảm của tôi với em.

Cảm ơn em là một chuyện nhưng tôi cũng đang muốn nổi nóng với em đây. Sao lại hỏi như thế? Em nghĩ tôi có thể ra tay với em sao? Tôi thà tự mình đánh mình còn hơn là tôi đánh em. Ừ thì em không biết là tôi yêu em. Nhưng câu hỏi của em vẫn làm tôi thấy bức mình.

“TÔI KHÔNG THỂ” – Lần này tôi thật sự muốn em hỏi xem vì sao tôi không thể. Haizzz! Em mà hỏi thì tôi sẽ nói luôn “vì tôi yêu em”. Tôi quyết định rồi. Tôi sẽ không dấu nữa. Yêu đơn phương thì yêu đơn phương nhưng ít nhất tôi cũng muốn em biết tình cảm của tôi. Có lẽ em sẽ thấy hoang đường, sẽ không tin. Nhưng tôi muốn nói. Để đến ngày mai tôi lại không có dũng khí để nói cho xem.

Thất vọng thật! Em đã không hỏi thêm điều gì nữa. Em im lặng và tôi cũng chỉ biết im lặng.

Có khi nào em nhạy cảm đến mức nghe vậy thôi đã hiểu là tôi yêu em không nhỉ? Tôi nữa muốn như vậy nữa muốn không. Nếu em biết mà giả vờ như không biết thì tôi phải làm sao? Nếu em biết rồi phớt lờ luôn thì tôi phải thế nào? Haizzz! Em làm tôi đau đầu quá.

Đột nhiên em đứng lên làm tôi hơi giật mình. Rồi em đi về phía ban công và nhảy xuống bên dưới. Em muốn đi sao? Chỉ vậy thôi sao? Không hỏi thêm gì nữa à? Em rời khỏi phòng một giây thôi tôi đã bắt đầu thấy nhớ em rồi.

Buồn thật! Em chẳng hỏi thêm gì nữa. Có vẻ em không muốn biết về cái lí do khiến tôi không thể làm tổn thương em. Thôi thì để em đi vậy. Ngày mai tôi sẽ lại âm thầm đi bên em như cái cách mà tôi vẫn thường làm. Xem ra thì tôi quá tham lam rồi. Được đi bên em thì lại muốn được trò chuyện với em. Được trò chuyện rồi thì lại muốn thổ lộ cùng em. Tôi phải giáo huấn lại bản thân thôi. Phải biết tự bằng lòng.

53. Chương 53

“RẦM!!!” – Tiếng động lớn làm tôi giật mình và theo sao đó là tiếng vỡ của gạch ngói. Nó phát ra từ trên nóc nhà. Giường như có cái gì vừa rơi xuống và có vẻ nóc nhà tôi đã bị thủng.

Thiên thạch rơi sao? Rơi vào nóc nhà nhà tôi à?

Một thắc mắc chạy ngang qua đầu tôi. Tôi là người không thể chết. Những vật nhọn vừa đâm vào da tôi thì lập tức sẽ tan chảy. Chất độc vào người tôi sẽ bốc hơi sạch sành sanh. Vậy nếu bị thiên thạch đè thì tôi có chết không nhỉ.

Tôi đưa tay gõ đầu mình vì cái thắc mắc ngộ nghĩnh của mình. Có lẽ tôi nên ra ngoài xem thế nào.

Vừa ra đến ban công, tôi hoàn toàn bị bất ngờ khi thấy em đang đứng bên dưới nhà tôi và cười hả hê. Nhìn em hoàn toàn hồn nhiên, gương mặt bừng sáng với nụ cười thích thú. Hình ảnh này làm tình yêu tôi dành cho em nhiều lên không ít.

Em nhìn tôi, miệng vẫn cười. Rồi em quay người đi vào nhà. Bóng lưng nhỏ nhắn của em đã khuất sau cánh cổng nhưng tôi vẫn còn nghe tiếng cười của em.

Nhưng ngay sau đó, tôi bắt đầu thấy lo lắng. Em đứng trước nhà tôi nhưng tôi không cảm nhận được mùi máu của em. Dường như khả năng dấu mùi máu đang dần hình thành trong em. Nếu một ngày em bỏ đi đâu đó và dấu luôn mùi máu thì tôi sẽ không biết phải tìm em thế nào, mùi hương của em không đủ mạnh để tôi có thể luôn cảm thấy nó dù ở xa thế nào. Đột nhiên lòng tôi ngập trong lo lắng và bất an.

54. Chương 54

Tôi tò mò nhìn qua nhà bên cạnh thì thấy khá nhiều người ở đó. Họ là thợ được thuê đến để sửa mái tôn. Một lần nữa, tôi mỉm cười thích thú khi nghĩ đến cái lỗ thủng trên mái tôn nhà hân. Tốt nhất là nó to to một tí.

Sau một đêm suy nghĩ tôi quyết định sáng nay tôi sẽ đến trường để xem tình hình thế nào. Nếu thật sự đã bị lộ và bị truy đuổi thì sẽ phiền lắm đấy nhưng dù sao họ cũng đâu có đuổi kịp tôi.

Tôi đến trạm xe bus và đợi chuyến xe bus quen thuộc.

Mọi thứ đều có vẻ rất bình thường. Chuyến xe bus vẫn đông như mọi khi. Học sinh đi học, người đi làm, một số phụ nữ vừa đi chợ về. Mọi thứ không có gì là bất ổn. Nhưng điều này chưa nói lên gì hết.

Xuống khỏi xe bus, tôi ngó ngang ngó dọc trước khi đi vào trường. Hít một hơi thật sâu và chấn tĩnh mình bằng suy nghĩ mình hoàn toàn có thể chạy thoát khỏi họ. Tôi bắt đầu tiến vào trường.

Oh bất ngờ làm sao! Mọi thứ vẫn như mọi khi. Mọi người vẫn không nhìn tôi. Họ nói chuyện với nhau về nhiều vấn đề và không thêm để ý đến tôi. Bảng thông báo của trường cũng không có cái tin nào kiểu như “trong trường có quái vật”.

Rời khỏi bảng thông báo, tôi đi về lớp mà trong lòng không khỏi băn khoăn. Rốt cuộc là vì sao mà tôi chưa bị phát hiện? Hay vì tên kia sợ quá nên không dám nói?

Tôi cá là thằng bạn cùng nhóm vài hôm trước mà chết thì sẽ rất linh đấy. Tôi vừa nghĩ đến cậu ta là cậu ta xuất hiện ngay. Vẫn cái kiểu khinh khỉnh không coi ai ra gì, cậu ra đi vụt qua tôi mang theo mùi máu thơm phức.

Một thoáng mù mẫn vì mùi máu, tôi mới nhận ra cậu ta hoàn toàn không có vẻ gì là sợ tôi hay tỏ ra biết gì đó về tôi. Cậu ta thậm chí còn chẳng thèm nhìn tôi lấy một lần. Vậy là sao? Những điều xung quanh tôi càng ngày càng không bình thường dù bản thân tôi cũng không bình thường.

Tôi nghĩ mãi mà vẫn nghĩ không ra lí do vì sao mọi chuyện lại như chưa từng xảy ra thế này. Nhưng tất cả những gì tôi nghĩ được là hai chữ “không biết”.

Tôi nghĩ mình nên dừng việc suy nghĩ ở đây. Mọi chuyện đã tốt hơn tôi đã dự đoán, tôi nên vui vẻ đón nhận tin tốt này và chẳng việc gì phải đào bới tìm ra câu trả lời. Khi sự thật không thể thay đổi được gì thì việc biết được sự thật không còn quan trọng nữa.

Chuông vào tiết và tôi nhanh chóng tiến vào giảng đường. Ngồi vào một góc khuất xa mọi người. Thế là chẳng có chuyện gì xảy ra cho tôi cả. Chẳng có sự bất thường nào, chẳng có sự săn đuổi nào. Ngày hôm nay vẫn như ngày hôm qua và ngày mai sẽ giống ngày hôm nay. Thức dậy, ăn, ngủ, đến trường, về nhà, thỉnh thoảng uống một ít máu từ túi máu y tế.

À quên, có lẽ từ nay về sau thỉnh thoảng còn phải đối đầu với “hàng xóm” nữa. Nói sao đây nhỉ. Kẻ thù ở ngay bên cạnh nhà thì hơi căng đây. Định theo dõi hẳn nhưng sợ cuối cùng chính mình sẽ bị theo dõi.

Nhưng... “hàng xóm” của tôi nhìn không giống người xấu. Nhìn anh ta cũng không có vẻ gì hung dữ. Anh ta thành thật với tôi và không có vẻ gì muốn gây chiến với tôi. Tôi không biết có phải anh ta đang âm mưu chuyện gì không nhưng tự dưng tôi thấy cảm giác ghét anh ta trong tôi đã ít đi. Nó bị ném ra khỏi lòng tôi giống như khi tôi ném cục đá vào mái nhà anh ta vậy.

Đặc biệt, ở anh ta có cái gì đó thu hút tôi, làm tôi phải suy nghĩ. Tạm gọi đó là sự tò mò vậy. Tôi tò mò không biết anh ta tên gì. Anh ta đã là “hàng xóm” của tôi từ bao giờ. Và... tò mò không biết anh ta nghĩ gì về tôi.

55. Chương 55

Chap 5: Lời tỏ tình bất ngờ

“Anh bạn trẻ này, ngồi xuống đi! Yên tâm! Chúng tôi sẽ làm cẩn thận. Không cần tỏ ra lo lắng thế đâu” – Một người thợ xây nói với tôi.

Bây giờ tôi mới nhận ra này giờ tôi cứ đi qua đi lại, cứ vài giây lại nhìn đồng hồ một lần. Tôi đang mong đến giờ em đi học về. Hôm nay tôi không cùng em đến trường được vì tôi nghĩ bỏ những người thợ này ở nhà rồi đi mất thì hơi bất lịch sự. Nhưng bây giờ tôi thấy mình còn mất lịch sự hơn. Những người thợ kia nghĩ tôi không tin tưởng vào tay nghề của họ nên mới tỏ ra lo lắng như thế này. Nhưng kỳ thực tôi lo về em cơ. Tôi không còn cảm thấy mùi máu của em rõ như trước nữa. Điều này làm tôi cảm thấy bất an.

Thời gian như kéo dài vô tận cùng với sự chờ đợi của tôi cho đến khi một cơn gió mang theo mùi hoa tử đinh hương thoang thoảng bay đến chỗ tôi. Em đã về.

Tôi không biết gương mặt mấy người thợ thợ ngạc nhiên thế nào khi thấy tôi đứng bật dậy và chạy đi nhưng tôi không quan tâm đến điều đó. Tôi sắp nổ tung rồi và tôi cần nhìn thấy em.

Em đây rồi. Em vẫn ăn mặc đơn giản như mọi khi – quần jean, áo sơ mi – nhưng sao tôi cảm thấy em đẹp hơn mọi khi rất nhiều. Có lẽ đây là “di chứng” của căn bệnh tương tư.

Có điều khuôn mặt em hôm nay không bình thản như thường ngày. Hai hàng lông mày lá liễu sát nhau hơn mọi khi vì em đang chau mày. Dường như em đang suy nghĩ hay băn khoăn điều gì đó.

Tôi theo em vào trong nhà (tất nhiên tôi đang tàng hình). Thú thật là tôi không muốn phải xa em một giây một phút nào nữa. Không ở bên em, thời gian như kéo dài lê thê và cái cơ thể già nua của tôi dường như chẳng còn tí sức lực nào. Cũng chẳng còn thấy điều gì tươi đẹp của cuộc sống.

Em đi lên phòng và ném chiếc cặp lên giường rồi lững thững đi xuống nhà. Em đang di chuyển rất “con người”. Nhìn em có vẻ phờ phạc. Hôm nay ở trường có chuyện gì mà trông em mệt mỏi thế nhỉ?

Em lấy chiếc ly uống rượu trong tủ li rồi tiến về phía tủ lạnh. Sau một hồi loay hoay, em đi về phía phòng tắm với chiếc ly và bên trong có một dung dịch đỏ sẫm mà tôi dám chắc đó không phải là rượu vang.

Nếu ai đó cảm thấy ghê tởm em thì cũng dễ hiểu thôi. Nhưng tôi thì thấy bình thường. Mà cà rồng thì cần phải uống máu cũng giống như con người cần phải thở vậy. Nếu như em không săn người mà chỉ uống máu từ túi máu y tế thì sẽ chẳng có gì là quá to tát.

Tôi có thể đi theo em vào trong đó. Ý tôi là phòng tắm đó. Nhưng tôi chọn cách ở bên ngoài đợi em. Tôi không muốn đối xử với người con gái tôi yêu như thế và cũng không muốn hạ thấp bản thân mình theo cách này. Hơn nữa nếu làm vậy thì tôi chẳng khác nào những kẻ đã làm hại em trước đây.

Tôi nghe thấy nước chảy, tiếng nhạc nhẹ trong phòng tắm và tiếng em đang ngân nga theo khúc nhạc. Dù không được hay cho lắm và có phần hơi ngang nhưng tôi thấy vui vui khi nghe em hát. Thỉnh thoảng, một âm thanh khá cao và chói vang lên. Tôi đoán là do thủy tinh va vào gạch men sau mỗi lần em nhâm nhi “thức uống” và đặt li xuống.

Cùng là một sự chờ đợi nhưng lại ở hai trạng thái khác nhau. Không có sự bồn chồn lo lắng hay cảm giác thời gian kéo dài vô tận nào cả. Tôi chờ đợi và không hề mất kiên nhẫn chút nào trái lại còn cảm thấy hạnh phúc. Em đang ở trong đó và em sẽ chẳng thể bốc hơi. Ở khoảng cách này tôi có thể cảm nhận được cả mùi hương lẫn mùi máu của em. Và vì vậy tôi yên tâm đứng đợi em trước cửa bao lâu cũng được.

56. Chương 56

Tôi cho phép mình tưởng tượng tôi là một người chồng, và người con gái trong kia là vợ của tôi. Và tôi – chồng của em – đang đứng trước phòng tắm đợi vợ mình với chiếc khăn bông trên tay. Khi em bước ra mang theo mùi hương dịu dịu từ cơ thể hòa với mùi sữa tắm, tôi sẽ nhoẻn miệng cười thật tươi với em. Rồi dùng chiếc khăn bông mình đang cầm trên tay lau khô những sợi tóc đang nhiều nước. Sau đó tôi sẽ sấy khô tóc cho em bằng lửa của mình, sẽ chải đầu cho em và cảm nhận mùi thơm của dầu gội từ tóc em.

Chỉ tưởng tượng thôi tôi đã thấy hạnh phúc rồi. Nhưng tưởng tượng càng hạnh phúc bao nhiêu thì thực tại càng bất hạnh bấy nhiêu. Tôi của thực tại không phải là chồng em mà là vua của thế giới rồi. Tôi đến đây là để tiêu diệt Olia. Còn em, em không phải vợ tôi mà là người con gái mang trong mình máu của Olia. Và sinh mạng của em phụ thuộc vào Olia.

Tôi biết nếu tôi suy nghĩ một hồi nữa tôi sẽ chỉ đi đến bế tắc. Con người thường tự an ủi họ rằng “mọi chuyện rồi cũng sẽ đến hồi kết, hãy ngừng lo lắng và sống thật thoải mái vì chẳng ai có cơ hội thứ hai để sống”. Nhưng tôi thì khác, tôi không phải con người, tôi không có cơ hội để chết. Vì vậy, nếu tôi đưa ra quyết định sai. Tôi sẽ vĩnh viễn sống trong hối tiếc. Hãy tưởng tượng đi và bạn sẽ hiểu được sự đáng sợ của nó, một cuộc sống kéo dài lê thê trong tẻ nhạt và không lối thoát. Sẽ đáng sợ thế nào nếu sống bất tử cùng sự hối hận. Nghĩ thôi tôi cũng đủ rụng rời chân tay rồi.

Tôi còn chưa tìm ra hướng giải quyết thì cánh cửa phòng tắm bật mở và em xuất hiện như một phép màu. Những bế tắc, những lo lắng trong tôi tiêu tan hết. Chỉ còn lại trong tôi một suy nghĩ đó là “tôi yêu em”.

Em chỉ quấn trên người chiếc khăn bông màu trắng tinh khôi. Mái tóc dài còn chưa được lau khô và những giọt nước theo những xớ tóc thi nhau trượt xuống cổ em và sàn nhà. Nhìn em lúc này càng đáng yêu và thuần khiết hơn. Như một bông tử đinh hương thức dậy sau một đêm đắm mình trong sương.

Thật điên rồ khi nói một con ma cà rồng – quỷ hút máu là thuần khiết. Tôi cũng thấy mình điên rồ nhưng biết làm sao được. Đối với tôi em thuần khiết thật mà.

Mùi sữa tắm của em rất ngọt ngào nhưng nó không thể át đi mùi hương từ cơ thể em. Và tôi cứ thế, mê mẩn đi theo em lên đến phòng em lúc nào không hay. Cho đến khi tôi giật mình thì cũng là lúc em đang từ từ hạ tấm khăn tắm xuống để mặc quần áo vào.

Tôi thật sự lúng túng. Tất nhiên tôi đã từng nhìn thấy cơ thể phụ nữ rất nhiều lần. Nhưng đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy lúng túng như thế này. Là một kẻ bất tử nhưng tôi cũng là một thằng con trai, tôi cũng khao khát em – người tôi yêu. Nhưng nếu nhìn ngắm em theo cách này thì tôi không muốn tạo nên.

Cửa sổ thì đóng kín, cửa phòng cũng đang đóng. Tôi biết tàng hình chứ đâu có biết đi xuyên tường. Giờ làm sao đi ra đây?

Thôi rồi! Chiếc khăn tắm đang buông mình trên không trung và không đầy một giây nữa nó sẽ tiếp đất. Không còn thời gian cho tôi suy nghĩ nữa. Tôi vội vàng lao đến với lấy chiếc chăn bông trên giường em rồi quàng lên người em.

Em giật mình quay phắt lại, vẫn khoắc tấm chăn trên người. Em trừng mắt nhìn tôi, vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, một chút ngạc nhiên và có gì đó hoang mang. Tôi đã từng nhìn thấy nét mặt này khi tôi đọc suy nghĩ của em. Đó là khi em nhìn vào đám người chuẩn bị làm hại em. Ôi trời! Không phải tôi làm em nhớ lại chuyện cũ chứ. Làm ơn đi Tử Đinh Hương! Đừng làm tôi đau lòng bằng cách hồi tưởng lại những điều khủng khiếp đã xảy ra với em.

57. Chương 57

Tôi nhanh chóng lùi lại phía sau. Hai tay giơ lên để em biết tôi không hề có ý định làm hại em.

Em nhìn xoáy vào tôi, ánh mắt cảnh giác. Em cảnh giác cũng phải thôi. Dù biết điều em làm là hoàn toàn hợp lí nhưng tôi vẫn thấy buồn. Bây giờ tôi còn muốn em hãy cảnh giác với tất cả đàn ông trừ tôi ra cơ đấy. Khôi hài!

Sau một hồi ở trong trạng thái phòng bị, cuối cùng cơ thể em cũng thả lỏng ra.

“Anh là gì trong phòng tôi thế này?” – Em hỏi bằng giọng khó chịu.

Tôi thật sự chẳng biết phải trả lời em như thế nào nữa.

“Anh theo dõi tôi à?” – Em nhìn tôi như không thể tin nổi. Ánh mắt em giống như một người mẹ đặt quá nhiều kỳ vọng vào đứa con trai rồi bị đứa con làm cho thất vọng tràn trề.

“Tôi...” – Tôi chẳng biết phải giải thích với em thế nào nữa. Tôi mím môi và gật đầu một cách khó khăn.

“Nói xem anh muốn gì ở tôi?” – Em gần như hét lên.

“Bình tĩnh nào Tử Đình Hương” – Tôi giơ hai tay ra trước mặt, lòng bàn tay hướng về phía em và cố nói bằng giọng trấn tĩnh.

“Anh nghĩ tôi có thể bình tĩnh được sao? Nếu anh là tôi, phát hiện ra một người con trai trong nhà mình trong khi mình đang...” – Em bỏ dở câu nói rồi vỗ lòng bàn tay vào trán. Nhìn em như đang kiểm chế.

“Tôi xin lỗi. Tôi chỉ muốn đi theo em” – Tôi nói thật chậm đồng thời quan sát thái độ của em.

“Anh đã đi theo tôi bao lâu rồi” – Em đã nguôi giận không ít. Tôi cảm nhận điều này qua giọng nói của em.

“Cách đây vài tháng” – Tôi thành thật thú nhận.

“Vậy là anh đã luôn theo tôi” – Em trừng mắt nhìn tôi và tôi chỉ biết im lặng. Gần như ngày nào tôi cũng đi theo em nhưng không phải 24/24. Nhưng vậy có được tính là “luôn” không nhỉ?

“Chết tiệt! Vậy ban nãy...”

“Không có. Tôi không hề theo em vào trong phòng tắm. Chưa bao giờ có chuyện đó. Tôi xin thề bằng cả tính mạng và danh dự” – Tôi vội vàng giải thích. Nếu em nghĩ tôi cũng như bọn kia thì phải làm sao?

Em nhìn tôi như có vẻ không tin lắm. Rồi em nhìn xuống tấm chăn mình đang khoác trên người rồi lại nhìn tôi một lần nữa. Gương mặt em đã phần nào dần ra. Hình như em tin tôi.

“Được rồi. Hãy đi khỏi đây đi!” – Em nói. Yêu cầu của em rất đơn giản. Nhưng... tôi không làm được.

“Tôi rất tiếc vì không thể thực hiện yêu cầu của em” – Tôi thú nhận và ngay lập tức nhận được một cái nhìn khó hiểu từ em.

“Tôi nghĩ anh sẽ không cho tôi biết lí do” – Em nói.

Chà! Mào đầu hay quá nhỉ! Em thật sự khôn khéo đấy Tử Đình Hương. Em đang buộc tôi phải chọn giữa không cho em biết lí do và như vậy có nghĩa là em nói đúng. Hoặc nói cho em biết lí do để chứng minh em đoán sai. Em đang thử thách tôi sao? Lần này thì em sai rồi Tử Đình Hương, tôi sẽ nói cho em biết lí do.

“Vì không nhìn thấy em tôi như muốn phát điên”

Câu trả lời của tôi hình như khác xa những gì em có thể dự đoán. Gương mặt em lộ rõ vẻ ngạc nhiên tột độ. Phải mất một lúc lâu sau hai hàng lông mày của em mới chau lại. Bây giờ em mới bắt đầu suy nghĩ về câu nói của tôi.

“Tôi nghĩ là mình đang hiểu sai ý của anh” – Em nói.

58. Chương 58

Em không nói theo kiểu con người “tôi nghĩ mình đã nghe lầm” vì một ma cà rồng làm gì có chuyện nghe lầm. Em nói là em “hiểu sai”, điều này khả thi hơn rất nhiều.

“Không! Chính là ý mà em đang hiểu” – Tôi khẳng định.

Em im lặng và tôi cũng im lặng. Không ai trong chúng tôi có ý muốn phá vỡ sự im lặng. Thỉnh thoảng, chúng tôi trao nhau những cái nhìn ngại ngùng. Và rồi đột nhiên em hỏi một câu làm tôi hơi bất ngờ.

“Vậy là anh thích tôi sao?”

“Không, phải nói là tôi yêu em thì đúng hơn” – Tôi chỉnh lại.

“Lý do?” – Em hỏi cộc lốc.

“Nếu tôi tìm ra lí do mình yêu em thì tôi đã có thể dừng nó lại” – Tôi nói và tôi nghĩ em có thể cảm thấy sự bất lực trong giọng nói của tôi vì ngay cả tôi cũng cảm thấy điều đó.

“Tôi yêu em được chứ?” – Lần này tôi là người chủ động. Dù tôi biết mình đang tự đặt chính mình vào một trò may rủi nhưng dù sao như vậy cũng tốt. Sẽ dễ dàng hơn khi người quyết định là em và tôi chỉ việc làm theo.

Trong lòng tôi cũng đang chia ra hai phe rõ ràng. Tôi muốn em nói không vì chỉ có như thế tôi mới có thể rời xa em, tự tôi không thể kết thúc tình cảm này. Nhưng một phần trong tôi lại muốn em nói có vì tôi sợ cái thời gian vô tận sau khi rời xa em.

“Anh muốn yêu tôi chứ?” – Em dùng một câu hỏi để trả lời câu hỏi của tôi.

Quá khôn khéo. Dường như em cũng hiểu tôi đang trao quyền quyết định cho em – tiếp tục mở cánh cửa đang hé hay đóng nó lại vĩnh viễn. Vì thế em đã trả lại tôi cái quyền quyết định ấy. Em muốn tôi tự quyết định tình cảm của mình và phải chịu trách nhiệm về quyết định của chính mình.

“Tôi muốn làm theo ý em” – Tôi lại trao quyền quyết định cho em. Tôi không biết bọn tôi còn tiếp tục trò chơi tung hứng này đến lúc nào nhưng có vẻ cả em và tôi đều thích dồn đối phương vào chân tường thì phải.

“Được thôi” – Em nói bằng giọng tỉnh bơ. Nó giống như ai đó mời em đi xem phim và em trả lời “được thôi” hơn là đang trả lời ột lời tỏ tình.

Nhưng mặc kệ. Tôi đang vui thật sự dù tôi biết từ nay về sau mình không còn đường rút nữa. Liệu một phen vậy. Tối đầu thì tối. Dù kết quả sau này thế nào thì tôi cũng chắc chắn rất lâu về sau tôi vẫn có thể nói rằng “Điều hạnh phúc nhất trong (tạm gọi là) cuộc đời tôi là được yêu em”

Tôi tiến lại gần em và ấn em ngồi xuống bên giường. Dùng đôi bàn tay nóng của mình luồn vào tóc em một cách cẩn thận để nó không chạm vào da đầu em. Và như thế, tôi sấy khô tóc cho em bằng tay mình.

59. Chương 59

Chap 6: Viên đá

Tôi vẫn còn không tin được mọi chuyện lại xảy ra như thế này, nó giống như một giấc mơ vậy! Và bây giờ tôi đang tay trong tay cùng em trên xe bus mà không phải tàng hình.

Hầu như ai trong xe cũng ngoái lại nhìn chúng tôi ít nhất một lần. Nói đúng hơn là nhìn tôi. Tôi đoán là vì màu tóc và màu mắt của tôi. Ở đất nước tôi sống họ nghĩ tôi tóc tôi nhuộm và tôi đeo kính áp tròng. Nhưng ở đây hình như họ không nghĩ đến khả năng này. Vì thế những con mắt nhìn tôi soi mói, tò mò, thắc mắc không có chiều hướng giảm đi mà còn tăng lên.

Còn em thì không hề nhìn tôi. Em phóng cái nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ. Em có vẻ suy tư điều gì đó và hình như nội tâm đang bị giằng xé. Tôi chưa bao giờ thấy em như thế này. Các cung bậc cảm xúc hiện trên nét mặt thay đổi liên tục.

Tôi có nên hỏi em xem em đang nghĩ gì không nhỉ? Liệu em có khó chịu khi tôi hỏi không? Hay tôi cứ quan sát xem em thế nào đã và nếu như vẫn không thể hiểu được thì tôi sẽ hỏi em.

Sau một hồi suy xét, tôi chọn cách thứ hai. Theo tôi, một người phụ nữ muốn người yêu của họ là một người sâu sắc và hiểu họ hơn là một người chỉ biết hỏi mỗi khi có điều gì bất thường.

Xe bus dừng lại, em bước xuống và tôi cũng đi xuống.

“Anh quên là chúng ta đã nói gì sao?” – Em bất ngờ quay lại hỏi tôi.

“Chỉ đến cổng trường thôi. Em yên tâm!” – Tôi nói, ánh mắt thuyết phục và môi em giãn ra một nụ cười.

Tôi không hiểu tại sao em lại yêu cầu tôi không được cùng em đến trường. Tôi thì luôn muốn ở bên em từng giây từng phút nhưng em thì có vẻ muốn né tránh. Điều này làm tôi cảm thấy rất buồn. Nhưng tôi tôn trọng em. Em nói em muốn có không gian riêng vì vậy tôi đồng ý để em ở trường một mình.

Chúng tôi cùng nhau đi đến cổng trường em. Một vài ánh mắt của các học sinh cùng trường bắt đầu quét lên chúng tôi. Họ xì xầm bàn tán, cả tôi và em đều có thể nghe được họ đang nói gì.

Em mỉm cười với tôi và tôi cũng mỉm cười.

“Đợi em về nhé” – Em nói.

“Tất nhiên rồi, công việc đó chiếm phần lớn trong quỹ thời gian của anh mà”

“Em vào đây” – Em nói rồi quay người đi vào trong.

Tôi còn đứng nhìn theo bóng em cho đến khi nó khuất hẳn. Và ngay lập tức tôi cảm thấy mình vừa bị ném từ một nơi tràn ngập ánh nắng mùa xuân đến một nơi băng tuyết vĩnh cửu. Tâm trạng tôi trùng xuống ngay lập tức sau khi em đi khỏi. Hình như tôi đã quá phụ thuộc vào em trong khi em luôn tỏ ra là mình đang điều khiển mọi thứ và không có điều gì đi trật đường ray.

60. Chương 60

Tôi không đi xe bus mà quyết định đi bộ về nhà. Tôi cũng không tàng hình mà để mặc cho người đi đường nhìn tôi trĩu trĩu.

Không có câu trả lời cho việc tôi và em bắt đầu là đúng hay sai. Không có lời giải cho câu hỏi chuyện của chúng tôi sẽ đi về đâu. Mọi thứ phía trước đều quá mập mờ. Dù biết lo lắng cũng chẳng được gì nhưng tôi không thể ngừng lo lắng.

Sau một hồi bước đi vô định, tôi thấy mình đang đứng trước một hồ nước. Bên dưới hồ có một đàn vịt đang bơi rất bình thản. Nhặt một viên đá, tôi ném vào hồ nơi gần chỗ đàn vịt và viên đá đó lập tức gây ra những cơn sóng lan ra mặt hồ. Trái với dự đoán của tôi, những con vịt kia không hoảng loạn mà thay vào đó nó bơi đến đùa nghịch cùng những con sóng.

Em đã ném vào lòng tôi một viên đá và nó tạo ra những rung động trong tim tôi. Nhưng tại sao tôi lại không thể giống những con vịt kia vui vẻ hòa mình vào những rung động đó. Thay vào đó tôi lại luôn lo lắng. Tôi thấy mình quá bất lực.

Tôi tự nhủ với mình hãy chỉ giữ lại những khoảnh khắc hạnh phúc bên em và tống khứ những lo lắng kia ra khỏi lòng mình. Hãy trân trọng hơn những giây phút bên em vì hạnh phúc này giống như bong bóng xà phòng vậy. Không ai biết được bao giờ nó sẽ nổ.

Tôi đi ngang qua một siêu thị và tôi nảy ra ý định nấu một bữa thật ngon cho em. Tôi bước nhanh vào siêu thị và bắt đầu suy nghĩ xem mình sẽ làm món gì.

Sau một hồi đi qua đi lại trong những dãy hàng hóa, cuối cùng tôi quyết định sẽ làm một bữa ăn theo motif quen thuộc. Là ánh nến, rượu vang, bò beefsteak ăn kèm với khoai tây chiên và salad trộn. Tôi chọn món táo áp chảo để làm món tráng miệng

Sau khi mua xong tất cả nguyên liệu cần thiết, tôi ra khỏi siêu thị và xách theo những gì vừa mua. Tâm trạng tôi khá hơn rất nhiều. Vừa đi, tôi vừa huýt sáo theo giai điệu tôi nghe thấy trong phòng tắm của em.

Về đến nhà, tôi bắt tay vào chuẩn bị mọi thứ. Vừa làm tôi vừa tưởng tượng ra vẻ mặt của em sẽ như thế nào khi thấy những gì tôi chuẩn bị. Em sẽ nói gì với tôi.

Cứ thế, tôi làm mọi thứ trong niềm phấn khích và sự hồi hộp.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong. Bàn cũng đã dọn sẵn. Tôi vui vẻ ra khỏi nhà và đi đến trạm xe bus gần nhà để đón em.

Cuối cùng chiếc xe bus cũng dừng lại và đem thiên thần của tôi về. Em bước xuống xe và nở một nụ cười thật hiền với tôi. Tim tôi như muốn bật ra ngoài và tôi cảm thấy mình đang lâng lâng trên mây.

Em bước đến chỗ tôi và tôi chìa bàn tay ra cho em nắm. Em nắm lấy tay tôi và chúng tôi cùng đi bộ về nhà.

“Hôm nay ở trường thế nào?” – Tôi hỏi em.

“Không có gì quá đặc biệt” – Em nhún vai.

“À phải rồi” – Em đột nhiên nói lớn như vừa sức nhớ ra điều gì. Tôi quay qua nhìn em để chờ đợi em nói ra điều gì đó.

“Bằng một cách nào đó anh đã làm cho người bạn cùng nhóm của em quên đi mọi chuyện đúng không?” – Em hỏi tôi.

Tôi nhướn miệng cười thay cho câu trả lời.

“Em đã không thể hiểu nổi vì sao cậu ta lại chẳng tỏ thái độ gì với em. Thì ra là anh”

Tôi lại cười và chúng tôi cùng sánh bước bên nhau cho đến khi ngôi nhà của chúng tôi xuất hiện.

61. Chương 61

Em đi vào nhà mình và tôi cũng đi theo em. Tôi thích được đứng bên ngoài phòng tắm đợi em và lần này tôi đang cầm một chiếc khăn bông trên tay.

“Anh sẽ đứng đây đợi em sao?” – Trước khi vào trong phòng tắm, em hỏi tôi.

“Hay em muốn anh đợi em bên trong đó” – Tôi nói rồi lại cười.

“Thế anh muốn đợi em ở đâu?” – Em lại dồn tôi vào chân tường.

“Anh sẽ đợi em bên ngoài” – Tôi lựa chọn.

“Em đừng mở nhạc nữa và thay vào đó anh sẽ hát cho em nghe” – Tôi đề nghị.

Em mỉm cười và nháy mắt với tôi sau đó đi vào bên trong và đóng cửa lại. Ở bên ngoài tôi bắt đầu ngân nga bài hát mà tôi không còn nhớ được tên của nó vì đã quá lâu. Lời bài hát giống như một lời tỏ tình nhẹ nhàng và tôi thích nhất câu “Anh sẽ không bao giờ rời ra khi em còn cần anh ở bên”

Tôi lặp lại bài hát ba lần thì em bước ra. Tôi mỉm cười với em và em cũng vậy. Tôi dùng khăn bông lau sơ tóc cho em và quàng nó lên vai em để chiếc áo sơ mi màu ghi của em không bị tóc làm ướt. Sau đó em ngồi im để tôi sấy khô tóc giúp em.

Sau khi tóc em đã được sấy khô, tôi dẫn em qua nhà tôi. Đôi mắt em bừng sáng khi nhìn thấy những gì tôi đã chuẩn bị. Em cười và quàng tay qua cổ tôi, ôm lấy tôi. Tôi cũng ôm em và cả hai chúng tôi đứng như thế một lúc lâu.

“Em đã cảm thấy đói chưa?” – Tôi hỏi em khi chúng tôi còn đang ôm nhau.

“Một chút” – Em nói trong khi đầu vẫn dựa vào lồng ngực tôi. Tôi cá là em có thể nghe thấy tiếng tim tôi đập.

“Vậy hãy dùng bữa tối đi và chúng ta có thể tiếp tục như thế này bất cứ lúc nào em muốn”

Em buông tôi ra và cả hai chúng tôi cùng tiến lại bàn ăn. Sau khi kéo ghế cho em ngồi, tôi cũng ngồi gần gần vào vị trí đối diện em. Tôi để bàn tay lơ lửng trên hai đĩa beefsteak và như thế chúng đã được hâm nóng lại. Sau đó tôi đốt nến lên và khui rượu.

Chúng tôi cùng ăn uống và trò chuyện rất vui vẻ. Nói về những vùng đất mà em muốn đến đó để du lịch. Nói về kiến trúc Châu Âu, nói về những bộ phim trên TV. Chúng tôi có thể nói về mọi thứ nhưng tuyệt nhiên không ai nhắc về quá khứ hay tương lai. Tuy cả hai không nói ra nhưng tôi cảm thấy như có một thỏa thuận ngầm giữa chúng tôi rằng cả hai sẽ không nói về tương lai và không hỏi nhau về quá khứ.

Sau bữa ăn tôi và em cùng đứng ngoài lan can ngắm nhìn bầu trời đầy sao, những ngôi sao như những viên đá màu lam xoáy tít vào bầu trời. Tôi ôm em từ phía sau và em nhẹ nhàng dựa vào người tôi. Gió khẽ lay nhẹ nhẹ mái tóc em, tôi đắm mình trong mùi hoa tử đinh hương.

“Em có muốn đi dạo một chút không?” – Tôi đề nghị.

“Đêm nay rất thích hợp để đi dạo” – Lời nhận xét của em thay cho câu trả lời.

Rồi tôi nắm lấy tay em và đưa em bay lên cùng tôi. Em há hốc miệng ngạc nhiên và rồi bật cười thích thú.

“Đi dạo là như thế này sao?” – Em hỏi trong khi còn đang cười.

“Hay em muốn đi bộ?” – Tôi hỏi em.

“Không, em muốn như thế này” – Em lại cười. Nhìn đôi mắt em ánh lên vẻ thích thú. Tôi cảm thấy vui vô cùng.

Có một chiếc máy bay đang bay ngay trên đầu chúng tôi. Em nhìn tôi và tôi hiểu em muốn gì. Tôi bay nhanh theo chiếc máy bay và không lâu sau hai chúng tôi cùng ngồi vắt vẻo trên cánh máy bay. Đúng hơn là chỉ có tôi ngồi vắt vẻo trên cánh máy bay thôi còn em đang ngồi trong lòng tôi.

“Thật thần kỳ” – Em reo lên thích thú.

62. Chương 62

Tôi không nói gì mà chỉ nhìn em bằng ánh mắt âu yếm.

“Anh đã từng làm như thế này với ai chưa?” – Em ngả người về phía trước rồi quay lại nhìn tôi. Tôi hơi bất ngờ về câu hỏi của em.

“Em là người đầu tiên” – Tôi tự hào trả lời và em mỉm cười.

Em thôi không nói gì nữa mà dựa hẳn vào người tôi. Tôi thủ thỉ bên tai em một bài hát êm ái và sau một lúc cơ thể em thả lỏng hoàn toàn. Em đã ngủ và trên môi còn giữ nguyên nụ cười.

63. Chương 63

Chap 7: Hạ màn

Tôi thức dậy thật sớm và đứng đợi em trước cổng nhà. Trong khi chờ đợi tôi cố hình dung xem hôm nay em sẽ mặc gì. Em sẽ cột tóc hay để xõa. Sau một hồi thì tôi chào thua, theo như tôi tưởng tượng thì em mặc gì cũng xinh hết.

Cuối cùng cánh cửa nhà em cũng mở ra. Hôm nay em mặc một chiếc áo sơ mi thụng màu xanh nước biển và quần jeans bó sát, tóc cột cao. Trông em vừa đáng yêu, vừa năng động.

“Anh đợi lâu chưa?” – Em bước đến chỗ tôi và hỏi.

“Chẳng bao giờ là lâu khi đợi em cả” – Tôi mỉm cười thật hiền với em.

“Hôm nay em đẹp quá!”

“Chỉ được cái giỏi nịnh!” – Em cốc nhẹ vào đầu tôi và định thu tay về nhưng tôi đã nhanh chóng chụp được bàn tay ấy, tôi kéo em về phía mình và ôm em vào lòng.

“Sẽ trễ xe bus đấy” – Em nói trong khi đang gục đầu vào ngực tôi.

“Em còn nhanh gấp vạn lần cái xe bus ấy chứ”

“Thôi nào! Cứ làm như mấy vạn năm rồi mới gặp nhau vậy”

“Với anh thì còn lâu hơn mấy vạn năm” – Tôi thật thà thú nhận.

“Sao có thể?” – Em bật cười.

“Thật đấy, chỉ cần không thấy em là anh như muốn phát điên”

“Thế lúc em đi học thì anh làm thế nào?”

“Thì cố gắng chịu đựng” – Tôi nói mà nghe rõ sự bất lực trong giọng nói của mình.

“Hm... thế thì đến trường cùng em đi”

“Em nói thật chứ?” – Tôi mừng rỡ đẩy nhẹ em ra để nhìn rõ gương mặt em hơn.

“Vui đến thế sao?” – Em chau mày nhìn tôi nhưng môi vẫn nở nụ cười.

“Đương nhiên là vui rồi. Em không biết điều đó có ý nghĩa thế nào với anh đâu”

“Vậy thì đi thôi! Xe bus không đợi chúng ta đâu”

Tôi không nói gì chỉ nắm tay em rồi cả hai chúng tôi cùng đi đến trạm xe bus. Thật hạnh phúc làm sao! Tôi chưa bao giờ nghĩ có điều gì có thể làm tôi vui như lúc này. Nhưng em đã làm được điều đó. Lo lắng, hoang mang, vui mừng, hạnh phúc, bất ngờ... Em mang đến những cảm xúc tươi mới cho tâm hồn cần cỗi của tôi. Giống như một cơn mưa rơi xuống sa mạc khô cằn.

Hôm nay mọi người trên xe bus đã quen hơn với sự hiện diện của tôi tuy nhiên không có nghĩa là họ không nhìn tôi. Em không nhìn ra ngoài cửa sổ như hôm qua nữa mà gục đầu vào tôi hai mắt khép hờ.

Xe dừng lại, tôi và em cùng xuống xe và đi vào một con hẻm vắng người. Sau khi tôi tàng hình, cả hai chúng tôi đi ra và tiến vào trường học.

Hôm nay em không ngồi sát đầu ghế như mọi khi. Em chừa một khoảng trống ở phần đầu ghế cốt để cho tôi ngồi. Và tôi đã ngồi ở đó suốt buổi học.

Thời gian trôi qua thật nhanh khi ở bên em. Chẳng mấy chốc mà buổi học đã kết thúc. Chúng tôi lại cùng nhau ngồi trên xe bus và trở về nhà. Giờ đây tôi đã thôi không tàng hình nữa và lại được tay trong tay cùng em.

“Chúng ta cùng nấu bữa tối nhé!” – Tôi đề nghị.

“Ý hay đấy” – Em tỏ ra hào hứng.

“Em muốn ăn gì?” – Tôi hỏi em.

“Anh biết nấu món gì?” – Em hỏi ngược lại tôi. Tôi phát hiện ra cô gái của tôi thích trả lời câu hỏi của tôi bằng một câu hỏi khác.

64. Chương 64

“Món gì anh cũng biết nấu hết” – Tôi tự hào trả lời.

“Ba hoa quá đấy” – Em bĩu môi nhưng ngay sau đó lại bật cười.

“Em không tin anh à?” – Tôi xịu mặt xuống.

“Em tin” – Em nói nhưng môi vẫn chưa tắt nụ cười.

“Này, không tin anh đúng không?” – Rõ ràng là em không tin tôi mà. Em đâu biết rằng tôi đã sống đủ lâu để có thể làm bất cứ điều gì mà con người làm được. Tôi đã học đủ ngành, làm đủ thứ và khi không còn gì để học nữa thì tôi nhận ra tôi đang chạy trốn sự chán nản. Và cuối cùng tôi buông xuôi và chào thua số phận. Tôi để mặc sự chán nản xâm chiếm hồn mình và gặm nhấm tâm hồn tôi. Tôi đã sống như thế rất rất lâu cho đến khi tôi gặp được em. Em đã đánh thức tâm hồn tôi sau một giấc ngủ dài hàng tỉ năm và thổi vào đó sự sống. Tử Đình Hương, em không biết em có ý nghĩa thế nào với tôi đâu.

Tôi nhìn em bằng đôi mắt thật âu yếm và em đã phát hiện ra điều đó.

“Sao lại nhìn em như thế?” – Em nghiêng đầu nhìn tôi.

“Cám ơn em!” – Tôi thì thảo vào tai em.

“Cám ơn em?” – Em ngạc nhiên.

Tôi không nói gì, chỉ mỉm cười rồi cụng đầu vào đầu em.

“Về chuyện gì?” – Em nhìn tôi ngây ngô.

“Về tất cả” – Tôi lại thủ thỉ vào tai em.

Gương mặt em đột nhiên trùng xuống nhưng rồi em lại cười ngay lập tức. Tôi không biết có phải mình nhìn lầm hay không nhưng điều đó diễn ra quá nhanh làm tôi không chắc chắn lắm.

Tôi đang bắn khoan thì em đứng bật dậy rồi kéo tôi xuống khỏi xe dù đây không phải là trạm chúng tôi cần xuống.

“Sao lại xuống ở đây?” – Tôi hỏi em.

“Không phải nói muốn cùng nấu bữa tối sao?”

“Phải” – Tôi vẫn không hiểu gì.

“Vậy thì phải mua nguyên liệu chứ anh định bỏ không khí vào nấu à?”

“Hai chạm nữa mới tới siêu thị mà”

“Đồ ngốc! Hôm nay đi chợ, không đi siêu thị” – Em nói rồi kéo tay tôi đi.

Tôi lững thững đi theo em. Cố tình thả lỏng người để em kéo đi vào thích thú ngắm nhìn em từ phía sau. Chúng tôi đi bộ chưa bao lâu thì tôi thấy một khu chợ xuất hiện trước mắt mình. Em kéo tôi đi vào trong.

Ngôi chợ bé tẹo nhưng bán đầy đủ các loại hoa quả, thực phẩm và gia vị. Chúng tôi phải đi ba vòng chợ mới đưa ra được quyết định tối nay sẽ nấu món cà ri gà ăn kèm với bánh mì và sẽ làm một chút salad rau củ.

Thế là em lôi tôi đi chọn gà (sống) và nói về cắt tiết mới ngon. Rồi chúng tôi mua cà rốt, nấm, hành tây, và những gia vị cần thiết khác. Sau đó còn mua thêm một số củ quả để làm salad. Tiếp theo là món tráng miệng. Em nói muốn ăn dâu tây đá bào nên đã mua một túi dâu tương đối to. Và tất nhiên người xách đồ là tôi rồi. Dù nó chẳng nặng nhọc gì nhưng tôi vẫn cố tình lững thững đi phía sau em. Tự nhiên tôi muốn tỏ ra “con người”.

Nhìn cái cách em chọn đồ rồi cách em trả giá, tôi không thể nào nén nổi một nụ cười. Sao em lại đáng yêu thế nhỉ? Làm cái gì cũng thấy đáng yêu.

“Này, sao em lại đáng yêu thế hả?” – Tôi hỏi em khi chúng tôi đã mua xong mọi thứ và đang ngồi trên xe bus để về nhà.

“Bớt nhiều rồi đấy” – Em hất mặt điệu bộ tự cao nhưng mắt thì liếc nhìn tôi.

Tôi bật cười thành tiếng vì vẻ lém lỉnh của em.

Chúng tôi quyết định sẽ nấu ăn ở nhà tôi, em sẽ tắm sau khi chúng tôi nấu xong mọi thứ.

“Đầu tiên là cắt tiết gà” – Tôi nói rồi xách cổ con gà đang kêu quang quác đi vào trong bếp.

Con gà kêu thê lên khi tôi nhổ một túm lông trên cổ nó và kè dao vào đó. Đường dao đi khá ngọt và máu bắt đầu chảy ra. Tôi vẫn dử con gà trong tay và để máu chảy vào bồn rửa chén.

“Em nấu nước sôi đi!” – Tôi nói và quay ra nhìn em.

Ôi trời! Tôi thật sợ quá! Em bây giờ đang gồng người lên, hai mắt đỏ kè và hai răng nanh chồi ra ngoài.

“Em ổn chứ?” – Tôi hỏi nhưng không đến gần em vì trên tay tôi có dính máu gà.

“Em nghĩ là mình cần về nhà một chút” – Em nói rồi chạy vụt đi.

65. Chương 65

Em đi rồi, tôi nhanh chóng xả nước vào bồn rửa chén cho trôi hết máu đi và đổ thuốc tẩy vào đó và con dao. Sau đó tôi nhanh chóng làm sạch mọi thứ có dính máu và rửa tay thật sạch. Tiếp theo tôi thay bộ đồ mình đang mặc bằng một bộ đồ khác. Không còn mùi máu trong nhà nữa, tôi yên tâm bắt nồi nấu nước sôi để nhổ lông gà.

Sau khi giải quyết xong “chuyện riêng” em quay trở lại và nhìn tôi một cách ngại ngùng.

“Em rửa rau và trái cây nhé” – Tôi nói.

“Em xin lỗi!” – Em lí nhí, giọng nói có vẻ sượng sùng.

“Tại sao em lại phải xin lỗi” – Tôi nhìn em ngạc nhiên.

“Để anh thấy bộ dạng đó của em...”

“Đâu phải anh thấy lần đầu” – Tôi nói bằng giọng tự nhiên.

“Anh không cảm thấy điều đó thật đáng ghê sợ sao?” – Giọng em như muốn vỡ òa.

“Chẳng có gì đáng ghê sợ cả” – Tôi nhưng công việc đang làm và tiến lại gần em.

“Đừng dối em, chính em còn cảm thấy ghê sợ nó”

“Việc gì anh phải nói dối em? Anh không cảm thấy điều đó có gì quá ghê gớm cả. Em là ma cà rồng và em cần uống máu để sinh tồn. Chỉ cần em đừng làm hại người khác là được” – Tôi nhìn sâu vào đôi mắt hoang mang của em.

“Nhưng bản năng của em không phải là uống máu từ túi máu y tế. Nó là săn mồi và hạ gục con mồi” – Em nói, giọng bắt lực.

“Anh sẽ giữ em lại. Sẽ không để em làm gì sai lầm đâu” – Tôi nói chắc nịch.

Em nhìn tôi, mím môi và rồi quay mặt đi chỗ khác. Tôi không hiểu hành động này của em nghĩa là gì. Nhưng rất nhanh sau đó, em quay lại nhìn tôi và nở nụ cười.

“Anh hãy làm việc với con gà nhé và em sẽ chịu trách nhiệm phần rau củ” – Em nói và nháy mắt với tôi.

“Tuân lệnh” – Tôi lập tức đứng nghiêm, giơ tay chào kiểu quân đội.

Tôi quay trở lại với con gà đang làm dở còn em bắt đầu gọt và rửa rau củ.

Sau một hồi loay hoay nêm rồi nếm, nếm rồi nêm. Hai chúng tôi đã hoàn thành món cà ri gà và salad hoa quả. Cả hai cùng dọn bàn sau đó chúng tôi qua nhà em. Tôi vừa đợi em ngoài cửa phòng tắm vừa hát cho em nghe và cuối cùng là giúp em sấy khô tóc.

Bữa tối hôm nay em uống rất nhiều. Hình như tâm trạng của em đang rất vui. Tôi cũng cùng uống với em và chúng tôi cùng nói về các loại rượu vang. Về quê hương của các loại rượu.

Sau khi ăn xong em rửa chén còn tôi tráng chén và úp vào sóng chén. Sau đó chúng tôi cùng ngồi trên ghế sofa thưởng thức những trái dâu tươi mát. Tôi ngồi dựa vào thành ghế còn em nằm gối đầu lên chân tôi.

“Chúng ta uống thêm chút rượu nhé!” – Em đề nghị.

“Ừ, để anh đi lấy rượu” – Tôi đồng ý và đi vào trong bếp lấy ra chai rượu với hai chiếc ly.

Ly nọ nối tiếp ly kia, rượu trong chai cứ với dần đi theo từng câu chuyện của chúng tôi cho đến khi tôi cảm thấy mọi thứ không còn rõ ràng nữa. Rượu không thể làm tôi say vật vã những hơi men cũng phần nào tạo cho cảm giác thật thật ảo ảo. Nhìn qua em, tôi thấy hai mắt em cũng có vẻ như muốn sụp xuống.

Trông em lúc này thật quyến rũ, hai mắt lim dim, gò má ửng hồng và đôi môi căng mọng. Không thể cưỡng lại sự cuốn hút ấy. Tôi đặt lên môi em một nụ hôn gấp gáp. Em cũng đáp lại nụ hôn của tôi một cách cuồng nhiệt. Mỗi chúng tôi cuốn lấy nhau và cảm giác hạnh phúc trào dâng trong lồng ngực tôi.

Tôi tham lam đưa lưỡi vào trong miệng em. Em đón nhận nó và dùng lưỡi em cuốn lấy lưỡi tôi. Mọi thứ đều quá nhịp nhàng theo vũ điệu hạnh phúc. Trái tim tôi đập như điên dại trong lồng ngực.

Chúng tôi hôn nhau thật lâu và tôi từ từ hôn dần xuống cổ em. Cảm giác thật quá ngọt ngào. Trong khi tôi đang hôn ở hõm cổ e thì em đột nhiên kéo tôi sát lại gần em và ôm lấy tôi. Một cái ôm rất chặt. Nó làm tôi cảm thấy tôi quan trọng với em.

Em cắn hờ vào vành tai tôi làm tôi cảm thấy lâng lâng. Đầu lưỡi em lướt nhẹ từ vành tai xuống đến cổ. Một cảm giác êm ái và hơi nhột chạy khắp người tôi. Vòng tay tôi siết em chặt hơn.

66. Chương 66

Nhưng rồi mọi thứ đột nhiên biết mất. Không còn cảm giác hạnh phúc, không còn sự lâng lâng khó tả. Không còn vòng tay nào cũng chẳng còn bờ môi ngọt ngào nào nữa. Tim tôi như chết lặng.

“Không! Tử Đình Hương!” – Tôi bàng hoàng hét lên nhưng em đã nằm rũ rượi vòng tay tôi.

Em vừa làm gì thế này? Em cần tôi sao? Tại sao lại thế?

Tôi cảm thấy mọi thứ như vỡ vụn. Tim tôi tê buốt, trước mắt tôi chỉ toàn một màu đen.

Em muốn giết tôi sao?

Tôi muốn tin rằng do em không thể kiềm chế được bản năng nhưng tôi không thể, tôi đâu có mang trên người mùi máu thơm để cơn khát của em trỗi dậy.

Thậm chí trong người tôi còn không có máu. Thứ chảy trong huyết mạch tôi không phải là máu mà là nham thạch. Và... nếu nuốt phải nó thì chỉ có con đường chết.

67. Chương 67

Chap 8: Muộn màng

Tôi mở mắt ra và nhìn thấy mọi thứ khá quen thuộc. Đây là phòng của anh. Sao tôi lại ở đây nhỉ? Chuyện gì đã xảy ra với tôi?

Tôi nhớ ra rồi. Tôi đã cắn anh. Khi đó máu anh làm cổ họng tôi bỏng rát. Nó chảy vào người tôi tới đâu thì tôi đau đến đâu. Đau gấp trăm ngàn lần khi tôi uống máu của Olia. Nhưng bây giờ tôi hoàn toàn lạnh lặn. Không còn cảm giác đau đớn. Thậm chí còn thấy trong người rất khỏe khoắn.

Vậy còn anh? Anh đâu rồi? Không lẽ đã bị tôi cắn chết rồi sao? Vậy là tôi đã làm được rồi sao? Kế hoạch đã thành công? Nhưng... đây là cảm giác gì thế này? Đây đâu phải thứ cảm giác đang có khi thành công.

Vậy từ nay tôi làm gì cũng không bị phá đám nữa rồi. Sẽ không còn bị bám theo nữa. Tôi nên vui vì mình đã thoát khỏi anh. Và còn làm được một việc giúp Olia nữa.

Nhưng... sẽ không còn ai đứng đợi tôi trước cửa phòng tắm. Không còn ai hát bên tai tôi. Và sẽ không còn bao giờ nhìn thấy anh, thấy nụ cười dịu dàng và đôi mắt âu yếm ấy nữa.

Bất giác tôi đưa tay ôm lấy lồng ngực. Nó đau đến nỗi tôi muốn vỡ vụn ra hàng trăm mảnh. Một cảm giác trống trải đến ngơ ngác. Tôi đưa mắt nhìn quanh căn phòng và chợt nhớ anh đến quay quắt.

Cửa phòng đột nhiên bật mở và anh xuất hiện. Xém chút nữa là tôi hét lên vì vui mừng. Nhưng... sao gương mặt anh lại thế kia? Hốc hác và như đang chịu đựng một điều gì rất khủng khiếp.

“Anh vẫn còn sống sao?” – Tôi nghe thấy tiếng mình hỏi anh.

“Em muốn anh chết đến vậy sao?” – Giọng anh nghe mệt mỏi. Tôi nhìn thấy trong mắt anh một nỗi buồn ghê gớm. Tôi quay mặt đi để tránh ánh mắt của anh. Nó quá thâm lương. Chắc anh buồn lắm. Hình như anh yêu tôi thật lòng. Nhưng... tôi đã làm tổn thương anh mất rồi.

“Em nghỉ ngơi đi” – Anh nói rồi đi ra ngoài. Anh thậm chí đã không lại gần tôi.

Cứ nghĩ tôi sẽ rất vui khi làm như thế. Cứ nghĩ sẽ thoải mái. Nhưng bây giờ tâm trạng thật tồi tệ. Chính tôi cũng giận bản thân mình. Tôi đã lợi dụng tình cảm của anh để âm mưu giết anh. Ôi trời! Làm thế nào tôi có thể như thế chứ?

Anh đã rất yêu tôi. Anh luôn cười khi nhìn thấy tôi. Luôn dịu dàng với tôi và nhìn tôi thật âu yếm. Những bài hát anh hát cho tôi đều thấm đẫm tình cảm của anh. Những lời nói yêu thương anh nói với tôi đều rất thành thật.

Nhưng bây giờ giọng nói của anh trở nên khô khốc. Đôi mắt cũng lạnh lùng hơn. Và nét mặt anh vô cùng khổ sở. Chính tôi đã gây ra điều này.

Lúc này tôi rất muốn xin lỗi anh. Muốn được anh tha thứ. Muốn được bên anh như ngày xưa. Thật nực cười! Làm thế nào anh có thể tin tôi được nữa.

Nhưng nghĩ đến chuyện sẽ mất anh, rồi anh sẽ rời xa tôi và một ngày nào đó tình cảm của anh sẽ dành ột người con gái khác tôi lại cảm thấy tuyệt vọng. Tôi muốn giữ anh bên mình nhưng lấy tư cách gì mà giữ đây. Chính tôi đã muốn giết anh mà.

Tôi sẽ không xin anh tha thứ vì tôi không có tư cách để được tha thứ. Nhưng lúc này tôi muốn được nhìn thấy anh. Chỉ cần nhìn thấy anh thôi.

Tôi bước xuống giường và đi ra khỏi phòng. Căn nhà quá yên tĩnh. Không thấy bóng dáng anh đâu cả. Anh đã đi đâu rồi? Chắc không phải anh đã bỏ đi rồi chứ?

Tôi lo lắng chạy khắp nhà tìm anh nhưng không tìm thấy. Giày của anh không có ở kệ để giày. Tôi cố trấn an mình rằng anh chỉ đi ra ngoài một lát rồi về.

Đã hơn một tiếng đồng hồ không thấy anh về. Lòng tôi như lửa đốt. Tôi phải đi tìm anh.

Tôi chạy ra ngoài và điên cuồng gào tên anh mặc cho những người xung quanh nhìn tôi trỉ trỏ. Anh đang ở đâu? Mắt tôi cay xè và tôi biết mình sắp khóc nhưng nếu bây giờ tôi khóc thì mọi người xung quanh sẽ nghĩ gì? Một người làm sao có thể khóc ra máu chứ?

Trời đã dần về chiều nhưng cuộc tìm kiếm vẫn vô vọng. Anh đã đi thật rồi sao? Dù không muốn nhưng tôi phải bỏ cuộc thôi. Dù anh có chưa đi xa đi nữa nhưng nếu anh không muốn gặp tôi thì tôi cũng chẳng còn cách nào. Anh biết tàng hình mà.

68. Chương 68

Tôi lững thững bước đi trong cơn mưa chiều bất chợt rơi. Cơn mưa nhanh chóng chuyển từ lác rắc đến xối xả. Gió quạt những hạt nước li ti văng tung tóe. Dòng người di chuyển nhanh hơn để thoát khỏi cơn mưa. Và tôi cảm thấy đau điếng. Tôi vừa ngã xuống đất. Hình như ai đó va vào tôi. Làm thế nào tôi lại cảm thấy đau nhỉ?

“Xin lỗi” – Một giọng nam vang lên bên tai tôi. Ngước lên nhìn, tôi thấy một cặp tình nhân đang đội chung một chiếc áo khoác. Cả hai đều đã ướt sũng nhưng tôi thấy trong mắt họ sự hạnh phúc.

Tôi lắc đầu tỏ ý không sao. Cả hai gạt đầu chào tôi rồi bỏ đi. Tôi vô thức quay đầu nhìn theo bóng họ. Cả hai đang nắm tay nhau chạy rất đều bước. Và tôi không hề thấy chút mệt mỏi gì ở họ.

Tôi còn ngồi tại chỗ một lúc lâu rồi mới đứng lên đi về nhà. Nhà anh hoàn toàn tối, không có một chút ánh đèn nào. Anh chưa về và có lẽ sẽ không về nữa. Dù biết anh không có trong nhà nhưng tôi vẫn muốn đi vào trong đó. Vừa bước chân vào cánh cổng, tôi lập tức để mình bật khóc. Tôi đã cố kìm nén nhưng bây giờ khi bước về chốn quen thuộc này tôi biết mình không thể chịu đựng thêm được nữa. Tôi quỳ sụp xuống và khóc thật to. Trời đang mưa rất to nên sẽ chẳng ai nghe thấy tiếng tôi khóc.

Tại sao đến lúc này tôi mới nhận ra mình đã rất hạnh phúc? Tại sao đến bây giờ tôi mới biết bên cạnh mình có một thiên thần. Từ ngày anh đến tôi đã thôi bị quá khứ dày vò. Đã không còn khóc hằng đêm vì nhớ mẹ. Tại sao bây giờ tôi mới hiểu anh đã làm rất nhiều cho tôi? Nhưng tôi đã làm được gì cho anh? Tôi đã trao cho anh thứ tình cảm giả dối đáng ghê tởm. Tôi đã trao cho anh một vết cắn muốn lấy mạng anh. Bây giờ hối hận thì cũng đã quá muộn rồi.

Những kỉ niệm ủa về dày vò trái tim tôi. Khuôn mặt anh, giọng nói anh, nụ cười, ánh mắt. Tất cả vẫn còn in trong lòng tôi nhưng anh thì đã quá xa xôi. Qua ngày mai tôi biết phải sống tiếp thế nào đây. Tôi ước gì mình có thể chết ngay bây giờ. Tôi không đủ can đảm đối mặt với những ngày không anh.

69. Chương 69

Chap 9: Tôi đã yêu một thiên thần

“Sao ngài lại làm thế?” – Tôi vừa mới trở về thì lập tức Oma xuất hiện trước mặt tôi, bằng cái giọng lạnh lẽo vọng từ nơi xa xăm, hắt hủi tôi. Tâm trạng tôi đã không tốt hắt hủi tôi bằng cách này. Điên thật!

“Cái gì?” – Tôi biết thừa Oma đang hỏi gì nhưng vẫn cố tình hỏi lại bằng giọng khó chịu.

“Vì một cô gái mà giết chết một con rồng để lấy ngọc. Sao ngài có thể làm như vậy?” – Oma hỏi.

“Ta cần phải giải thích cho người sao?” – Tôi giận dữ. Oma nói đúng và tôi cũng biết giết một con rồng ở đảo Rồng là điều không nên nhưng tôi không thể trống mắt lên nhìn em chết được. Chỉ có viên ngọc nằm trong trái tim của những con rồng trên đảo Rồng mới có thể cứu được em. Dù rất giận em nhưng nếu để em chết tôi sẽ giận bản thân mình mãi mãi.

“Nhưng cô gái ấy mang trong người máu của Olia” – Oma chống chế. Hôm nay hắt hủi cái gì mà gan thể nhỉ?

“Nói nhỏ thôi!” – Tôi gắt. Hắt muốn cho cả thế giới bóng đêm này biết về sự tồn tại của em sao?

“Tôi xin lỗi” – Oma thở thê. Cái giọng nói của hắt càng nói nhỏ càng làm tôi rùng mình.

“Người còn giọng nói nào khác không?” – Tôi nhìn hắt nghi ngại.

“Không thưa ngài”

“Vậy từ nay người đừng nói chuyện với ta nữa”

“Sao ạ?” – Oma ngạc nhiên nhưng ngay lập tức hắt lấy lại vẻ điềm đạm mọi khi vào hỏi bằng giọng đều đều – “Nếu cô gái ấy biết khả năng của...”

“Cô ấy sẽ không biết” – Tôi cắt ngang lời Oma.

“Sao ngài có thể chắc chắn như thế? Sẽ...”

“Từ Đỉnh Hương sẽ không làm như vậy” – Một lần nữa tôi lại cắt ngang lời Oma.

“Cô ấy đã cắn ngài đấy thưa ngài”

“Khỏi cần người nhắc. Trong thời gian ta không có ở đây có xảy ra chuyện gì không?” – Tôi hỏi bằng giọng uy quyền.

“Ngoài việc ba tộc trưởng ngày nào cũng đến tìm và hỏi thăm tin tức của ngài thì không có chuyện gì hết”

“Cái gì? Ngày nào cũng đến?” – Tôi giật bắn lên. Ba kẻ phiền phức ấy mà tìm được tôi thế nào cũng hỏi đủ điều.

“Họ cũng sắp đến rồi đấy thưa ngài” – Oma nói bằng giọng đều đều. Sao hẳn lại tỏ ra dửng dưng trước “tai họa” của tôi thế nhỉ.

“Vậy thì ta đi đây” – Nói rồi tôi lập tức bay ra khỏi phòng bằng đường cửa sổ. Không cần thiết phải dặn Oma giữ bí mật vì tôi biết hẳn luôn đứng về phía tôi. Hẳn đâu có phải người của thế giới bóng đêm.

Chắc giờ này ở nhà em đang ngủ. Tôi muốn nhìn thấy em quá dù mỗi khi nhìn thấy em thì trong lòng tôi lại xuất hiện hai suy nghĩ đối nghịch nhau. Một phần nhỏ trong tôi muốn nghe em giải thích và dù đó là lí do gì tôi cũng sẽ tin em. Tôi không muốn mất em. Nhưng cái phần lớn hơn thì lại muốn rời xa em. Em đã đi quá giới hạn của tôi. Vua của thế giới bóng đêm – đứa con của chúa rồng với đầy đủ quyền năng để kiêu hãnh – lại bị một người con gái đem tình cảm ra đùa giỡn. Hơn nữa em còn có ý muốn giết tôi thì làm sao tôi có thể ở bên em. Tôi không sợ chết (nhất là chết trong tay em) nhưng tôi sợ em lại đại dốt cần tôi lần nữa. Tôi không thể cứ ra tay giết những con rồng trên đảo để cứu em được. Hơn nữa tôi nghĩ em cũng sẽ chẳng giải thích với tôi đâu. Việc gì em phải làm thế với một người em không yêu cơ chứ. Thật là mâu thuẫn quá! Mâu thuẫn như con tim tôi lúc này, nghĩ đến em nó vừa đập loạn nên lại vừa đau đớn.

Nụ cười em dành cho tôi, cái nắm tay của em, tất cả chỉ là vở kịch của em thôi sao? Và bây giờ cái vở kịch ấy đã hạ màn. Em sẽ ra đi vì em đã hết việc phải làm với tôi. Nghĩ thôi tôi đã thấy sợ rồi. Lại rất giận em nữa.

Một chiếc máy bay vừa bay ngang qua tôi. Nhớ cái lần em và tôi cùng ngồi trên cánh máy bay nhìn xuống thành phố. Khi đó thật hạnh phúc làm sao! Em ở ngay trong vòng tay tôi và mùi hương của em ôm lấy tôi thật trọn vẹn. Mới có mấy ngày mà mọi chuyện đã xảy ra như thế này. Từ Đình Hương, em thật quá tàn nhẫn với tôi!

Suy nghĩ sẽ không quay lại đó thoáng chạy qua đầu tôi nhưng ngay sau đó là cái rùng mình khi nghĩ đến khoảng thời gian dài bất tận sau này sẽ chìm trong tuyệt vọng khi không có em ở bên. Dù rất giận nhưng tôi vẫn không thể ngừng yêu em.

Sau hai tiếng bay với tốc độ gấp bảy lần một chiếc máy bay, tôi vào phòng mình bằng đường cửa sổ. Cứ nghĩ em đang còn nằm trên giường nhưng tôi thấy cái giường trống trơn. Tôi đi quanh nhà nhưng cũng không thấy em đâu. Em đi đâu rồi nhỉ? Về nhà rồi à?

Không suy nghĩ nhiều. Tôi bay qua nhà em nhưng cũng chẳng thấy em. Em đã đi đâu nhỉ? Em cần phải nằm nghỉ ngơi vì dù em vẫn là ma cà rồng lai nhưng trong một tuần tới em sẽ chẳng khác gì con người. Em sẽ biết đau, biết mệt và có thể bị thương và chẳng thể lao đi vút vút hay nghiền nát một viên bi.

70. Chương 70

Ngoài trời bắt đầu đổ mưa. Tôi cảm thấy lo lắng vô cùng. Bây giờ em thật sự mong manh và dễ vỡ. Nếu xảy ra chuyện gì em hoàn toàn có thể mất mạng. Ý tôi là những chuyện như tai nạn giao thông hay gặp phải kẻ xấu.

Trời càng lúc càng mưa to hơn. Bất chấp cơn mưa xối xả và cả sự tức giận trong lòng, tôi lao ra ngoài tìm em. Lúc này tôi chỉ biết tôi rất lo cho em. Tôi đến trường học nhưng em không có ở đó. Các sinh viên cũng đã ra về. Tôi tìm đến nhà em nhưng chỉ thấy mẹ em và một người đàn ông. Em đã đi đâu?

Theo như tôi được biết thì em không có một người bạn nào cả và em cũng không có thói quen lui tới một nơi nào đó. Không lẽ... Olia đã đưa em đi? Không phải chứ? Làm ơn! Đừng để điều đó xảy ra.

Tôi lao mình trong mưa và không ngừng gào tên em. Mọi người thì đang tìm chỗ trú mưa trong khi tôi lại lao ra ngoài trời, điều này khiến tôi nghiễm nhiên trở thành “sinh vật lạ”. Mặc kệ! Tôi không quan tâm người khác nghĩ gì về tôi, tôi cần phải tìm được em.

Cuộc tìm kiếm dần trở nên vô vọng. Tôi không cảm nhận được sự tồn tại của em quanh đây. Cả mùi máu và mùi hương của em đều không tồn tại trong không khí. Tệ hơn là khi trời mưa thì các giác quan của tôi không nhạy bén nhưng khi trời khô ráo.

“Từ Đình Hương, em đang ở đâu” – Tôi gào thật lớn dù biết chẳng có ích gì.

Thất thểu trở về nhà trong tình trạng ướt sũng và trời vẫn đang tiếp tục sôi nước vào tôi. Nhà em tối quá! Em đã không về nhà. Em đi rồi sao?

Tôi ngao ngán nhìn vào ngôi nhà mình. Nó cũng tối đen. Nếu không có phép màu nào mang em về bên tôi thì xin hãy ột phép màu làm tôi tan biết khỏi thế giới này. Qua ngày mai tôi biết phải sống ra sao khi không còn giọng nói, tiếng cười của em? Không còn được thấy em bước ra từ phòng tắm với mái tóc ướt. Không còn được luồn tay vào tóc em. Không còn được ôm em trong lòng. Ngày mai, xin đừng đến!

Tôi chẳng còn muốn bay lên nữa. Chán nản! Tôi đưa tay mở cánh cổng nhà mình.

Một giây sau, tôi như muốn gào lên trong vui mừng. Em đang ở ngay đây, trong sân nhà tôi. Nhưng tại sao em lại nằm bất động dưới đất thế này?

Tôi chạy đến đỡ em dậy. Hai mắt em nhắm nghiền và cơ thể nóng như lửa. Gương mặt em còn lem luốc những vết có mùi tanh dù nước mưa đã gột rửa đi phần nào.

“Tử Đinh Hương” – Tôi lay nhẹ người em nhưng không thấy em trả lời. Tôi vội vã bế em vào nhà và đặt em nằm trên giường. Em đang sốt rất cao còn mặt thì dính đầy máu.

Không thể để em tiếp tục mặc bộ đồ ướt này được nhưng ai sẽ thay đồ cho em đây? Ngoài tôi ra thì còn ai vào đây nữa đâu. Nhưng làm vậy có được không?

“L...ạ...n...h q...u...á...!!!” – Tiếng em thều thào. Nghe giọng nói dường như em đang rất mệt và còn rất đau. Do dự và ngại ngùng lập tức biến mất, tôi nhanh chóng cởi bỏ bộ đồ ướt ra khỏi người em rồi lấy bộ pijama của mình mặc vào cho em.

Rất lâu về trước tôi đã tốt nghiệp trường y nhưng tôi đã không làm bác sỹ. Nếu tôi nhớ không nhầm thì sau đó tôi lại chuyển qua học thiết kế. Đây là lần đầu tiên tôi thực hành chăm sóc bệnh nhân. Theo như những gì tôi còn nhớ thì lúc này em cần chườm đá và cấp nhiệt kế.

71. Chương 71

39°50? Em làm gì mà để bị sốt cao thế này hả? Cũng may trong tủ thuốc có thuốc hạ sốt (dù tôi chẳng bao giờ dùng đến nhưng để cho giống con người).

Em uống thuốc rồi và cũng bắt đầu hạ sốt (chỉ còn gần 38o) nhưng em vẫn mê man. Sau khi dùng khăn ướt lau sạch gương mặt dính máu của em, tôi ngồi bên giường nhìn em. Em không bị thương ở đâu cả, vậy thì máu kia chỉ có thể là do em khóc. Sao em lại khóc nhỉ?

Mỗi lần đôi lông mày em khê chau lại là một lần tôi thót tim. Tôi thật sự đã quá yêu em và lo lắng cho em. Tôi phải làm gì với cái trái tim sẽ ngừng đập khi rời xa em đây? Tôi sẽ lại tiếp tục tàng hình và âm thầm yêu em vậy. Như thế là đủ rồi.

“Dr...a...go...n” – Hình như tôi nghe lầm. Em vừa gọi tên tôi sao? Không thể nào!

“Dra... gon” – Lần này tôi nghe rõ hơn và còn nhìn thấy môi em mấp máy.

Từ khóe mắt em một dòng máu đỏ tươi chảy ra. Tôi luống cuống lau máu cho em bằng chiếc khăn còn cầm trong tay. Tại sao em lại khóc? Tại sao lại gọi tên tôi rồi khóc?

“Dra... gon... em... yêu...u a...nh” – Tôi đứng bật dậy khỏi giường. Tôi vừa nghe thấy gì thế? À không, tôi vừa tưởng tượng ra gì thế này. Thật hết biết!

Tôi ngồi xuống lại và tiếp tục lau máu từ hai mắt em. Tại sao nó cứ chảy ra không ngừng thế kia. Và gương mặt em quặn lại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đột nhiên hai mi mắt đang đóng im lìm kia hé mở. Tôi bối rối đứng lên. Em rất ghét tôi, nếu để em nhìn thấy tôi chắc em sẽ sốt cao hơn cho coi. Tôi đoán tôi nên ra khỏi phòng.

Nghĩ là làm. Tôi đứng lên và bước về phía cửa phòng.

“Phịch!!!” – Âm thanh vang lên phía sau làm tôi giật mình. Tôi quay lại thì thấy em té dưới sàn nhà. Hóa ra nhìn thấy tôi em không sốt cao hơn mà là muốn bỏ đi ngay lập tức. Trái tim tôi lại tê buốt.

Dù biết em không muốn nhưng tôi buộc phải đỡ em dậy vì em yếu đến mức không thể tự đứng lên.

Tôi tiến lại gần và đỡ em lên. Em nhìn tôi nhưng không phải đôi mắt giận dữ hay ghê sợ. Nó rất hiền và có gì đó tiếc nuối. Em sốt cao quá nên lẫn lộn cảm xúc luôn rồi sao?

Tôi bế em lên và hai tay em quàng qua cổ tôi. Tiến lại giường, tôi đặt em nằm xuống và định đi ra ngoài. Nhưng hai tay em có vẻ không muốn buông cổ tôi ra. Tôi nhẹ nhàng gỡ nó ra rồi quay người đi.

Tôi đứng khựng lại khi nhận ra bàn tay yếu ớt của em nắm lấy tay tôi như muốn giữ lại. Quay lại nhìn, tôi thấy dòng máu đỏ tươi lại chảy trên khóe mắt em. Em nhìn tôi tuyệt vọng rồi lắc đầu yếu ớt.

“Em không muốn anh đi” – Tôi nghi ngại hỏi em và chuẩn bị tinh thần để đón nhận sự tuyệt vọng. Nhưng bất ngờ làm sao! Em gạt đầu trước câu hỏi của tôi.

Sợ em nghe nhầm câu hỏi nên tôi hỏi lại một lần nữa và phát âm rõ hơn. Em vẫn gạt đầu.

Tôi ngồi xuống lại bên giường nhưng đôi mắt vẫn dè chừng xem thái độ của em. Em nhìn tôi và trong đôi mắt em len lỏi vẻ yên tâm. Em mỉm cười yếu ớt. Một nụ cười thật buồn bã.

“Em thấy trong người thế nào rồi?” – Vừa hỏi tôi vừa lau hai vệt máu đã khô và dính trên mặt em.

“Em không sao” – Em trả lời yếu ớt.

“Anh đi nấu cháo cho em” – Tôi nói.

“Không, anh đừng đi đâu cả” – Em hét lên dù giọng như hết hơi. Gương mặt em đầy hoang mang và “nước mắt” em lại rơi. Cứ như thế này thì em sẽ chết vì mất máu mất thôi.

Tôi lại lau “nước mắt” cho em và trong lòng không ngừng thắc mắc vì sao em lại như thế này. Chợt em đưa tay lên nắm lấy bàn tay đang cầm khăn lau của tôi. Em yếu ớt kéo tay tôi như muốn tôi lại gần em. Tôi chủ động cúi xuống vì tôi biết em không đủ sức để kéo tôi. Em vòng tay ôm ghì lấy cổ tôi và kéo tôi áp sát vào người.

“Anh đừng đi đâu cả. Ít nhất thì cũng hãy ở lại trong giấc mơ của em. Xin anh đấy!” – Em thì thầm.

Tôi không biết có phải lúc này em đang mê sảng do sốt quá cao hay không. Và mặc kệ khả năng ngày mai sau khi tỉnh lại em sẽ gào lên và đuổi tôi ra ngoài. Tôi để mình nằm xuống cạnh em và ôm em trong vòng tay mình. Em cũng ôm lấy tôi và yên tâm nhắm mắt lại. Chẳng mấy chốc hơi thở của em trở nên đều đều và em cũng ngừng khóc. Hình như em đã ngủ.

Bất chấp tất cả những nỗi đau sẽ ập đến vào ngày mai, tôi siết chặt em vào lòng hơn và vùi đầu vào tóc em. Rồi nhẹ nhàng hôn lên bờ môi mềm mại của em. Nó vừa ngọt lại vừa mặn mặn. Thì ra là tôi đang khóc. Những giọt nước mắt đã đóng băng từ lâu nay vì em mà tuôn chảy. Thiên thần của tôi - người đánh thức tất cả những điều dường như đã chết trong tôi - người tìm lại cho tôi những thứ tưởng như đã mất - em hãy nói cho tôi biết tôi phải làm gì!

72. Chương 72

Chap 10: Sự thật

Tôi đã thức cả đêm để ngắm nhìn gương mặt em. Tôi sợ rằng qua ngày mai tôi sẽ không được ở bên em như thế này nữa. Tôi đã quyết định sẽ làm theo ý em. Nếu khi em tỉnh dậy mà không tỏ ra ghét tôi thì tôi sẽ không đi đâu cả. Mãi mãi không rời xa em. Nhưng nếu điều tồi tệ xảy ra – em muốn rời xa tôi. Thì tôi sẽ trở về đất nước của mình. Vĩnh viễn không bao giờ để em xuất hiện trong tầm mắt nữa. Tôi nghĩ mình sẽ có thể quên em dù đau đớn. Và khi đã gạt em ra khỏi trái tim và lấy lại linh hồn mình đang nằm trong tay em, tôi sẽ làm đúng như những gì tôi phải làm – giết Olia. Tôi không thể tiếp tục để tình yêu điều khiển mình nữa. Và từ nay về sau cũng sẽ không yêu thêm bất cứ ai nữa.

Hai hàng mi của em khê mấp máy. Tôi vội nhắm mắt lại và giả vờ như mình đang ngủ. Tôi không muốn đối mặt với em trong lúc này. Nếu em muốn ra đi, hãy đi trong im lặng và tôi sẽ tìm cách chấp nhận những ngày tháng sau này không còn em ở bên.

Tôi nghe thấy tiếng em thở hắt ra. Rồi em khê cựa mình. Có lẽ em đã thức dậy. Tôi gần như nín thở để chờ đợi điều sẽ xảy ra.

Tôi cảm thấy bàn tay em đang di chuyển trên gương mặt mình. Từ vầng trán đến lông mày, sống mũi và cuối cùng em miết nhẹ lên môi tôi. Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực và dù đã dặn mình không được nuối hy vọng nhưng cuối cùng tôi cũng buông xuôi và để mình chìm trong hy vọng.

Em không những không thoát khỏi vòng tay của tôi mà còn siết chặt tôi hơn trong vòng tay nhỏ bé của em. Em đang ôm tôi sao? Hay em chưa tỉnh táo hẳn.

“Ngay cả trong giấc mơ của em anh cũng quá hoàn hảo” – Tôi nghe em thì thào.

Rồi một thứ gì đó mềm mại chạm vào trán tôi. Rồi đến chóp mũi và cuối cùng là môi tôi. Em hôn tôi? Từ Đinh Hương, đây là lựa chọn của em đấy nhé. Và từ bây giờ em có chạy đi đâu cũng không thoát khỏi tôi đâu.

Môi em vẫn còn đặt lại trên môi tôi và tôi nghe tim mình đập rộn lên. Nó vừa được giải thoát sau những ngày bị vòng kềm gai siết chặt. Vẫn nhắm mắt, tôi kéo sát em vào người tôi hơn và đáp lại nụ hôn của em. Chúng tôi hôn nhau rất chậm và thật nhịp nhàng, để yêu thương thấm sâu vào trong tim.

Nụ hôn kết thúc và tôi mở mắt ra mỉm cười với em. Em cũng nhìn tôi mỉm cười thật yêu thương. Nụ cười của em vừa ấm áp lại vừa có cái gì buồn da diết. Nó là tim tôi nhói đau. Em buồn chuyện gì sao?

“Em có cảm thấy hạnh phúc giống như anh lúc này không?” – Tôi hỏi em khi em đang rúc trong lòng tôi.

“Còn hơn cả hạnh phúc” – Em thì thào. Tôi nâng cằm em lên và nhìn thật sâu vào mắt em. Em nói thật, đôi mắt em đang sáng ngời và hai bên má ửng hồng rất đáng yêu. Nhưng tại sao nét u hoài vẫn phảng phất trên gương mặt em?

“Tại sao anh luôn có cảm giác là em đang buồn nhỉ?” – Tôi hỏi.

“Có một chút” – Em nói và cái nét buồn kia hiện lên rõ hơn.

“Hãy nói anh nghe điều gì làm em buồn?” – Tôi nhìn em bằng đôi mắt dịu dàng nhất có thể.

“Vì sau giấc mơ này anh sẽ biến mất” – Em buồn bã.

“Giấc mơ?” – Tôi ngạc nhiên. Em nghĩ mình đang mơ sao?

“Đồ ngốc của anh, đây không phải là giấc mơ. Em đang tỉnh mà” – Tôi nói rồi với vẻ âu yếm nhất, tôi hôn lên trán em.

“Không thể nào! Anh đã bỏ đi rồi mà. Em đã đi tìm anh khắp nơi nhưng không thể tìm thấy anh” – Giọng nói em buồn da diết. Lúc này tôi thật sự cảm nhận được là em cần tôi. Vậy là hôm qua em đi tìm tôi sao?

“Anh không bỏ đi. Anh chỉ ra ngoài có chút việc và khi anh về nhà thì không thấy em đâu. Anh đã đi tìm em và anh gần như phát điên lên khi nghĩ em đã bỏ đi” – Tôi thành thật. Nghĩ lại cảm giác hôm qua tôi còn thoáng rùng mình. Nó đau đớn ngoài sức chịu đựng của tôi.

“Vậy đây là sự thật sao?” – Em nhìn tôi nghi ngại.

“Anh cam đoan đây là sự thật” – Tôi nói chắc nịch.

“Vậy anh sẽ không bỏ em mà đi chứ?” – Em nhìn tôi như van nài.

“Ngốc ạ, em là linh hồn của anh. Làm sao anh bỏ linh hồn của mình mà đi đâu được”

73. Chương 73

“Nhưng... em đã cắn anh” – Đến lúc này thì gương mặt em không khác gì một người đang bị thiêu đốt trong lửa. Nó quặn lại và đầy đau đớn.

“Dù sao anh cũng đâu có bị sao. Nhưng hãy hứa với anh là em sẽ không bao giờ làm như vậy nữa. Uống máu anh em sẽ chết đấy” – Tôi tỏ ra nghiêm túc nhưng giọng nói thì đầy yêu thương.

“Vậy tại sao bây giờ em vẫn còn sống” – Em ngơ ngác hỏi tôi.

“Ngọc rồng đã cứu em”

“Ngọc rồng?”

“Phải, là viên ngọc nằm trong trái tim của rồng”

“Làm thế nào mà em có nó?”

“Tất nhiên là anh bỏ nó vào người em rồi” – Tôi gõ nhẹ vào đầu em. Sao hôm nay em thắc mắc nhiều thế nhỉ? Nhưng cái dáng vẻ ngơ ngác của em đáng yêu cực.

“Làm thế nào mà anh có nó?”

Câu hỏi của em làm tôi thoáng dậy lên cảm giác tội lỗi. Tôi đã giết một con rồng vì em. Trước giờ điều này chưa bao giờ xảy ra.

“Anh... đã giết chết một con rồng trên đảo Rồng để lấy nó” – Tôi mím môi.

“Đảo Rồng? Ý anh là hòn đảo nằm trong lòng mặt trời sao?”

“Ừ, đó là nơi những con rồng cư ngụ và cũng là quê hương của anh”

Hai mắt em mở to nhìn tôi vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ.

“Về mặt đó là gì?” – Tôi chau mày nhìn em.

“Theo như em được biết thì đó là nơi vua Rồng sinh ra” – Tôi nheo mắt nhìn tôi.

“Đúng rồi. Thì anh nói đó là quê hương của anh mà”

“Anh... là vua Rồng?” – Giọng nói của em đầy sự hoài nghi.

“Ừ” – Tôi gật đầu. Hình như tôi đã quên nói với em về lai lịch của mình.

“Không thể nào!”

“Em không tin à? Để anh cho em xem nhé” – Tôi nói rồi miễn cưỡng rời khỏi em và đứng xuống giường. Cởi chiếc áo sơ mi ra, tôi gồng mình và đôi cánh lửa của tôi đang rộng đầy kiêu hãnh. Tôi biết lúc này con rồng lửa đã xuất hiện trên gương mặt tôi. Tôi xoay người lại để em thấy ẩn rồng sau lưng mình. Quay lại nhìn em tôi thấy gương mặt em rất lạ. Nó không hoàn toàn chỉ là ngạc nhiên.

“Ôi trời!” – Em ngồi bật dậy và đập tay vào trán.

Tôi thôi gồng mình và khép đôi cánh vào. Mặc lại áo sơ mi, tôi đến ngồi bên cạnh và nhìn em chăm chú.

“Olia... ông ấy nói với em anh là thuộc hạ của kẻ muốn giết vua Rồng”

“Thuộc hạ của kẻ muốn giết vua Rồng?” – Tôi ngạc nhiên rồi bật cười. Sao tôi lại có cái tên ngộ thế nhỉ.

“Olia nói có một kẻ trong thế giới bóng đêm muốn đến đảo Rồng uống máu rồng để có sức mạnh như vua Rồng. Ông ta nói kẻ ấy muốn giành quyền cai trị thế giới bóng đêm và anh chính là thuộc hạ của kẻ ấy. Anh phát hiện ra mùi máu của ông ta trong người em nên đến để theo dõi em hòng tìm ra ông ta vì ông ta là cánh tay phải của vua Rồng”

“Thật hờn hĩnh!” – Tôi chau mày.

“Vì vậy ông ta nói em giữ chân anh và trong khi ấy ông ta đi tìm kẻ muốn giết vua Rồng” – Em nói tiếp.

“Vì vậy em đã giả vờ yêu anh” – Tôi nheo mắt nhìn em.

“Em... em cứ nghĩ là mình đang giả vờ nhưng hóa ra em yêu anh thật. Chỉ mới ngày hôm qua thôi, khi nghĩ rằng anh đã rời xa em, em nhận ra rằng mình rất cần anh” – Em nói và cúi gằm đầu xuống. Nhìn em giống một đứa trẻ đang nhận lỗi.

“Tử Đình Hương, em nghe đây! Anh là vua Rồng còn kẻ muốn đến đảo Rồng chính là Olia. Hắn liên tục uống máu những kẻ biến hình để có thể ra ngoài vào ban ngày. Hắn làm vậy vì ở đảo Rồng không bao giờ có ban đêm” – Tôi đặt hai tay lên vai em và nói thật chậm rãi.

“Em xin lỗi!” – Em vẫn cúi đầu.

“Em không có lỗi gì cả. Đến gần đây với anh!” – Tôi nói và dang rộng hai tay mình. Em chồm đến gần và ngồi yên trong lòng tôi.

Ôm em trong lòng, tôi ngân nga bên tai em khúc hát yêu thương. Tôi rất vui vì vừa biết được hai điều, thứ nhất là không phải em muốn giết tôi mà vì em bị tên Olia xảo trá kia lừa. Và thứ hai là em yêu tôi.

74. Chương 74

Phần 6: Quyết định khó khăn

Chương 1: Hạnh phúc bất tử

Hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng đối với tôi. Thêm một điều mà trước giờ tôi chưa từng làm sẽ được tôi thực hiện trong ngày hôm nay – hẹn hò. Tôi đã từng nhận được rất nhiều lời đề nghị hẹn hò từ các cô gái. Trong số đó có người mẫu, hoa khôi của trường nhưng tôi đã từ chối mà không chút lưỡng lự. Thế mà hôm nay, một Dragon kiêu ngạo lại khuất phục trước một Tử Đình Hương bé nhỏ – chính tôi mới em hẹn hò cùng tôi.

Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày cảm giác hồi hộp và mong đợi lại trở về trong tôi. Ở trong phòng tắm, vừa để nước sôi lên người, tôi vừa huyết sáo theo một bản nhạc. Theo như thỏa thuận, hôm nay tôi sẽ không đợi em trước cửa phòng tắm.

Ra khỏi phòng tắm với chiếc khăn tắm quấn ngang hông, tôi bắt đầu chọn quần áo để mặc cho hôm nay. Hôm nay tôi nên mặc theo phong cách nào nhỉ? Đơn giản (quần jean áo sơmi)? Năng động (quần jean áo thun ngắn tay)? Ngầu (mặc thêm áo da đen)? Lịch lãm (áo vest)? Xi – teen (đồ hip hop)?

Đắn đo mãi mà không biết nên chọn bộ nào, tôi quyết định sẽ thử hết bằng đầy bộ. Thế là tôi mặc rồi ngẩng, ngẩng rồi thay rất nhiều lần. Cuối cùng tôi chọn một chiếc áo sơmi carô trắng đen và đỏ, quần jean bó màu đen và một đôi giày thể thao màu đen. Xắn tay áo lên đến khuỷu, tôi hài lòng nhìn ngắm mình trong gương.

Và như bao chàng trai khác, tôi chải chuốt thật kỹ mái tóc của mình cho buổi hẹn hò. Tiếp theo là xịt nước hoa.

Thế là xong! Trước khi ra khỏi phòng tôi còn ngắm mình trong gương một lần nữa và tự hỏi em có thích tôi như thế này không.

Dắt chiếc xe đạp mà chúng tôi đã mua để chuẩn bị cho buổi hẹn hò hôm nay ra khỏi nhà. Tôi đạp một mạch đến tiệm hoa đầu phố. Hí hửng chọn một bó hoa hồng trắng. Hoa hồng trắng có nghĩa là “em là người duy nhất anh trọn và ngoài em ra thì không ai xứng với anh. Cũng như thế, ngoài anh ra thì chẳng ai xứng với em”.

Đưa bó hoa lên mũi hít một hơi, tôi vui vẻ ra khỏi tiệm hoa và leo lên xe đạp về nhà. Vừa đi tôi vừa nhìn ngắm đường phố xung quanh. Những cặp tình nhân đang khoác tay nhau đi dạo buổi sáng. Một vài cụ già vừa về từ công viên sau bài tập dưỡng sinh. Quán coffee cóc bên đường đang náo nhiệt với những ván cờ tướng đi kèm li café buổi sáng. Những chiếc áo dài trắng lướt qua trên đường. Mọi thứ đều quá bình yên!

Dừng xe trước cửa nhà em, tôi ôm bó hoa trước ngực và chờ em xuất hiện. Cảm giác lúc này thật tuyệt vời! Tôi thậm chí không thể ngừng cười.

Người con gái của tôi đây rồi. Em thật đáng yêu trong chiếc quần đùi jean có dây đeo và chiếc áo sơ mi cộc tay màu vàng nắng cùng chiếc mũ phớt cùng màu với màu áo.

Tôi trao bó hoa cho em và em đón lấy. Với vẻ thích thú, em đưa lên mũi và hít một hơi thật sâu.

“Đó là gì vậy?” – Tôi chỉ vào cái giỏ mây em đang xách trên tay.

“Là thức ăn em chuẩn bị cho buổi picnic hôm nay” – Em nói rồi cười thật tươi.

“Chắc sẽ ngon lắm đây!” – Tôi thích thú.

Chúng tôi không phải là cặp tình nhân duy nhất có mặt trong công viên lúc này. Rất đông, rất đông những cặp tình nhân đang ngồi bên nhau trò chuyện. Gương mặt họ ánh lên vẻ hạnh phúc. Có lẽ trong họ và em cũng giống họ lúc này.

Chúng tôi chọn một bãi cỏ không bị che khuất bởi bóng cây để đón nắng sớm. Dù sao trời cũng không quá nắng. Từ bãi cỏ này chúng tôi có thể nhìn ra chỗ vòi phun nước ở giữa công viên. Những tia nước trong suốt bắn ra từ miệng những con cá heo bằng đá, đan vào nhau và tung mình trong không trung thật đẹp mắt.

Em ngồi xuống bãi cỏ và tôi ngồi xuống cạnh em. Mở chiếc giỏ mây, em lấy từ trong đó ra một cái hộp nhựa trong suốt đựng những miếng bánh sandwich trông rất hấp dẫn. Hai trái táo căng bóng và hai lon coca.

“Em chuẩn bị từ khi nào thế?” – Tôi cầm trái táo lên xoay xoay.

“Từ sáng sớm” – Em nhún vai.

“Sao không ngủ thêm chút nữa”

“Tối qua em hồi hộp quá nên không ngủ được” – Em nói rồi chun chun mũi.

Tôi mỉm cười nhìn em rồi vỗ vỗ tay vào đùi mình. Em nhìn tôi có vẻ ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó, môi em giãn ra một nụ cười. Rồi em nằm xuống bãi cỏ và gối đầu lên chân tôi. Hai mắt khép hờ, mặc kệ gió khẽ lay những sợi tóc.

Tôi đưa tay vuốt nhẹ những sợi tóc bị gió hua trước mặt em. Cảm nhận được bàn tay tôi chạm vào da mình, em mỉm cười dù hai mắt vẫn nhắm.

75. Chương 75

Vẫn nhắm mắt, em xòe bàn tay ra để tôi nắm lấy. Rồi em nằm như thế trong khi tay chúng tôi luôn đan vào nhau. Một lúc sau, tôi thấy hơi thở em đều đều. Em đã ngủ. Tôi thích thú nhìn ngắm dáng vẻ em lúc này. Cho tôi nhìn hoài tôi cũng không thấy chán.

Tôi chợt phát hiện có một người đàn ông đang tiến về phía tôi. Ông ta cầm trên tay một tấm giấy gì đó. Phía sau lưng đeo một cái ống nhựa mà họa sỹ hay dùng để đựng tranh và một balô gì đó.

Ông ta đến trước mặt tôi, gạt đầu và mỉm cười. Tôi cũng gạt đầu và cười nhưng không thể đứng lên được. Tôi không muốn làm em thức giấc.

Ông ta đưa cho tôi thứ ông ta đang cầm trên tay. Đó là một bức tranh. Vẽ một cô gái đang nằm ngủ trên đùi một chàng trai. Đó chính là hai chúng tôi mà.

“Hai bạn đẹp lắm!” – Người đàn ông nói với tôi rồi mỉm cười. Sau đó ông trở lại hướng ông đã đến.

Tôi ngắm nghía bức vẽ trong tay. Thì ra trong hai chúng tôi hạnh phúc đến thế này. Khoảnh khắc hạnh phúc này sẽ sống bất tử trong bức tranh này. Và dù sau này có chuyện gì xảy ra thì khoảnh khắc hạnh phúc này sẽ còn mãi.

Hai mắt tôi bắt đầu cay xè. Tôi thật tệ khi đang ở bên em mà cứ không ngừng lo lắng về chuyện sau này. Nhưng tôi không thể ngừng suy nghĩ được. Olia là một kẻ đầy giả tâm. Sẽ không có chuyện hắt từ bỏ tham vọng trở thành vua thế giới bóng đêm. Tôi lại không thể giết hắt vì nếu như thế em sẽ chết. Nhưng nếu không giết hắt thì thế giới bóng đêm sẽ gặp nạn mất.

Em cự mình và thở mạnh. Giật mình, tôi chớp chớp mắt thật nhanh để những giọt nước mắt còn chưa kịp chảy ra nhanh khô đi. Em ngồi dậy và vươn vai sáng khoái.

“Đó là gì vậy anh?” – Em hỏi khi nhìn thấy bức tranh tôi đang cầm trên tay.

Tôi không trả lời mà đưa bức tranh cho em xem. Sau một hồi nhìn chăm chú, hai mắt em sáng bừng lên khi nhận ra người được vẽ là em và tôi.

“Ai vẽ thế hả anh?” – Em hỏi tôi, gương mặt em không giấu nổi sự thích thú.

“Anh cũng không biết người ấy là ai nữa. Ông ta đưa cho anh rồi bỏ đi”

“Trông đẹp quá!” – Em reo lên.

“Trông chúng ta thật hạnh phúc phải không?” – Em nói nhưng mắt vẫn dán vào bức tranh.

Tôi không trả lời chỉ đưa tay xoa nhẹ gò má em.

“Chúng ta ăn một chút gì nhé!” – Tôi đề nghị.

Em đặt bức tranh xuống rồi lấy chiếc bánh sandwich đưa cho tôi. Tôi nghịch ngợm không đưa tay đón chiếc bánh mà há miệng ra đợi em đút cho ăn.

Chúng tôi cùng ăn và cũng trò chuyện rất vui. Cả hai đều hào hứng lên kế hoạch cho cuộc hẹn hò sau cho đến khi trời bắt đầu vào trưa và nắng gay gắt. Cả tôi và em đều nghĩ chúng tôi nên đi về.

Ra đến xe đạp thì em đột nhiên thả cái giỏ mây vào giỏ xe rồi kéo tôi tới chỗ vòi phun nước. Nhìn vào bên trong, tôi thấy có rất nhiều đồng xu ở dưới đáy hồ.

Em tìm cái gì đó trong túi rồi một lúc sau, em chìa ra cho tôi hai đồng xu còn rất mới.

“Nắm đồng xu trong tay rồi ước, sau đó ném nó xuống nước thì điều ước sẽ thành sự thật” – Em nói rồi ấn vào tay tôi một đồng xu.

Không để cho tôi kịp hỏi thêm, em lập tức nắm đồng xu bằng hai tay rồi nhắm chặt mắt miệng lẩm nhẩm. Nhìn em mới đáng yêu làm sao!

Tôi mỉm cười rồi cũng làm theo như em. Nhưng tôi thật sự chẳng biết ước gì cả. Nói đúng hơn là điều tôi muốn ước là điều không thể thực hiện.

“Mong sao sẽ có một lối thoát cho tôi và em” – Tôi nghĩ thầm rồi ném đồng xu xuống nước. Mở mắt ra thì em đã đang chăm chú nhìn tôi từ lúc nào.

“Anh ước gì thế?” – Em nhìn xoáy vào tôi bằng đôi mắt to tròn ánh lên vẻ thích thú. Nhanh thật nhanh, tôi cúi xuống hôn thật nhẹ lên môi em. Chỉ là một cái chạm môi thật nhẹ nhàng. Bị bất ngờ, em hơi thút người ra một chút.

“Em hỏi anh ước gì mà” – Em chau mày nũng nịu.

“Thì anh vừa thực hiện điều ước của mình đó thôi” – Tôi véo mũi em.

Em cúi mặt mỉm cười ngượng ngùng, hai má bắt đầu ửng hồng. Tại sao em làm gì cũng đáng yêu thế này? Mỗi lần đôi gò má kia ửng hồng lên là một lần tim tôi đập rộn ràng.

Chợt em nhảy hẫng lên thành hồ nước, rồi giang hai tay hướng về phía tôi.

“Cố em nhé!” – Em cười.

“Có nặng lắm không?” – Tôi làm bộ nhăn mặt hỏi em.

“Nặng cực kỳ!” – Em nheo mắt nhìn tôi.

76. Chương 76

Tôi thở dài và lắc lắc đầu làm bộ khó khăn nhưng cũng lại gần và quay lưng lại để em vòng tay qua cổ mình.

“Em nặng thật đấy!” – Vừa trêu em, tôi vừa tiến về phía chiếc xe đạp. Thật ra em chẳng nặng tí nào. Tôi hoàn toàn có thể vừa cõng em vừa dắt xe.

“Vậy anh sẽ cõng em bao lâu? Sẽ nặng lắm đấy” – Em thủ thỉ bên tai tôi.

“Cho tới khi em không còn muốn ở trên lưng anh nữa” – Tôi nói bằng giọng chân thành. Em rướn người lên và hôn lên má tôi.

Tôi có thể nhận thấy ánh mắt mọi người đang nhìn chúng tôi. Có thể họ ngưỡng mộ chúng tôi, có thể họ thấy chúng tôi trẻ con. Gì cũng được, tôi chẳng quan tâm đến điều đó.

77. Chương 77

Chap 2: Dù bao nhiêu tuổi, khi yêu vẫn là con nít

Chúng tôi vừa cùng nhau ăn xong bữa tối. Như thường lệ thì cả hai chúng tôi sẽ cùng nhau rửa chén. Sau đó lên phòng khách dùng tráng miệng và xem TV. Giống như một đôi vợ chồng mới cưới vậy.

“Anh này, chúng ta tung đồng xu xem ai rửa chén nhé!” – Đột nhiên em đề nghị làm tôi hơi bất ngờ. Chẳng phải chúng tôi vẫn rửa cùng nhau sao? Sao hôm nay lại muốn tung đồng xu nhỉ.

“Sao em lại muốn như vậy?” – Tôi hỏi em.

“Tự nhiên em thích thế”

“Ừ, cũng được. Vậy mặt chữ thì em rửa còn mặt hình sẽ là anh nhé” – Tôi nói.

“Ừ” – Em cười.

“Mà chỉ được tung một lần thôi đó đấy” – Tôi nói và véo nhẹ vào mũi em.

“Đồng ý, để em tung cho” – Em nói và ngay lập tức lấy đồng xu trong túi tung lên.

Em chộp lấy đồng xu rồi đập nó lên mu bàn tay trái sau đó nheo mắt nhìn qua các kẽ hở của ngón tay. Được một lúc thì mặt em phụng phịu hẳn. Em bỏ hẳn bàn tay phải đang úp trên đồng xu ra.

“Em rửa chén vui vẻ nhé!” – Tôi nói rồi bắt cười.

“Hay chúng ta tung lại nhé” – Em làm mặt cún con nũng nịu với tôi.

“Đã nói là chỉ tung một lần thôi mà. Không được ăn gian” – Tôi cốc nhẹ vào đầu em.

“Hay anh với em rửa chung đi! Có đôi có cặp cho vui” – Em cười xun xoe. Nhìn em đáng yêu chết đi được.

“Này, em là người đề nghị tung đồng xu mà” – Tôi nheo mắt nhìn em.

Nụ cười của em tắt hẳn nhưng không có vẻ gì là em đang giận. Em lè lưỡi với tôi rồi đứng dậy đi xuống nhà bếp không quên cố tình dậm chân thật mạnh. Em luôn làm tôi phải bật cười. Đáng yêu không thể tả!

Tôi còn ngồi lại một lúc không lâu thì cũng đi xuống nhà bếp. Tôi không định sẽ rửa chén phụ em đâu nhưng tôi muốn nhìn thấy bộ dạng của em lúc này.

Đứng dựa vào cửa bếp trong trạng thái tàng hình, tôi chăm chú quan sát em. Mái tóc búi cao làm lộ ra cái cổ thon dài. Một vài sợi tóc phớt phơ phía trước mặt. Gương mặt em đang rất bình thản. Đôi gò má bầu bĩnh hồng hào thật đáng yêu làm sao. Em từng nói với tôi khi còn là con người em có thói quen uống sữa tươi vào mỗi tối trước khi đi ngủ và khi sáng sớm vừa ngủ dậy. Có lẽ vì thế da em rất đẹp.

Tôi tiến lại gần em và thôi không tàng hình nữa. Từ phía sau, tôi vòng tay qua vòng em thon gọn của em và ôm em vào lòng.

“Không giúp người ta rửa chén thì đi chỗ khác chơi!” – Em nói giọng đều đều.

Dù nói vậy nhưng em đâu có vùng vẫy để thoát ra khỏi vòng tay tôi. Vì vậy tôi càng ôm em chặt hơn và hôn nhẹ lên cổ em.

Em mỉm cười không nói gì cả. Rồi tôi cứ thế, tì cằm lên cổ em và hít đầy phổi mùi hoa tử đinh hương.

Sau khi em rửa chén xong, chúng tôi lấy kem trong tủ lạnh sau đó vừa ăn vừa cùng nhau xem hài. Em cười rất nhiều và tôi cùng vậy. So với Tử Đinh Hương trước đây – luôn u hoài như một bông hoa trong buổi chiều mùa thu – thì giờ đây em luôn tươi tắn như bông hoa khoe sắc vào mùa xuân. Tôi vui khi nghĩ tôi mang lại cho em nụ cười hạnh phúc. Không biết em có như thế không? Em có cảm thấy vui vì đã làm tôi hạnh phúc không? Sự thật là tôi rất hạnh phúc và cũng như em, tôi cười nhiều hơn trước rất nhiều.

Em vừa ăn kem vừa chăm chú coi hài nên không để ý một chút kem dính trên môi mình. Tôi mỉm cười rồi dùng môi mình lau phần kem đó đi cho em.

“Ngọt quá” – Tôi liếm môi và mỉm cười lém lỉnh.

Em nhìn tôi bằng đôi mắt thật âu yếm. Dùng ngón tay trỏ, em chấm vào hộp kem rồi quẹt nhẹ trên môi mình. Bây giờ môi em lại mềm mại như lúc nãy rồi. Sau đó em nhắm mắt lại đồng thời gõ gõ nhẹ vào đôi môi. Tôi mỉm cười và đặt lên môi em một nụ hôn.

Sau khi ăn xong chúng tôi cùng vào phòng tắm để vệ sinh răng miệng. Vào đến nơi thì tôi thấy cái bàn chải đánh răng của mình bị cắm ngược đầu xuống trong cái li. Tôi làm gì cắm bàn chải kiểu này. Tôi tần ngần nhìn cái tư thế kỳ lạ của cái bàn chải rồi quay qua nhìn em. Em đang cười ranh mãnh, mắt ngó lơ.

“Em là tác giả đúng không?” – Tôi nheo mắt nhìn em.

78. Chương 78

“Hỳ hỳ, hồi nãy tức anh quá nên em cắm ngược nó xuống ấy mà” – Em cười cười.

Tôi cốc vào đầu em. Em xoa đầu rồi chu miệng suýt xoa. Em láu cá thật đấy. Mà lại rất đáng yêu nữa chứ. Em cứ liên tục làm tôi yêu em nhiều thêm thế này!

“Thi xem ai đánh răng nhanh hơn không?” – Em đề nghị.

“Cái này mà cũng thi được nữa hả?” – Tôi tròn mắt nhìn em.

“Có gì mà không được” – Em chớp chớp mắt.

“Thế thắng thì được gì?” – Tôi hỏi em.

“Người thua sẽ phải làm bữa sáng mai và đánh thức người kia dậy”

“Cũng được, mà đánh ẩu sâu răng thì đừng có khóc nhé”

“Anh khỏi lo”

“1 2 3 bắt đầu” – Em vừa hô xong thì chợt luôn lộ kem đánh răng. Tôi lấy kem sau thì sẽ chậm hơn em rồi. Với lại tôi cũng muốn cho em thắng nên làm bộ rút lộ kem để câu giờ. Không biết về mặt em sẽ thế nào khi thắng nhỉ.

Em đánh răng thật nhanh sau đó rửa mặt. Quay nhìn qua tôi, thấy tôi đang còn chưa xong em reo lên thích thú.

“Em thắng” – Một tay em giơ cao lên giống như tượng nữ thần tự do. Em cười tươi, đôi mắt vòng lại như hình mặt trăng khuyết.

“Thế ngày mai em muốn ăn gì?” – Tôi hỏi khi công em ra khỏi phòng tắm. Hình như em thích được tôi công trên lưng nên đòi công hoài. Còn tôi thì chỉ cần em thích thì tôi cũng thích. Nên bây giờ tôi có thêm một sở thích nữa là công em.

“Hm... em muốn ăn mỳ ý” – Em nói như reo.

“Mỳ ý?” – Tôi gật gù cái đầu và bắt đầu nhớ lại cách làm.

“Anh biết làm không đấy?” – Tuy không nhìn thấy mặt em lúc này nhưng tôi cá là nó đầy vẻ hoài nghi.

“Sáng mai em sẽ biết. Lúc đó thì đừng có nghiện luôn đấy nhé!”

“VẬY à, để xem. Mà công nhận anh nấu ăn ngon thật!”

“Chỉ cần em muốn ăn thì anh sẽ luôn nấu cho em ăn”

“Em thương Dragon nhất quả đất!” – Em reo lên rồi hôn vào má tôi. Hỳ, em cứ như con nít ấy. Mà tôi cũng chẳng khác là bao. Tôi thấy mình như cậu con trai mới lớn ấy.

“Tôi nay em ngủ ở đây nhé!” – Em thì thảo vào tai tôi.

“Không sợ anh à?” – Tôi hỏi em. Tôi thật sự ngạc nhiên khi em ngỏ ý ngủ lại ở nhà tôi.

79. Chương 79

“Tại sao em lại phải sợ anh? Em tin anh mà” – Em thì thảo.

Nghe em nói vậy tôi vui lắm nhưng nói thật em đang đặt ra một thử thách khá lớn với tôi. Tôi cũng là con trai mà. Tử Đình Hương ơi là Tử Đình Hương.

Đặt em ngồi xuống giường và đưa cho em bộ đồ ngủ của mình, tôi đi ra ngoài với vẻ bình thản nhất nhưng thật sự tôi đang không bình thản chút nào. Đóng cửa phòng lại tôi lao thẳng đến chỗ tủ lạnh và tu vội bình nước lạnh.

Hít thở thật sâu và cố gắng duy trì hơi thở ở mức bình thường, tôi đi đến cánh cửa phòng và gõ vào đó. Sao tôi lại thấy hồi hộp thế này?

“Ừ, em xong rồi, anh vào đi!” – Giọng em từ bên trong vọng ra.

Tôi đi vào và thấy em đang ngồi khoanh chân trên giường, mái tóc để xõa ôm lấy gương mặt trông rất gợi cảm. Bộ pijama rộng thùng thình làm em trông thật đáng yêu.

Thấy tôi, em vỗ vỗ hai tay vào nhau rồi dang rộng ra như kiểu người ta nựng em bé. Nhưng tôi biết như thế có nghĩa là “công em”

Tôi ngồi xuống giường và xoay lưng lại phía em. Em choàng tay qua cổ tôi và tôi công em lên. Hai tay em tinh nghịch nắm hờ hai tai tôi rồi “bế lái” ra hướng ban công. Thì ra là em muốn ra ngoài ngắm sao.

Với kinh nghiệm nhiều năm nghiên cứu thiên văn, tôi nói cho em nghe về những ngôi sao. Em thì liên tục hỏi sao nào ở chỗ nào còn tôi thì liên tục trỏ lên bầu trời trong khi vẫn công em trên lưng.

Sau một hồi khi không còn nhớ thêm được cái tên của ngôi sao nào nữa, em nói muốn nghe tôi hát, thế là tôi hát cho em nghe. Bài hát kết thúc mà tôi chẳng thấy em nói gì. Đợi một lúc lâu cũng không thấy em hỏi về các ngôi sao nữa. Hóa ra em đã ngủ rồi.

Đặt em nằm lên giường và kéo chăn đắp cho em, tôi chăm chú nhìn ngắm khuôn mặt em lúc này. Trên môi em còn nở một nụ cười thật hiền. Trông đáng vẻ của em bây giờ thật bình yên quá! Tôi nằm xuống bên cạnh em và ôm em vào lòng. Xem ra mọi việc không khó khăn như tôi nghĩ. Chỉ cần ôm em như thế này với tôi đã là đủ rồi.

80. Chương 80

Chap 3: Hồi chuông cảnh báo

Tôi đang đi giữa các quầy hàng và nghĩ xem mình cần mua những gì. Xem nào! Món mỳ ý thì tất nhiên phải có mỳ rồi. Tôi định sẽ làm mỳ ý sốt bò băm. Vậy phải có thịt bò, cà chua, gia vị. Mua thêm cả dưa leo và ngô nữa. Còn gì nữa không nhỉ?

Miệng lẩm nhẩm những thứ cần mua, tay chọn hàng. Cuối cùng tôi cũng mua đủ những gì cần thiết ớn mỵ. Sau đó tôi qua quầy trái cây mua một ít táo và cam.

À, còn mua sữa cho em nữa. Hôm trước em nói em thích uống gì nhỉ? Yomost hương thảo nguyên quả.

Tôi mua vài lốc sữa và một ít nước trái cây. Nhắm lại một hồi thì thấy đã đầy đủ. Tôi đến quầy tính tiền. Rất nhiều bà nội trợ đang đứng xếp hàng chờ tới lượt. Tôi cũng nối đuôi vào cái hàng ấy và nhanh chóng nhận ra mình là chàng trai duy nhất. Hỳ, tôi có phải là một chàng trai đảm đang không nhỉ?

Sau một hồi chờ đợi, cuối cùng cũng đến lượt tôi. Nhìn những thứ tôi mua, cô gái đứng sau quầy khẽ liếc trộm tôi một cái. Tôi giả bộ ngó quanh như không nhìn thấy ánh mắt của cô gái. Tôi đi chợ mua đồ nấu cho người con gái tôi yêu ăn, có vấn đề gì đâu.

Xách giỏ đồ ra khỏi siêu thị tôi lấy xe (đạp) rồi bắt đầu đi về nhà. Hôm nay thời tiết rất dễ chịu. Nắng sớm không chói chang mà vô cùng ấm áp. Gió nhẹ nhẹ thổi gom mây về đâu không biết chỉ để bầu trời xanh thẳm không một gợn mây.

Đi ngang qua một cửa hàng đồ trang sức tôi chợt nảy ra một ý định. Thế là không chần chừ, tôi dừng xe lại và đi vào trong. Đây là tiệm trang sức cao cấp, xe đậu bên ngoài đều là những chiếc tay ga, một vài chiếc xe hơi của những hãng nổi tiếng, có cả một chiếc BMW. Xem ra cái xe đạp của tôi là hàng độc rồi. Chẳng thế mà cậu nhân viên đứng mở cửa bên ngoài nhìn tôi chằm chằm. Con người thật là nông cạn! Một chiếc xe đâu thể nói lên điều gì. Ấy thế mà bọn họ luôn nhìn vào và đánh giá một cách ngu ngốc. Với tôi đi xe gì không quan trọng, quan trọng là mình đi cùng với ai. Hơn nữa em nói em thích được ngồi sau xe đạp nên sở thích của tôi là chở em đi bằng xe đạp.

Mới sáng sớm mà tiệm trang sức đã tương đối đông khách. Có một vài cặp tình nhân đang trợn nhăn cười còn lại là những quý bà ăn mặc sang trọng đang xăm soi những sợi dây chuyền kiểu cách.

Một nhân viên bán hàng đến chào tôi và hỏi tôi muốn mua gì. Sau khi trả lời tôi muốn mua nhẫn tình nhân thì cô ta đưa tôi đến chỗ một chiếc tủ kính mà bên trong chỉ trưng bày nhẫn cặp.

Tôi không định cầu hôn em vào lúc này nên quyết định mua một cặp nhẫn đeo ở ngón út. Không phải là tôi không muốn lấy em nhưng bây giờ chưa phải lúc. Nếu cưới em lúc này thì người của thế giới bóng đêm sẽ biết đến sự tồn tại của em. Họ sẽ làm hại em mất. Dù biết tôi có thể bảo vệ em nhưng phải đề phòng vẫn hơn.

Cô gái bán hàng nhìn tôi khá ngạc nhiên. Cô ấy nói trước giờ chưa ai mua nhẫn cặp đeo ngón út cả nhưng tôi chỉ cười mà không đáp lại cô ấy. Tôi muốn để dành ngón áp út của cả tôi lẫn em để đeo nhẫn cưới.

Sau một hồi chọn lựa tôi chọn một cặp nhẫn bản to có đính một viên kim cương nhỏ bên trên. Trông nó đơn giản mà lại rất tinh tế.

Sau khi mua nhẫn xong tôi nhanh chóng trở về nhà. Em còn chưa thức dậy. Đúng như tôi mong muốn. Tôi muốn sau khi làm xong đồ ăn sáng sẽ mang sữa lên phòng cho em và đánh thức em. Dù sao bây giờ em vẫn chưa phục hồi bản năng của ma cà rồng nên em sẽ không uống máu.

Dù phòng ngủ của chúng tôi nằm trên lầu còn nhà bếp thì ở tầng trệt nhưng tôi vẫn cẩn thận làm mọi thứ thật nhẹ nhàng để không làm em thức giấc. Bỏ sữa, hoa quả và nước trái cây vào tủ lạnh, tôi bắt tay vào làm mỵ.

Sau hơn nửa tiếng đồng hồ, tôi tự hào nhìn hai đĩa mỵ ý đặt trên bàn. Ở góc đĩa tôi còn xếp hai lát dưa leo cắt chéo thành hình trái tim bầu bĩnh. Nhìn lại thành quả của mình và mỉm cười, tôi đi lại chỗ tủ lạnh và lấy ra một hộp sữa.

Tâm trạng tôi đang rất vui vẻ, những bước chân lên cầu thang cũng xốn xang hạnh phúc.

Cửa phòng bật mở và tôi lại được nhìn thấy cô gái của tôi. Em vẫn còn ngủ, đáng vẻ thật bình thản và hiền lành. Ấy thế mà khi tỉnh lại thì láu cá khỏi nói.

Tôi nghịch ngợm áp hộp sữa lạnh lên má em. Em nhăn mặt sau đó từ từ mở mắt ra lơ lơ nhìn tôi.

“Anh làm mỳ ý xong rồi đấy. Còn đây là sữa của em” – Tôi nói đồng thời lắc đều hộp sữa rồi cắm sẵn ống hút vào cho em.

Em mỉm cười với tôi trong khi hai mắt vẫn còn nhắm tịt như còn lưu luyến giấc ngủ. Nhìn em chẳng khác gì con mèo lười. Thật dịu dàng, tôi cúi xuống đặt lên trán em nụ hôn buổi sáng.

Em ngồi dậy nhưng mắt vẫn còn lơ lơ, hai mắt gần như không mở ra. Em xòe tay và tôi đặt hộp sữa vào tay em. Vẫn trong tình trạng mắt nhắm mắt mở em đưa hộp sữa lên miệng hút ngon lành. Nhìn em tôi không khỏi bật cười.

Vừa uống sữa em mùa lò mò bỏ chân xuống giường. Mặt em hơi nhăn lại có lẽ vì nền nhà lạnh quá. Tôi muốn công em nhưng lại cố tình đợi em mè nheo.

81. Chương 81

Hơi ngạc nhiên một chút! Em không đòi tôi công mà tự đi bằng chân của mình. Có điều nhìn dáng vẻ em lúc này như người mộng du.

Nãy giờ ngồi trên giường quan sát em, giờ tôi cũng đứng dậy và đi bên cạnh em. Với cái trạng thái còn ngái ngủ này không biết chừng em lại va vào tường ấy chứ.

Vẫn ngậm cái ống hút trong miệng nhưng tôi không chắc là em đang hút sữa lên. Em quay sang phía tôi rồi bắt ngờ đi ra đằng sau tôi. Tôi ngơ ngác đợi xem em định làm gì.

Sau khi thấy hành động của em, tôi bật cười thành tiếng. Biết em làm gì không? Em nắm đuôi áo tôi để tôi đi trước dẫn đường cho em. Cô gái của tôi đấy! Sao mà đáng yêu thế không biết.

Nếu bạn nhìn thấy hình ảnh lúc này chắc chắn sẽ cười thành tiếng. Tôi đi phía trước nhưng còn ngoái đầu lại canh chừng em. Còn em đi phía sau tôi. Trong bộ pijama rộng thùng thình, tay cầm hộp sữa và miệng ngậm cái ống út. Hai mắt nhắm hờ và nắm đuôi áo tôi. Sao giống gà mẹ dẫn gà con thế này!

Với vai trò đầu tàu, tôi dẫn “toa tàu” của tôi vào phòng tắm. Lúc này em vẫn đang ngậm ống hút. Tôi nhẹ nhàng gỡ hộp sữa ra khỏi tay em. Sợ em thật! Uống hết từ lúc nào mà còn ngậm cái ống hút.

“Này heo lười, em có định đánh răng không vậy?” – Tôi nói.

Vẫn nhắm mắt em gật đầu. Sau đó xòe tay ra. Tôi lấy bàn chải rồi quẹt kem lên đó và đặt vào tay em. Trong lúc em vừa đánh răng vừa nhắm mắt, tôi làm ướt khăn mặt cho em.

Đánh răng xong em chìa cái mặt đáng yêu về hướng tôi. Hiểu ý em, tôi nhẹ nhàng lau mặt cho em. Tôi thấy em giống con gái tôi hơn là bạn gái tôi đấy.

Sau khi lau mặt, em tỉnh táo hơn hẳn. Vỗ vỗ hai tay vào nhau sau đó nhảy tót lên lưng tôi. Tôi công em ra nhà bếp còn em ngồi trên lưng tôi lẩm nhẩm hát cái gì đó mà tôi nghe không rõ.

“Em đang hát gì thế?” – Tôi hỏi em bằng giọng thật hiền.

Không trả lời tôi, em chỉ áp sát miệng vào tai tôi hơn để tôi nghe rõ những gì em đang hát. Các bạn có biết em đang hát cái gì không?

“Có chú ếch chân lạch bạch đi đôi giày ốt. Dưới ánh nắng chú che đầu khăn bằng lá tía tô, ếch lạch bạch đi thăm đồng như đi dạo phố, thấy ếch béo bách thợ săn liền vồ, chẳng mấy chốc ếch với ốt đều nằm gọn trong tô” – Em nghêu ngao bằng tiếng mẹ đẻ, giai điệu bài hát ngang xè trong khi giọng em còn ngang hơn.

Tôi bật cười rồi lắc đầu. Cứ như con nít vậy! Tôi thấy yêu em thêm mỗi lúc em hồn nhiên như thế này. Hãy cứ mãi thế này nhé thiên thần của tôi!

“Anh có hiểu em vừa hát gì không?” – Em hỏi tôi.

“Hiểu chứ” – Tôi gật gù cái đầu.

“Anh hiểu tiếng Việt à?” – Giọng em chợt trở nên u ám. Tôi thấy lạnh sống lưng.

“Ừ” – Tôi trả lời thật nhỏ nhẹ. Tôi không nhớ chính xác lắm, hình như là 80 năm trước thì phải, khi đó tôi sống tại Việt Nam. Vì gương mặt tôi không già đi nên tôi đã phải chuyển đến sống rất nhiều nơi. Nhờ vậy mà tôi biết được khá khá thứ tiếng.

“Thế sao bữa giờ không nói để em phải dùng tiếng Anh nói chuyện” – Giọng em vẫn u ám.

“Anh quên mất” – Tôi nói như năn nỉ.

“Tạm tha cho anh đây!” – Em nói rồi cốc vào đầu tôi.

Nhìn em kìa! Hai mắt cười đến nỗi híp lại, mặt sáng bừng lên. Chuyện là em vừa nhai và nuốt miếng mỳ đầu tiên.

“Tuyệt vời” – Em reo lên.

“Vậy thì ăn nhiều một chút” – Tôi xoa đầu em.

82. Chương 82

“À phải rồi, cho em xem cái này” – Tôi sức nhớ ra hộp nhẫn đang ở trong túi. Tôi lấy nó ra đặt lên bàn. Cứ nghĩ em sẽ mỉm cười thích thú. Nhưng không, em chau mày nhìn tôi.

“Anh không biết trao nhẫn cho nhau thì sẽ không đến được với nhau sao?” – Em chớp chớp mắt hỏi tôi. Có dự này nữa sao? Tôi sống đến từng này chưa nghe thấy điều này bao giờ.

“Anh không tin những chuyện đó” – Tôi nói chắc nịch và giọng nói đầu nghiêm túc.

Em mỉm cười và xòe bàn tay ra để tôi đeo nhẫn cho em.

“Sao lại là ngón út?” – Em ngơ ngác nhìn tôi.

“Ngón tay này để dành khi nào anh cầu hôn em thì mới được đeo nhẫn lên đó” – Tôi nói và chỉ tay vào ngón áp út của em. Em mỉm cười nũng nịu.

“Anh này, em qua đây sống luôn nhé! Em sẽ không uống máu Olia nữa, không tiếp xúc với ông ta nữa” – Em nói.

Giọng nói của em rất tự nhiên. Em không biết điều em đang nói đến nghiêm trọng thế nào đâu. Nếu em biết em sẽ chết nếu thôi uống máu Olia thì em sẽ thế nào nhỉ? Tôi cố che đi ánh mắt lo lắng trong khi một hồi chuông cảnh báo vang lên trong đầu tôi. Tâm trạng tôi đột nhiên tuột dốc. Liệu tôi có thể dấu em đến lúc nào đây?

“Từ Đình Hương này, anh muốn danh chính ngôn thuận đưa em về nhà sau khi cưới xin đằng hoàng. Anh thì không sao nhưng anh không muốn người khác nhìn vào em và đánh giá em”

“Vậy chúng mình cưới nhau là được mà” – Em nhún vai như nói “mọi chuyện thật quá đơn giản”.

Haizzz! Tôi cũng muốn lắm chứ nhưng bây giờ cưới em tức là hại chết em.

“Sao em lại phải vội vàng như thế?”

Em không trả lời câu hỏi của tôi chỉ nhìn tôi một cái thật khế rồi cúi đầu nhìn vào đĩa mỳ trước mặt.

“Em hãy học xong đã rồi chúng ta sẽ làm đám cưới. Anh sẽ đợi em. Anh hứa đấy!” – Tôi nói chắc nịch. Sao tôi có cảm giác giống như đang gạt em thế này? Tôi yêu em và muốn em là vợ của tôi nhưng tôi chưa nghĩ ra cách gì để giải quyết vấn đề giữa tôi – em – Olia – thế giới bóng đêm. Mọi chuyện hoàn toàn bế tắc.

Em không nói gì nữa chỉ nhìn tôi rồi cười. Em cố cười thật tươi nhưng tôi có thể nhận ra nét buồn trong đó.

Sau đó em không nói gì nữa và có vẻ trầm lặng hơn. Em đang buồn thì phải. Cầu trời cho em đừng nghĩ là tôi không muốn cưới em.

“Từ Đình Hương này, chúng ta ra ngoài một chút nhé!” – Tôi đề nghị khi chúng tôi vừa dọn dẹp xong mọi thứ.

“Đi đâu vậy anh?” – Em nhìn tôi tò mò.

“Đi rồi sẽ biết” – Tôi tỏ ra bí ẩn.

“Vậy để em về thay đồ” – Em nói rồi đi về nhà mình. Nhìn em vẫn rất buồn. Em đi rồi mà tôi còn nhìn theo bóng em bằng ánh mắt bất lực. Nhìn người mình yêu buồn nhưng lại chẳng thể làm được gì. Tôi vô dụng quá đúng không?

Xin lỗi em! Tôi không thể làm cho em điều em muốn nhưng tôi sẽ luôn ở bên em. Hãy cười với tôi như em vẫn làm đi! Vì nụ cười của em là điều duy nhất có thể đẩy lùi lo lắng và bế tắc trong lòng tôi.

Trong khi em còn thay đồ trong nhà, tôi lấy xe ra và đứng đợi em trước cổng nhà. Chờ đợi em luôn là một việc làm thú vị nhưng sao hôm nay cảm giác bất an lại chen vào thế này? Không thể biết được em đang nghĩ gì, cũng không thể nói rõ cho em biết. Mỗi phút trôi qua, cảm giác lo lắng lại tăng thêm trong tôi.

Cuối cùng em cũng xuất hiện. Nhìn em tươi tỉnh hơn nhiều. Cũng như những lần trước, nhìn thấy em thì mọi lo lắng trong tôi lập tức tan biến.

Tôi đưa em đến một shop quần áo khá lớn.

83. Chương 83

“Anh cần mua đồ à?” – Em nhìn lên tấm bảng hiệu rồi nhìn tôi.

“Chúng ta cần mua đồ” – Tôi nói rồi kéo em vào phía trong.

Sau hơn ba tiếng đồng hồ quấy rầy người bán hàng, chúng tôi mua được hai bộ pijama cặp. Hai bộ đồ cặp gồm quần jean, áo thun và áo khoác.

Tôi và em ra khỏi cửa hàng và bây giờ chúng tôi sẽ đi mua giày cặp và cả đẹp đi trong nhà nữa.

“Em thích cái nào?” – Tôi hỏi khi chúng tôi đứng trước một kệ dép thú. Những đôi đẹp đi trong nhà bằng bông rất xinh xắn.

“Đôi có con ếch” – Em nói và chỉ vào một đôi màu xanh lá cây có cái đầu ếch ngộ nghĩnh.

“Em có vẻ thích ếch nhỉ! Sáng nay cũng hát bài con ếch” – Tôi trêu em.

“Ừ, em thích con ếch mà. Vì hôn nó thì nó sẽ biết thành hoàng tử” – Em chớp chớp mắt.

“Này, em có anh rồi còn cần hoàng tử làm gì?” – Tôi xịu mặt.

“Để dành” – Em nói và nháy mắt tinh nghịch.

Không biết là em nói đùa hay nói thật nhỉ? Người yêu mà cũng để dành nữa sao? Không được! Em là của tôi mà. Ai cho em như thế chứ!

84. Chương 84

Chap 4: Con mèo đen

Hôm nay là kỷ niệm một tháng chúng tôi yêu nhau. Thời gian trôi qua mới nhanh làm sao và theo đó là những điều tuyệt vời đến ngây ngất. Chúng tôi bên nhau như thể hiển nhiên phải thế. Nó hiển nhiên như mặt trời mọc hướng đông lặn hướng tây. Như từ thừa vô cùng chúng tôi đã được định sẵn sẽ ở bên nhau.

Tôi không nói “anh yêu em” mà thay vào đó tôi nói “anh cần em”. Còn em, em không nói em yêu tôi, nhưng tôi có thể thấy rằng trong mắt em chỉ có mình tôi. Em nhìn tôi bằng ánh mắt dịu dàng như làn nước mắt dịu chảy từ đỉnh núi. Một đôi mắt nhỏ bé thôi, nhưng tôi có thể cảm nhận được một tình cảm rất lớn.

Trong mơ tôi cũng nghĩ thấy mùi hương thoang thoảng ngọt ngào của em. Nó nhẹ nhàng vỗ về giấc ngủ bình yên trong tôi. Dù trước mắt tình yêu của chúng tôi có thể nói là không lối thoát nhưng tôi vẫn thật vui vẻ và hạnh phúc khi bên em.

Em luôn làm tôi đi từ ngạc nhiên này đến bất ngờ kia. Đôi lúc dịu dàng, khi lại lém lỉnh, chút tinh nghịch, thêm phần ngộ nghĩnh. Em là tất cả những gì tôi cần trong cuộc đời này.

Và mới mười phút trước, bất ngờ mà em mang đến cho tôi đó là em sẽ đi chợ và nấu bữa tối. Một tháng nay tôi luôn giữ vai trò đầu bếp nhưng hôm nay em lại nói tôi sẽ được ngoại lệ một ngày. Em nói bữa tối nay là em thưởng cho tôi vì đã đến bên em. Đáng yêu thật!

Trong thời gian đợi em, tôi nhâm nhi ly ca cao nóng và ngắm nhìn hoàng hôn. Đã rất lâu tôi không có phút trầm lặng như thế này, mỗi khi ở bên em, em luôn lú lo không ngừng và những điều em nói luôn làm tôi vui vẻ. Chẳng có thời gian để mà trầm lặng.

Hoàng hôn hôm nay mang một màu sắc thật lạ. Màu hoa tử đinh hương. Trên cái nền trời tím nhạt ấy những con chim đang sải cánh về tổ sau một ngày mệt mỏi. Gió thổi nhẹ nhẹ mang theo hơi nóng mà một ngày nay mặt đất đã hấp thụ từ mặt trời.

Tôi bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh một tổ chim nằm trên một cành cây rậm rạp. Trong cái tổ ấy sẽ có tìm con, chim bố và cả chim mẹ nữa. Một cái tổ chim nhỏ bé đến thế lại chứa đựng bao nhiêu yêu thương.

Đâu đó trong xóm tôi có một gia đình đang mở nhạc đồng quê. Ở trong ngôi nhà đó đang diễn ra điều gì nhỉ? Những đứa trẻ nô đùa bên bàn ăn? Người đàn ông trở về nhà sau một ngày bận rộn và ôm hôn vợ mình và các con? Người vợ đang chuẩn bị những bữa ăn tối với một tình yêu thương chan chứa cho chồng và những đứa con?

Hoàng hôn chưa bao giờ đẹp với tôi đến thế. Trước đây tôi rất ghét cái khoảnh khắc vạn vật nhuốm màu ngày tàn này. Nó làm tôi thấy mình bế tắc hơn bao giờ hết. Mỗi khi chiều về, nỗi buồn và sự chán nản tăng lên theo hàng số mũ. Tôi thấy mình yếu đuối và bất lực.

Nhưng hôm nay, hoàng hôn với tôi thật đẹp. Thật bình yên và êm dịu. Có lẽ vì nó có màu hoa tử đinh hương.

Trời tháng mười mới nhanh tối làm sao. Vừa nâng cốc ca cao nóng uống một ngụm. Nhắm mắt tận hưởng vị ngon của nó và mùi thơm nồng lên mũi. Mở mắt ra cái màu tím kia đã hoàn toàn biến mất. Những tia nắng cuối ngày đã vội thu mình về phía đường chân trời. Để lại bầu trời xanh xám có phần lạnh lẽo.

Bất giác tôi khẽ rùng mình. Tình yêu của chúng tôi liệu có tắt nhanh như nắng tháng mười? Mới một phút trước, cái màu tím yêu thương vẫn còn nằm trong tầm mắt của tôi nhưng bây giờ đã biến mất như chưa từng có.

Tôi cảm thấy như em đã đi rất lâu rồi. Cảm giác bồn chồn nôn nóng dâng lên, tôi rời khỏi khung cửa sổ và ra cổng đợi em. Dựa người vào cây cột đá ở cổng nhà và ngửa đầu ra sau. Hai mắt khép hờ. Tôi đang cố giữ mình đứng yên. Đi qua đi lại lúc này sẽ càng làm tôi thêm nóng ruột.

Gió mang theo mùi hương của em và mùi máu thoảng đến. Tôi mở to đôi mắt và chờ đợi cái dáng mảnh mai của em xuất hiện nơi đầu dốc. Nhưng ngay sau đó tôi lập tức gồng người. Tại sao trong gió lại có cả mùi máu của kẻ thứ hai?

Sự lo lắng lên đến đỉnh điểm. Không cần quan tâm việc có thể ai đó sẽ nhìn thấy, tôi vùng đôi cánh lửa và bay vút về hướng em. Em kia rồi, một tay đang xách những túi đồ lỉnh kỉnh, tay kia ôm một con mèo màu đen. Tôi đáp ngay trước mặt em.

“Anh làm em giật mình đấy” – Em chau mày vẻ trách móc. Nhưng lúc này tôi không có tâm trí để dỗi dành em nữa.

“Làm thế nào em có con mèo này?” – Tôi nghe giọng mình rất nghiêm trọng. Chẳng thế mà sắc mặt em cũng trở nên lo lắng.

“Nó cứ đi theo em mãi, em nghĩ nó bị lạc nên thấy tội định đem về nuôi. Anh không thích mèo à?” – Em nhìn tôi vẻ thăm dò. Có lẽ em bị dọa bởi sự nghiêm trọng trong giọng nói của tôi.

“Anh biết chủ nhân của con mèo này, để anh đem nó về nhà” – Cố gắng đè nén sự tức giận và lo lắng trong lòng, tôi nói bằng giọng dịu dàng nhất có thể.

85. Chương 85

“Thật chứ? Vậy anh đi đi! Em sẽ ở nhà chuẩn bị bữa tối” – Em không nghi ngờ gì, trao con mèo vào tay tôi. Tôi từ chối ôm nó vào lòng mà thay vào đó tôi cầm nhúm da ở cổ và xách nó lên. Nó không kêu gào mà chỉ nhìn tôi bằng ánh mắt ai oán.

“Sao anh lại xách nó như thế? Nó sẽ đau đấy” – Em xót xa.

“Nó không thích bị ôm vào lòng đâu. Nó thích thế này hơn” – Nói rồi tôi quàng tay ôm ngang eo em rồi bay lên. Tôi không yên tâm để em đi một mình về nhà.

Đặt em xuống trước cửa nhà, tôi vẫn còn lơ lửng trên không. Hôn nhẹ lên trán em, tôi xoa đầu em và bay vút đi cùng với con mèo đang xách lủng lẳng trên tay.

Đáp xuống một nghĩa trang cách nhà khá xa, tôi ném mạnh con mèo xuống đất. Nó lập tức biến thành một thằng nhóc hơn mười tuổi có gương mặt bầu bĩnh nhưng đôi mắt sắc xảo của kẻ đã sống ngàn năm – Felix – tộc trưởng tộc biến hình.

“Hãy giải thích trước khi ta giết người!” – Tôi nghiêng rằng và đang nỗ lực giữ bình tĩnh.

“Tôi lang thang từ đất nước này đến đất nước khác và vô tình phát hiện ra mùi máu của Olia trên người cô gái ấy và đã đi theo” – Hấn vừa nói vừa xoa xoa sau gáy mình – chỗ ban nãy bị tôi nắm.

“Người định làm gì cô ấy?” – Tôi gằn giọng.

“Tôi chưa kịp nảy ra ý định nào thì ngài đã xuất hiện” – Hấn nhún vai.

“Ta có nên để người sống sót trở về không đây?” – Tôi có thể nghe được giọng nói của tôi đang lạnh đến mức nào. Tôi muốn có một cam kết từ hấn. Mạng hấn và sự im lặng. Thật ra giết hấn cũng là cả một vấn đề. Sẽ đánh động đến những người trong thế giới bóng đêm.

“Ngài yêu cô gái ấy?” – Hấn vờ như không nghe thấy câu hỏi của tôi. Hấn hỏi tôi như kiểu hai người bạn đang hỏi nhau.

“Người không thấy trong tình cảnh này, người không nên đặt một câu hỏi nào sao?”

“Tôi hy vọng ngài sẽ nghĩ ra cách giải quyết chuyện này trước khi một kẻ nào đó khác tôi phát hiện ra”

“Không cần người phải nhắc nhở. Ta biết ta phải làm gì”

“Tôi không biết cô gái đó và Olia là như thế nào nhưng tôi thật sự mong ngài có thể bảo vệ được tình yêu của mình. Tuy nhiên xin ngài đừng bỏ mặc chúng tôi” – Hấn nói bằng giọng chân thành.

Tôi chưa bao giờ thấy Felix như thế này. Từ trước đến giờ hấn luôn là kẻ làm tôi bức mình nhất vì cái kiểu sai bảo người khác vô tội vạ của hấn. Cứ như được hấn sai bảo là một điểm phúc và còn phải cảm ơn hấn. Thế nhưng bây giờ hấn đang rất chân thành. Gương mặt trẻ con kia quặn lại như đang chịu đựng điều gì đó. Đôi mắt buồn bã. Đứng trước cái chết, người ta có thể thay đổi đến thế sao?

“Tôi không phải đang nói lời dễ nghe để giữ mạng mình” – Hấn hiểu được ý nghĩ trong cái nhìn của tôi. Quả thật hấn rất nhạy cảm.

Tôi không nói gì, nhướn một bên mày, tôi nhìn hấn chờ đợi. Nếu hấn đã phủ nhận nghi ngờ của tôi thì hấn cần phải đưa ra câu trả lời thích đáng.

“Vì tôi cũng đã từng yêu nên tôi hiểu cảm giác của ngài. Đó chính là lý do tôi ở trong hình hài này, ngài biết mà” – Hấn nói như đang thú tội.

Tôi đã từng nghe về điều này, nghe về lời nguyên của tộc biến hình. Nhưng tôi không tin lắm. Vì trong lời đồn đại ấy không có nói đến tác giả của cái lời nguyên kia nên tôi nghĩ nó là chuyện hoang đường. Có một truyền thuyết kể rằng linh hồn của những người trong tộc biến hình mang một lời nguyên. Khi họ yêu mà tình yêu ấy làm họ tổn thương, họ sẽ mãi mãi ở trong hình hài mà họ mang khi tình yêu ấy tan vỡ. Những kẻ biến hình không bắt tử có điều sống rất lâu. Nếu con người một năm thì qua một tuổi thì những kẻ ấy một ngàn năm mới qua một tuổi.

Tôi cũng nghe kể rằng Felix đã từng yêu một cô gái. Đó là khi hắn đang lang thang trong hình dáng mèo và bị hiểu lầm là đi lạc như ban nãy. Hắn đã yêu chính cô gái tưởng hắn đi lạc và đem hắn về nuôi. Hắn đã luôn quanh quẩn bên cô gái trong hình dáng mèo cho đến khi không thể kìm nén tình cảm nữa, hắn hiện nguyên hình và thú nhận với cô gái ấy. Nhưng cô gái ấy đã xem hắn như quái vật và xua đuổi hắn. Khi đó hắn chỉ khoảng 12 – 13 tuổi gì đó và từ đó hắn mang hình dạng một đứa trẻ cho đến ngày hôm nay.

86. Chương 86

Chap 5: Khao khát

Tôi trở về nhà trong tâm trạng trống rỗng. Lời nói “xin ngài đừng bỏ chúng tôi” của Felix còn vang bên tai tôi. Sự thành khẩn không che giấu trong câu nói ấy. Nó như một lời khẩn khoản.

Tôi muốn tìm sự bình yên nên đi ngay vào trong bếp và kéo em vào lòng mà ôm thật chặt.

“Em đang nấu ăn mà” – Em nói và muốn thoát khỏi vòng tay tôi để làm tiếp công việc.

“Anh cần em” – Tôi siết chặt em hơn và nói vào tai em.

“Em cũng cần anh” – Em ôm tôi chặt hơn. Đúng như tôi dự đoán, sự bất an và rối bời giảm đi không ít. Em đúng là thuốc của riêng tôi.

Tôi ôm em như thế một lúc nữa rồi mới buông em ra.

“Em đang nấu món gì vậy?”

“Lẩu thái” – Em nói rồi cười thật tươi. Nhìn nụ cười của em, lòng tôi cũng bừng sáng theo.

Sau đó tôi đứng từ phía sau ôm eo em và dựa cằm vào vai em, còn em tiếp tục nấu ăn. Tôi cần phải dựa vào em nếu không tôi sẽ gục ngã mất.

Đột nhiên không tự chủ được, tôi hôn lên hõm cổ em.

“Anh có muốn ăn tôi không thì bảo?” – Giọng em nghiêm nghị.

“Có chứ” – Tôi cười.

“Vậy thì đừng có lộn xộn, để cho em nấu ăn”

“Anh đâu có làm gì đâu. Hai tay em vẫn tự do hoạt động mà” – Tôi trả treo.

“Nhưng anh làm em...” – Em nói tới đây thì bỏ lửng câu nói. Dù đang ở phía sau em nhưng tôi vẫn nhìn thấy một bên má em đang đỏ bừng lên. Đáng yêu chết mất!

“Anh làm em làm sao?” – Tôi hỏi đến cùng.

“Làm em... không tập trung được” – Giọng em nũng nịu.

“Thế em muốn anh ra ngoài à?” – Tôi nói và lới lỏng tay mình ra. Bàn tay tôi sắp rút khỏi eo em thì em giữ nó lại.

“Anh đừng đi đâu cả, nhưng hãy đứng im thôi nhé!” – Em kéo tay tôi ôm sát vào người em hơn.

Tôi siết nhẹ vòng tay mình rồi gục hẳn đầu vào vai em.

“Anh có vẻ mệt mỏi” – Em hỏi tôi trong khi tôi nghe tiếng dao đang chạm đều đều xuống thớt.

“Một chút” – Tôi nói trong khi vẫn gục đầu lên vai em.

“Có chuyện gì à anh?” – Giọng em có vẻ lo lắng.

“Ừ, vì em đi chợ lâu quá. Không được thấy em anh như chẳng còn sức lực”

“Em đi có chút xíu thôi mà” – Em bật cười.

“Như thế là lâu rồi”

Em im lặng không nói gì nữa mà tập trung vào nấu ăn.

“Giúp em dọn bàn nhé!” – Sau một hồi im lặng, em nói.

87. Chương 87

Thay vì trả lời, tôi hôn nhẹ lên tóc em rồi ra ngoài bàn ăn dọn bàn.

“Thế nào? Ngon chứ” – Mắt em sáng bừng vẻ mong đợi khi tôi ném thử nước lẩu.

“Rất vừa miệng” – Tôi vừa nói vừa gật gù.

“Vậy phải ăn thật nhiều nhé!”

“Anh sẽ không bỏ sót thứ gì” – Tôi nói chắc nịch.

Chúng tôi ăn rất vui vẻ và trò chuyện rất vui. Tất cả những gì chúng tôi có thể nghĩ ra đều được mang ra bàn luận.

Sau bữa ăn tôi nói muốn ôm em trong khi em rửa chén và em đồng ý. Trước khi đi vào trong bếp em còn hôn nhẹ lên môi tôi. Một nụ hôn nhẹ nhưng đầy đủ ngọt ngào và mê mẩn.

“Lát nữa chúng ta uống một chút rượu được không?” – Tôi đề nghị khi em đang rửa chén.

“Anh còn chưa sợ à?” – Em tinh nghịch hỏi tôi.

“Anh sẽ cần em trước khi em có cơ hội cần anh” – Tôi lại hôn lên cổ em một lần nữa.

“Vậy thì hãy uống một chút” – Em đồng ý.

Nói là uống một chút nhưng hai chúng tôi uống khá nhiều. Chai rượu vơi đi rất nhanh và cuối cùng là cạn sạch.

“Một chai nữa nhé!” – Tôi đề nghị.

“Hôm nay anh cao hứng quá đấy!” – Em cười và chạy vụt đi. Chưa đầy ba giây sau em quay lại với một chai rượu trên tay.

Chúng tôi lại tiếp tục uống, trò chuyện về trường học của em, về đất nước mà tôi đang sống. Cho đến khi số rượu chảy trong người còn nhiều hơn máu chảy trong huyết mạch, chúng tôi đều đã ngà ngà say.

Mọi thứ trước mắt trở nên đẹp hơn rất nhiều và em cũng không ngạo lệ. Tôi thấy những tế bào trong cơ thể mình căng cứng. Tim đập nhanh hơn rất nhiều.

Em hoàn toàn có thể nghe thấy tiếng tim đập loạn xạ của tôi.

“Anh ổn chứ?” – Em hỏi.

“Không ổn chút nào!” – Tôi nói và ôm lấy em, chiếm trọn đôi môi ngọt ngào của em.

Tôi đẩy em nằm xuống ghế và tiếp tục hôn em. Em cũng hôn lại tôi một cách nồng nàn.

Không thể tự chủ thêm được nữa, tôi đưa tay cởi chiếc núc áo trên cùng của em. Và bàn tay tiếp xúc như thể với cái núc thứ hai.

“Dragon” – Em tránh đôi môi tôi và gọi khẽ. Tay em ngăn bàn tay của tôi lại.

Nhưng lúc này lí trí của tôi không đủ mạnh để nghe theo em. Tôi ghì chặt lấy em hơn và tiếp tục hôn em. Bàn tay lì lợm tiếp tục với những chiếc núc áo và hôn dần xuống cổ em.

“Đừng Dragon” – Em nói như van nài. Giọng nói có chút gì đó sợ hãi và hoảng loạn. Nó giúp tôi lấy lại lí trí. Ngừng chuyện ngu ngốc mà mình đang làm lại, tôi ngửa người ra sau để nhìn rõ mặt em hơn.

Vô cùng hoảng hốt khi thấy đôi mắt em ngấn máu. Tôi ngồi dậy hai tay ôm đầu. Tôi vừa làm gì thế này? Ôi trời!

“Anh xin lỗi” – Tôi thật sự cảm thấy hổ thẹn.

“Em xin lỗi!” – Giọng nói em như muốn vỡ òa.

“Em không có lỗi gì cả, tất cả là tại anh” – Tôi nói nhưng không nhìn vào gương mặt em.

“Em vẫn chưa sẵn sàng. Đối với em điều này vẫn còn rất đáng sợ” – Em nói rồi bật khóc.

Sao tôi lại quên mất thế này? Em đã bị đám khốn kiếp kia làm cho thân tàn ma dại. Thế mà bây giờ tôi lại lặp lại hành động của chúng.

Tôi cài lại nút áo lại cho em rồi kéo em vào lòng mình.

88. Chương 88

“Đừng khóc! Anh xin lỗi! Anh sẽ không lặp lại chuyện ngày hôm nay nữa” – Tôi dỗ dành.

“Không phải như anh nghĩ đâu. Thật ra... em rất muốn cùng anh. Nhưng... trước đây...”

“Anh biết mà. Đừng nhắc lại chuyện đó nữa em” – Tôi có thể cảm nhận được sự run rẩy trong giọng nói của em. Cơ thể của em cũng đang run lên.

“Làm thế nào mà anh biết những điều đó” – Em hỏi và giọng nói có chút ngạc nhiên.

“Anh có thể đọc được quá khứ và suy nghĩ của em. Nhưng anh chỉ làm điều đó được một lần thôi”

“Vì vậy mà anh đã giết hai thằng khốn ấy?” – Em như vừa phát hiện ra một điều gì quan trọng.

Tôi không trả lời, chỉ gạt đầu rồi bặm môi.

Em vòng tay ôm lấy tôi chặt hơn.

“Cám ơn anh về tất cả. Hãy cho em thời gian!”

“Không cần miễn cưỡng. Anh không trách gì em hết. Đừng gượng ép bản thân nhé!” – Tôi nói và vuốt nhẹ mái tóc em.

“Không. Em muốn chúng ta là của nhau. Hãy đợi em!”

“Chúng ta vẫn là của nhau mà”

“Như thế này thôi chưa đủ”

“Vậy hãy từ từ thôi em!”

Tôi nói rồi hôn lên tóc em. Cô gái của tôi đã phải chịu đựng quá nhiều điều. Tôi muốn che chở cho em bằng tất cả sức lực của mình.

89. Chương 89

Chap 6: Bắt đầu ột kết thúc

Thêm một tháng nữa lại trôi qua trong bình yên và hạnh phúc. Mọi thứ thật quá ngọt ngào và đẹp đẽ. Tôi chỉ lo những thứ càng đẹp thì càng dễ vỡ. Nếu có thể không bận tâm chuyện gì mà chỉ cần yêu em thôi thì tốt biết mấy. Đàng này câu nói của Felix cứ luôn ám ảnh tôi cả tháng nay. Hắn đã giữ lời hứa sẽ giữ bí mật. Còn tôi, liệu tôi có thể vẹn cả đôi đường không? Vừa có em, vừa bảo vệ được thế giới bóng đêm?

Tôi vẫn bên em hàng ngày. Chúng tôi gần như chẳng xa nhau phút nào. Ở trường, ở nhà, rồi những buổi hẹn hò. Mọi thứ đều diễn ra theo chiều hướng tốt đẹp. Em luôn quanh quẩn bên tôi và mang cho tôi những điệu thật tuyệt vời. Điều này làm tâm trạng tôi đỡ bất an hơn rất nhiều.

Tuy không phải hoàn hảo nhưng mọi chuyện đã rất tốt đẹp. Cho đến sáng nay.

Sáng nay em bị vấp cầu thang. May mà té không nặng lắm. Em nói chỉ cảm thấy hơi đau một chút. Tốc độ của em còn nhanh hơn cả ánh sáng thì làm sao lại có thể vấp té được chứ? Cảm thấy đau thì lại càng vô lí. Haizzz! Kể ra thì cũng đã khá lâu rồi em không uống máu của Olia.

Hôm nay khi ngồi trên xe bus, em nói thầm vào tai tôi rằng em nghĩ em sắp trở lại thành con người và sẽ không còn làm cái việc đáng sợ (uống máu) mà em phải làm hằng ngày nữa. Nhưng em lại cảm thấy buồn vì sẽ không thể bắt tử bên tôi. Rồi em sẽ già đi, và sẽ chết.

Tôi thấy lòng mình hoang mang vô cùng. Những triệu chứng của em đâu phải là biểu hiện của việc em trở về làm người. Tử Đình Hương, em có biết đó là gì không? Không cần phải đợi đến lúc già đi rồi mới chết đâu. Cô ngốc của tôi, em hãy cho tôi biết tôi phải làm gì đây?

Hôm nay trường em có buổi khám sức khỏe một tuần một lần. Cũng chỉ là đo chiều cao, cân nặng, huyết áp và điện tâm đồ thôi. Tuần nào cũng lặp đi lặp lại. Nó cũng chẳng cần thiết nhưng đây là một trường y nên họ muốn làm như vậy.

Tôi nhớ rõ tuần trước em cân được 47kg, nhưng hôm nay chỉ còn 45kg thôi. Một tuần mà xuống hai kí? Đừng làm tôi sợ Tử Đình Hương!

Sau giờ học chúng tôi cùng nhau đi siêu thị mua đồ về nấu ăn. Em cũng cần mua dầu gội đầu và sữa tắm.

Mọi người trong siêu thị đang nhìn chúng tôi chằm chằm vì chỉ có hai đứa mà đi đến đâu náo loạn đến đấy. Chuyện là em đang ngồi trong xe đẩy còn tôi đẩy em đi. Ngồi trên xe em luôn miệng “bí bo xình xịch”. Nhìn đáng yêu không thể tả. Thêm yêu em là tôi dần sâu thêm vào con đường không lối thoát. Nhưng biết làm sao được? Tôi không nghĩ mình có thể ngừng yêu em.

Không khí đang rất tốt thì có một làn gió thổi qua làm tôi phải đứng khựng lại.

“Sao lại dừng lại vậy anh?” – Em quay lại nhìn tôi ngơ ngác.

Sao em lại hỏi như vậy? Không lẽ em không cảm thấy gì sao? Người phụ nữ đứng cách em chỉ 10m mang trong người mùi máu rất thơm. Có thể nói là “cao lương mỹ vị” đối với ma cà rồng. Tôi còn đang lo em sẽ mất kiểm soát. Thế mà... Lẽ nào... Ôi không!

“À, anh muốn mua cái này” – Bối rối, tôi nói rồi vơ đại con dao cạo râu bên cạnh.

“Anh làm gì có râu?” – Em lại ngơ ngác lần nữa. Đúng là từ xưa đến giờ tôi chưa bao giờ có râu. Mặt cứ như búng ra sữa.

“Anh muốn mua để trong phòng tắm cho...” – Tôi nói đến đây thì làm bộ dạng lém lỉnh cúi xuống thì thào vào tai em – “Cho ‘con người’ ấy mà”

Em bật cười rồi xoa đầu tôi.

Sau khi mua xong các thứ chúng tôi về nhà và cùng nhau nấu ăn. Tôi thì phụ trách phần sơ chế thịt. Còn em thì xắt rau củ.

“A!” – Tiếng em kêu lên khe khẽ nhưng cũng đủ làm tôi giật mình hoảng hốt.

“Sao vậy em?” – Tôi vụt đến bên em ngay lập tức.

90. Chương 90

“Em bị đứt tay” – Em giơ cái ngón tay đang chảy máu về phía tôi. Gương mặt mếu máo.

Cố gắng che đi sự lo lắng, tôi cốc nhẹ vào đầu em.

“Không chịu cẩn thận gì hết!” – Tôi trách yêu rồi kéo ngón tay em cho vào miệng mình ngậm.

“Em bị hoài ấy chứ. Mà mọi khi chưa kịp thấy đau thì đã lành rồi” – Em cười.

Tôi thấy người mình như đóng băng. Mọi thứ đến nhau hơn tôi tưởng. Trong một ngày thôi mà em đã không còn nhảy bén như trước, không thể cảm nhận được mùi máu và bây giờ là không thể tự lành vết thương.

“Từ nay em đừng đụng đến dao kéo nữa” – Tôi nói sau khi nhả ngón tay em ra khỏi miệng mình.

“Chúng ta ra ngoài ăn nhé! Tính ra từ hồi quen nhau tới giờ chưa đi ăn ở ngoài lần nào” – Tôi đề nghị.

“Anh lười nấu ăn chứ gì?” – Em nheo mắt nhìn tôi.

“Ừ, lười chết mất!” – Tôi làm bộ uể oải.

“Vợ yêu thì vụng về quá dao cũng không biết dùng” – Tôi thở dài, cố làm vẻ mặt rầu rĩ để trêu chọc em.

“Anh vừa gọi em là gì?” – Em hỏi giọng háo hức. Hai mắt mở to và sáng long lanh.

Bây giờ tôi mới giật mình. Tôi vừa gọi em là “vợ yêu”. Ôi! Sao hai tiếng ấy thốt ra trôi chảy thế. Giờ nghĩ lại mới thấy tim đập nhanh. Tôi thề rằng mặt tôi bây giờ còn đỏ hơn cái quả cầu lửa đang đứng đỉnh lui về đường chân trời ngoài kia.

“Vợ... yêu” – Tôi bối rối quay mặt đi trước khi bị em phát hiện khuôn mặt sắp chín nừ của mình.

“Nhờ hai chữ này hôm nay anh sẽ được miễn nấu ăn” – Em gật gù cái đầu.

“Đi nào chồng yêu” – Một tay em chống hông, một tay khoác vai tôi. Ôi cô nhóc của tôi! Thua tôi đến gần 30cm mà lại đòi khoác vai tôi mới chịu. Em cứ đáng yêu thế này thì tôi biết phải làm sao?

Sau một hồi bàn bạc, cuối cùng chúng tôi thống nhất sẽ ăn tối ở một nhà hàng hải sản bình dân nhưng hải sản tươi ngon khỏi nói.

Vừa đến trước cửa tôi đã thấy một rặng xe của khách dựng phía trước, xem ra bên trong đang rất náo nhiệt.

Đúng như tôi dự đoán. Nhà hàng đang rất đông khách. Mà đa số là khách nhậu. Cũng có một vài gia đình đang dùng bữa. Chúng tôi là cặp tình nhân duy nhất. Tôi và em nắm tay nhau đi đến chỗ một chiếc bàn ở góc khuất.

Bất chấp tiếng ồn đang dồn dập bên tai, tiếng cụng li chói tai, một vài gã say xỉn bắt đầu lèm bèm. Tôi và em vẫn trò chuyện say sưa. Giống như trong quán này chỉ có hai chúng tôi và tiếng ồn kia là ở quán bên cạnh vậy.

Em nói cuối tuần này trường em tổ chức đi dã ngoại nhưng không bắt buộc. Em sẽ không đi với trường, thay vào đó em muốn chúng tôi sẽ đi du lịch đâu đó.

Kế hoạch đi du lịch chỉ nói đến đó thôi. Bây giờ chúng tôi bận lên kế hoạch cho tối nay. Em muốn sau khi ăn xong chúng tôi sẽ đi chơi.

Sau một hồi suy nghĩ, chúng tôi chọn sẽ đi xem phim. Em kêu rạp đang chiếu phim “Người đưa thư đến từ thiên đường” và em muốn coi. Tất nhiên là em muốn coi thì tôi cũng muốn coi.

“Anh thử nói xem hai người họ sẽ được bên nhau chứ?” – Em thì thào khi chúng tôi đang xem phim.

91. Chương 91

“Hai người họ” mà em nói là một cô gái và một linh hồn. Anh chàng linh hồn này có nhiệm vụ giúp những người có người thân yêu đã mất có thể vượt qua nỗi đau. Và những người ấy chỉ có thể nhìn thấy anh ta khi họ còn chưa chấp nhận được rằng người thân mình đã mất. Trong số những người anh ta giúp có một cô gái. Họ cùng nhau làm công việc mà anh ta đang làm rồi sau đó họ yêu nhau. Thế nhưng vấn đề ở chỗ một khi cô gái quên đi vết thương lòng thì cô sẽ không thấy lại được chàng trai nữa.

“Anh cũng không biết nữa. Anh mong hai người họ sẽ ở bên nhau” – Tôi nói rồi quàng tay lên vai em, kéo em dựa vào người mình rồi hôn nhẹ lên tóc em. Tình cảnh của hai nhân vật trong phim làm sao ** le bằng chúng tôi lúc này. Tử Đình Hương, em thử nói xem chuyện của chúng ta sẽ đi về đâu?

Em xem phim khá chăm chú. Sau một hồi, tôi nghe thấy tiếng em nức lên. Tôi đưa tay lên xoa mặt em thì thấy nó đã ướt đầm. Giàu tình cảm quá!

Em khóc vì phim đang chiếu đến đoạn chàng trai biến mất. Những đồ đạc cho thấy sự tồn tại của anh ta cũng biến mất. Trong những tấm hình chàng trai và cô gái chụp chung nay chỉ còn thấy hình cô gái. Và trong ngọn hải đăng trắng ấy, cô gái quỳ sụp xuống bưng mặt khóc thảm thiết.

Những tiếng xụt xùi của những người trong rạp cũng cất lên. Khóc cái gì chứ? Tôi cũng đang muốn khóc lên đây. Nhưng không phải khóc vì bộ phim. Tình cảnh của tôi và em lúc này còn đáng khóc hơn ấy chứ.

Hết phim, chàng trai gặp lại cô gái. Họ ôm nhau hạnh phúc. Em cũng ôm lấy tôi và nở một nụ cười mỹ mãn.

Còn tôi, cổ ngẩn một tiếng thở dài trần trụi. Tôi và em cũng sẽ có một kết thúc có hậu chứ?

Bên trong rạp phim khá ấm áp, ra ngoài mới biết trời lạnh đến như vậy. Thật ra thì tôi không thấy lạnh nhưng em thì đang run bắn lên. Em... bắt đầu cảm thấy lạnh rồi.

Cởi chiếc áo khoác của mình ra và khoác thêm cho em. Tôi ôm em thật chặt và chúng tôi bước đi bên nhau. Tự nhiên tôi thấy sợ hãi. Bóng đêm phía trước mặt càng làm tôi sợ hãi hơn. Không phải tôi sợ ma hay sợ cái bóng tối ấy đâu. Mà tôi sợ cái cảm giác nó mang đến cho tôi. Bế tắc!

Bất giác tôi siết chặt vòng ôm vốn đã rất chặt. Nếu tôi ôm em chặt thế này thì em sẽ không tan biến khỏi cuộc đời tôi phải không Tử Đình Hương?

92. Chương 92

Chap 6 (tt)

Phía sau mí mắt, tôi cảm nhận được ánh sáng lơ mơ và nheo nhoẹt không hình hài đang chiếu vào căn phòng. Thì ra trời đã sáng. Hôm nay là ngày chúng tôi sẽ đi du lịch. Cả hai đã quyết định sẽ đi biển.

Tôi hôm qua em háo hức đến mức mãi không ngủ được. Thế nên bây giờ em vẫn còn cuộn tròn trong lòng ngực của tôi thở đều đều. Hai mắt nhắm hờ hững. Đôi môi đỏ chúm chúm làm tôi chỉ muốn cắn.

Nhẹ nhàng gỡ vòng tay của em ra, tôi bước xuống giường và không quên quay lại đắp lại mền cho em.

Gì thế này?

Người tôi hóa đá hoàn toàn.

Tại sao sau một đêm mà tóc em lại như thế này? Nó dài đủ để phủ kín cả người em.

Trời đất! Mọi chuyện bắt đầu rồi sao?

Không! Nó đã bắt đầu từ một tuần trước rồi, nhanh đến đáng sợ.

Thật nhẹ nhàng, tôi xoay người em nằm úp xuống và dùng kéo cắt bớt tóc của em đi. Nếu em thức dậy mà thấy mình như thế này chắc sẽ khóc hét lên mất.

Xong đâu đó, tôi xuống nhà làm bữa sáng và chuẩn bị một ít thức ăn để đi đường rồi lên gọi em dậy cùng với một hộp sữa trong tay. Em từng nói khi là ma cà rồng, hương vị của sữa đối với em không còn thơm ngon nữa. Nhưng em vẫn thích uống sữa tôi đưa vào mỗi buổi sáng.

Cố gắng tỏ ra bình thường như mọi ngày, tôi gọi em dậy và như mọi sáng, đầu tàu – tôi – lại kéo toa tàu – em – vào phòng tắm để đánh răng rửa mặt.

Sáng nay em ăn rất ít. Em nói bụng em rất khó chịu và nghĩ mình có vấn đề về đường tiêu hóa và đã uống thuốc tiêu hóa.

Tôi cũng muốn tin em có vấn đề về đường tiêu hóa. Nhưng... hơn ai hết, tôi biết đó là gì.

“Chúng ta có thể dời chuyến đi lại mà” – Tôi nói khi thấy em đang nhăn nhó ôm bụng còn tay thì xách giỏ đồ chúng tôi chuẩn bị từ hôm qua.

“Em không sao. Em đã uống thuốc rồi, một lát sẽ đỡ thôi” – Em cười nhạt. Sắc mặt em gần như trắng bệch.

“Không được! Nhìn em yếu lắm. Chúng ta để sau này hãy đi” – Tôi cương quyết.

“Em muốn đi mà” – Em phụng phịu.

“Vậy thì sẽ không đi bằng xe khách” – Dù cương quyết mấy tôi cũng phải thua em. Nhưng ít nhất tôi cũng phải đòi hỏi một điều gì đấy. Hôm qua em nói muốn ngồi xe khách để ngắm cảnh bên đường. Nhưng em quá yếu để ngồi lâu như thế.

“Chứ đi bằng gì?” – Em tròn mắt nhìn tôi.

“Đi bằng máy bay” – Tôi nói rồi nhướn miệng cười. Đúng là có cánh cũng có lợi đấy chứ.

“Tuyệt! Vậy em có thể ngắm biển từ trên cao” – Em ngẫm nghĩ một hồi rồi reo lên.

“Và... chúng ta sẽ về trong ngày, vì thế em không cần phải mang nhiều đồ như thế đâu”

“Em muốn ngắm biển đêm mà” – Em chau mày vẻ giận dỗi.

“Được rồi, được rồi! Anh thua em. Em muốn ở đó bao lâu cũng được” – Tôi gơ hai tay đầu hàng. Nhìn em không vui là tôi phát hoảng lên rồi. Cho tôi thêm mười lá gan cũng không dám cãi em.

“Em thương Dragon nhất quả đất!” – Em nói rồi hôn lên má tôi. Hừ, em lúc nào cũng đáng yêu như thế.

Một tay ôm em trong lòng, tay kia xách giỏ đồ. Tôi bật tung đôi cánh và bay vút lên không trung. Chúng tôi bay thật cao, đến chỗ những đám mây cuộn cuộn đang lơ lửng. Em nghịch ngợm đưa ra bắt lấy chúng nhưng chưa kịp nắm lại thì chúng đã tràn qua kẽ tay em. Cuối cùng em cũng mỏi tay mà thôi không quấy rầy những đám mây đang thông dong nữa.

93. Chương 93

Chẳng mấy chốc chúng tôi đã đến biển. Từ trên không xuống nước biển xanh biếc như bầu trời trên đầu chúng tôi. Những con sóng vỗ vào vách đá tung bọt trắng xóa giống những đám mây. Từ trên này nhìn xuống, biển cũng phần nào giống như trời.

Dải cát vàng chạy quanh bờ biển và một khu rừng xanh mướt bọc quanh dải cát. Từ trên này không thể nhìn rõ hình dạng của những cái cây, chỉ thấy một dải xanh mát mắt bọc quanh dải vàng óng ả. Những con thuyền chỉ là những chấm nhỏ trên mặt biển. Quả là rất đẹp. Bình thường em hay riu rít như thế mà bây giờ cũng yên lặng không thốt lên lời.

“Sóng bạc đầu” – Đột nhiên em lẩm bẩm. Em đang nói gì thế? Nãy giờ em không ngắm cảnh mà chỉ nhìn những con sóng thôi sao.

“Anh này, nếu em không còn nữa anh sẽ nhớ em chứ? Nhớ đến nỗi bạc đầu như những con sóng kia?” – Đột nhiên em hỏi làm tôi sững người. Sao em lại hỏi như thế? Em biết được điều gì rồi sao?

Hít thật sâu lấy lại bình tĩnh, tôi hỏi em bằng giọng bình thản nhất có thể:

“Sao em lại hỏi như thế?”

“Vì chẳng bao lâu nữa em sẽ là con người rồi. Và rất nhanh, rất nhanh em sẽ già đi rồi cái đích cuối cùng sẽ là cái chết” – Em có vẻ rầu rĩ.

Bất giác tôi siết chặt em hơn và khẽ rung mình. Điều em đang nói thật sự làm tôi thấy sợ. Nhưng ít nhất nếu thật sự như vậy thì thời gian tôi ở bên em ít nhất cũng vài chục năm nữa. Đàng này...

“Nếu em không còn nữa thì hơi thở của anh, linh hồn của anh cũng sẽ biến mất. Có lẽ sẽ không bạc đầu đâu nhưng sẽ đau đến không thể thở, không thể ăn, cũng không thể ngủ. Nếu không còn nhìn thấy em thì anh thà không còn nhìn thấy bất cứ điều gì. Nếu không thể nói chuyện với em nữa thì anh thà mình bị câm. Nếu không còn nghe thấy tiếng nói, tiếng cười của em, anh chẳng khác gì người điếc” – Tôi thì thào mà nghe lòng mình quặn đau. Tử Đình Hương! Hãy nói với anh rằng em sẽ không biến mất đi!

“Chưa chắc đâu! Rồi em sẽ già đi, nhăn nheo, xấu xí với những nếp nhăn và đầu tóc thì bạc trắng. Khi đó lưng em sẽ còng và em không thể đứng thẳng nữa thậm chí đi lại cũng khó khăn. Anh sẽ đi tìm những cô trẻ đẹp cho xem” – Em chu miệng kể nể.

“Khi đó mỗi tối anh sẽ đắp mặt nạ cho em. Nếu em thích anh sẽ nhuộm tóc cho em. Anh sẽ công em đi bắt cứ đâu em muốn khi em đi lại không còn dễ dàng nữa” – Tôi nói và trong lòng thầm ao ước chúng tôi có thể bên nhau đến lúc đó.

“Người ta sẽ nghĩ chúng ta là hai mẹ con, thậm chí là hai bà cháu”

“VẬY VỪA ĐI ANH SẼ VỪA HÉT LÊN “ĐÂY LÀ VỢ TÔI” ĐỂ MỌI NGƯỜI KHÔNG HIỂU LẦM NỮA”

“Anh hứa nhé!”

“Ừ, anh hứa. Trừ khi em buông tay anh ra chứ anh sẽ không bao giờ buông em ra” – Tôi ôm em chặt hơn và hôn nhẹ lên tóc em.

Chúng tôi cứ lượn lờ trên mặt biển như thế để em có thể ngắm nhìn thỏa thích cho đến khi mặt trời bắt đầu chói chang hơn chúng tôi mới đến nhận phòng ở một khách sạn mà chúng tôi đã đặt trước.

Căn phòng cũng bình thường như bao căn phòng khách sạn khác. Điều đặc biệt duy nhất là có thể nhìn ra biển.

Em có vẻ mệt nên vừa đến đã nằm ra giường vẻ uể oải.

“Hãy ăn chút gì rồi hãy ngủ” – Tôi xoa nhẹ lên gò má mềm mại của em.

“Bụng em vẫn còn rất khó chịu” – Em rên rỉ.

“Có cần anh xoa bụng cho em không?”

Nghe tôi nói, hai mắt em sáng bừng lên. Em gật đầu lia lịa rồi kéo tôi nằm xuống bên cạnh em. Tôi đặt bàn tay lên bụng em và xoa nhẹ nhẹ theo chiều kim đồng hồ.

“Tay anh có phép thuật đúng không?” – Em nói trong khi mắt đang nhắm.

Tôi nhìn em mỉm cười mà không trả lời.

“Anh này, hay chúng ta thuê du thuyền ra biển chơi nhé!”

“Sẽ không say sóng chứ?”

“Em nghĩ sẽ không sao đâu. Được không anh?”

94. Chương 94

“Ừ, để anh hỏi nhân viên lễ tân xem ở đây có thể thuê du thuyền ở đâu”

“VẬY ANH HỎI NHANH ĐI!” – Em hối thúc.

Tôi hôn nhẹ lên trán em rồi ngồi dậy gọi điện xuống quầy lễ tân. Cô gái trực quầy đọc cho tôi một số điện thoại của một cơ sở chuyên cho du khách thuê du thuyền.

“Em à, ngày mai mới có du thuyền trống” – Tôi quay lại nói với em sau khi gọi điện cho cơ sở đó.

“Hm... vậy tối nay chúng ta sẽ dạo biển đêm” – Em mỉm cười và không hề tỏ ra phiền lòng khi không thuê được du thuyền.

Tôi lại nằm xuống bên cạnh em và xoa bụng cho em, sau một hồi lú lo kể cho tôi nghe những câu chuyện cổ tích về biển, em ngủ thiếp đi trong vòng tay tôi.

95. Chương 95

Chap 6 (tt)

Em nằm trong vòng tay tôi và ngủ rất say. Thỉnh thoảng đôi môi nhỏ xinh kia khẽ nhướn lên thành một nụ cười. Em đang mơ thấy gì mà lại vui như thế nhỉ? Liệu có phải đang mơ thấy tôi không? Nếu thật vậy thì tuyệt biết mấy.

Tôi ngắm nghía gương mặt xinh xắn của em mãi không biết chán. Ban sáng nó còn sắc hồng như bây giờ đã nhợt nhạt đi. Mọi chuyện đang chuyển biến theo những gì mà nó phải thế và dù tôi có van xin hay gào thét nó dừng lại thì cũng chẳng thể được. Tôi cần nhìn ngắm em nhiều hơn!

Rút tay ra khỏi em một cách nhẹ nhàng, tôi tắm rửa thật nhanh rồi xả nước vào bồn tắm cho em. Chợt tôi nảy ra một ý định. Tôi ra ngoài và lấy vài bịch sữa tươi trong tủ lạnh sau đó hòa vào nước tắm cho em. Như thế này sẽ giúp em thư giãn.

Dù không muốn quấy rầy giấc mơ đẹp của em nhưng trời đã gần chiều và em cần phải ăn chút gì đó.

Đúng như tôi dự đoán, em đã thích thú reo lên khi thấy bồn nước tắm hòa sữa rồi hôn tôi thật lâu sau đó mới đóng cửa và nằm thả mình trong bồn nước ấm.

Tôi không hát cho em nghe như mọi khi mà gọi điện xuống lễ tân đặt thức ăn.

Đợi em lâu quá làm tôi thật sự lo lắng, liệu em có bị gì không?

“Tử Đinh Hương, em nghe anh gọi chứ?” – Tôi gõ cửa và gọi lớn.

“Ừ, sao vậy anh?” – Tiếng em trả lời làm tôi thở phào nhẹ nhõm.

“Em ở trong đó khá lâu rồi đấy. Sẽ bị ồm mắt”

“Ngâm mình trong sữa thích quá nên em chẳng muốn ra”

“Ngốc ạ! Nếu em thích thì ngày nào anh cũng pha cho em ngâm. Giờ thì ra ngoài đi! Nếu không anh vào vác em ra đây”

“Em biết rồi”

Dù em bướng nhưng đôi lúc cũng rất biết nghe lời. Quả nhiên mười lăm phút sau em ra khỏi phòng tắm mang theo mùi thơm thoang thoang của sữa.

“Anh ơi, da em mịn hơn rất nhiều” – Em khoe.

“Ừ” – Tôi cười rồi xoa đầu em.

Vừa hay bên ngoài có tiếng gõ cửa, tôi đoán là phục vụ mang thức ăn lên.

“Gì vậy anh?” – Em hỏi khi thấy anh chàng phục vụ đẩy chiếc xe vào trong phòng.

“Khi này em tắm anh đã gọi thức ăn”

“Anh gọi gì thế?”

“Anh gọi cháo hải sản. Vì anh nghĩ bụng em khó tiêu ăn cháo là tốt nhất”

“Anh chu đáo thật đấy!” – Em ôm chầm lấy tôi rồi tì cằm lên vai tôi nũng nịu. Tôi thừa biết em đang phải nhón chân lên.

“Anh chị đẹp đôi lắm! Chúc anh chị ngon miệng!” – Anh chàng phục vụ nói rồi ra khỏi phòng.

Sau khi ăn xong chúng tôi ra biển ngắm hoàng hôn. Ngồi trên bãi cát và nhìn quả cầu lửa lụi về đường chân trời, mặt biển không còn xanh nữa mà nhuộm màu vàng cam rực rỡ. Những con hải âu đang chờn vờn trên mặt sóng và cất tiếng kêu gọi nhau về tổ.

“Bên trong đó là đảo Rồng phải không anh?” – Em nói và chỉ tay về phía mặt trời.

96. Chương 96

“Ừ”

“Nó như thế nào hả anh?” – Em hỏi rồi ngả đầu vào vai tôi, mặt vẫn nhìn về hướng đường chân trời.

“Rất đẹp. Những ngọn núi hùng vĩ với những khu rừng và những thảm cỏ xanh ngát. Dòng sông thì không bao giờ bị vấy bẩn và nước lúc nào cũng thanh mát” – Vừa trả lời, tôi vừa quàng tay qua vai em và kéo em sát lại gần mình hơn.

“Tuyệt thật. Thế những con rồng thì sao?”

“Những con rồng sống trong những thung lũng và những bồn địa. Phần lớn thời gian chúng dùng để ngủ. Còn chúa rồng sống trong tim mặt trời”

“Tim mặt trời?”

“Ừ, đó là nơi cung cấp nhiệt ặt trời”

“Chắc nóng lắm nhỉ!”

“Với anh thì không nhưng với em thì có đấy”

Em có vẻ rất thích hỏi, còn tôi thì sẽ luôn trả lời em dù đó có là câu hỏi ngây ngô đến cỡ nào. Có lần em chỉ vào con gà mà hỏi “sao đó không phải là con vịt mà lại gọi là con gà nhỉ” và tôi chỉ vào con vịt đang bơi ở hồ gần đó mà nói “vì con kia là con vịt rồi lên nó phải là con gà”. Không chịu buông tha, em vẫn tiếp tục hỏi những câu là người ta buốt óc nhưng ngộ nghĩnh vô cùng.

Chúng tôi cứ ngồi như thế cho đến khi những tia nắng cuối ngày tắt hẳn. Gió biển bắt đầu mạnh hơn làm những hàng dừa đu đưa đến mệt mỏi.

“Đi dạo anh nhé!” – Em nói và không đợi tôi trả lời, em đứng phắt dậy khéo tôi đứng lên theo.

“Ừ” – Tôi nói và xoa đầu em.

“Đợi em một chút!” – Em nói rồi chạy vào bìa rừng ven biển. Một lát sau em quay lại với một cái lá chuối rất lớn.

“Em định làm gì vậy?” – Tôi chau mày hỏi em.

“Em không muốn bị cát vào giày. Đi sẽ rất khó chịu!”

Em nói rồi đào lên một cái hố nhỏ trong cát. Sau đó em cởi giày ra và hỏi tôi cởi theo em. Dùng cái lá chuối lót xuống dưới cái hố vừa đào, em bỏ giày của tôi và của em lên bên trên tấm lá.

“Chúng ta có thể cầm theo mà” – Tôi nhìn em ngạc nhiên.

“Không! Tay chúng ta bận rồi”

Bận? Em đúng là khó hiểu. Làm tôi không cách nào bắt kịp những suy nghĩ trong đầu em. Có lẽ vì vậy mà tôi yêu em nhiều hơn.

Giờ thì tôi đã hiểu tay chúng tôi “bận” gì. Hai tay em nắm chặt hai tay tôi rồi em đi giật lùi về phía sau, mặt đối mặt với tôi.

“Như thế này chúng mình sẽ luôn nhìn thấy nhau” – Em tự hào về cái kiểu đi dạo ngộ nghĩnh mình vừa nghĩ ra.

Tôi nhìn em âu yếm và cười thật hiền. Trong khi đó những cặp tình nhân cũng đang đi dạo giống chúng tôi bắt đầu trĩu trở vào em. Một số cô gái cũng bắt trước em, nắm tay người yêu mình và đi giật lùi.

Em nhìn thấy vậy thì càng cười tươi hơn. Đôi mắt em sáng rực sự hạnh phúc.

Tôi đứng khựng lại và kéo hai tay em thật mạnh về phía mình. Bị bất ngờ, em té nhào vào lòng tôi mà không kịp chống đỡ.

“Em biết không? Mỗi phút giây bên em, anh trân trọng từng hơi thở” – Tôi thì thảo vào tai em.

Em dụi đầu vào ngực tôi và ôm tôi chặt hơn. Mùi hương của em quyến thêm mùi sữa tươi ngọt ngào mới dễ chịu làm sao. Tôi thật chẳng muốn buông em ra tí nào. Cứ muốn ôm em như thế này mãi mãi.

97. Chương 97

Chap 7: Khách không mời

Tôi dìu em ra từ trong phòng tắm. Trông em rất phờ phạc. Đôi môi bạc trắng, da xanh mét, đôi mắt hơi đục và những bước đi của em không còn chút sức lực nào.

Ban nãy em nói cảm thấy khát, vì vậy tôi đưa bình máu đã chuẩn bị sẵn cho em uống nhưng vừa uống xong em đã chạy bổ vô phòng tắm và nôn thốc nôn tháo.

Cơ thể em đã không còn tiếp nhận máu nữa rồi sao? Cả thức ăn cũng bị đẩy ngược ra. Không thể đưa chất dinh dưỡng vào người em. Phải làm thế nào đây?

Em mệt mỏi nằm phịch xuống giường và gần như mê man. Có lẽ chuyển ra biển bằng du thuyền sẽ không được thực hiện. Em cần phải nằm nghỉ ngơi.

“Anh à... em thấy đuối quá!” – Em thì thảo, tay hua hua tìm tay tôi trong khi mắt vẫn nhắm nghiền mệt mỏi.

“Chắc do em không quen với khí hậu vùng biển nên bị bệnh đó” – Tôi nắm tay em rồi áp nó lên má mình.

“Vậy... chúng ta về nhà... nhé anh... em cũng không muốn đi... ra biển nữa” – Em nói ngắt quãng và có vẻ rất mệt mỏi.

“Ừ, để anh thu dọn đồ đạc” – Tôi nói và miễn cưỡng buông tay em ra. Nhìn em lúc này thật quá yếu. Điều đó đang đến gần sao?

Tôi thu dọn đồ đạc thật nhanh và quay trở lại giường, công em lên lưng rồi đi xuống trả phòng. Bằng tốc độ nhanh nhất có thể tôi bay vụt về nhà. Trên lưng tôi, cơ thể em đang nặng dần và em không còn nói bất cứ điều gì nữa.

.....

Một tuần rồi em không thể ăn hay uống bất cứ thứ gì. Nhìn em bây giờ chỉ như một bộ xương được bọc da. Xanh xao, hốc hác. Tôi hôn em thật nhiều như đôi môi kia vẫn lạnh toát và trắng bệch.

Từ hôm qua đến giờ em đã không còn mở mắt ra nhìn tôi và cũng không nói với tôi lời nào nữa. Em đã rơi vào trạng thái hôn mê. Em vẫn thở những hơi thở ngắn và yếu ớt. Giường như sợi dây nối em với thế giới này đang bị hơi trên lửa và sẽ đứt sớm thôi.

Ngoài việc cầm tay em, ôm em thì tôi chẳng thể làm được gì. Ai đó làm ơn nói cho tôi biết tôi phải làm gì đi! Người con gái của tôi đang chết đi dần dần mà tôi chỉ biết đứng nhìn. Tôi thật sự quá vô dụng.

Tôi đã luôn lo lắng vấn đề giữa em – tôi – Olia – thế giới bóng đêm – mà không biết rằng điều nghiêm trọng hơn đang chờ đợi. Chính là bây giờ đây, em nằm đó và có thể chút hơi thở bất cứ lúc nào.

Làm ơn đi Tử Đình Hương! Em đừng đi!

Dù đã cố gắng ngăn lại nhưng nước mắt tôi đã rơi xuống. Tôi có thể không khóc được sao? Tôi sắp mất em rồi.

“Điều gì khiến ột vua Rồng kiêu hãnh trở thành như thế này?” – Giọng nữ quen thuộc vang lên trong phòng làm tôi giật mình. Cô ta đến lúc nào mà tôi không hề hay biết nhỉ?

“Mari? Tại sao cô lại ở đây?” – Tôi sững sờ nhìn cô gái đang đứng cạnh cửa sổ.

“Tôi đến để báo cho ngài một chuyện quan trọng” – Giọng Mari có vẻ rất lo lắng tuy gương mặt xinh đẹp của cô ta vẫn hoàn toàn bình thản.

Tôi nhưn mảy chờ đợi điều quan trọng khiến tộc trưởng quý biển đến tận đây tìm tôi. Nhưng đột nhiên Mari không nhìn tôi nữa mà chuyển ánh mắt sang nhìn em.

“Còn hai ngày nữa” – Mari nhìn vào em rồi nói.

“Gi?” – Tôi chau mày không hiểu cô ta muốn nói gì.

“Nếu không có máu của Olia cô gái ấy chỉ sống được hai ngày nữa”

“Im miệng! Đừng có đùa kiểu đó” – Tôi quát lên.

98. Chương 98

“Nếu ngài không muốn tin thì có thể không tin” – Mari nhún vai.

Tôi có thể hình dung rõ gương mặt tôi đang méo mó đến mức nào. Hai ngày nữa, chỉ hai ngày nữa thôi sao? Hai ngày nữa là em sẽ biến mất khỏi cuộc đời tôi?

“Olia đã đi qua hải phận của chúng tôi một cách an toàn. Có lẽ vào ngày mai hân sẽ đến được đảo Ròng”

Tôi im lặng, bặm môi không nói gì. Sao những chuyện rắc rối đều ập đến cùng một lúc thế này.

“Tôi đến để báo cho ngài biết. Ngài hãy đến đảo Ròng và tiêu diệt hân!”

“Người đang ra lệnh cho ta đấy à?” – Tôi gằn giọng.

“Tôi không có ý đó. Tôi mừng vì ngài có thể thoát khỏi cô gái này. Đã tìm được Olia rồi thì ngài không cần phí thời gian với cô ta nữa. Cô ta không còn giá trị nữa đâu” – Mari nói rồi mỉm cười sau đó cô ta rời khỏi phòng.

Cái gì mà “phí thời gian”, “thoát khỏi”? Lũ người cá ngu ngốc! Bọn họ đã mổ trái tim mình và ăn nó ngay khi vừa sinh ra. Điều này được thực hiện để đảm bảo họ sẽ không yêu một trong những kẻ bị họ hút mất linh hồn và tuổi trẻ. Vì vậy lũ người cá hoàn toàn không biết yêu là gì.

Mari nghĩ tôi ở bên em chỉ là để theo dõi Olia thôi sao? Ngu ngốc!

Nhưng thật sự chỉ còn hai ngày nữa thôi sao?

Ôi trời!

Không thể như thế được!

Tôi không thể ngăn cho nước mắt mình chảy ra được, ôm ghì lấy em trong lòng, tôi sợ một ngày tôi sẽ không còn được ôm em như thế này nữa.

99. Chương 99

Chap 8: Trao đổi

Ngồi nhìn em thật lâu vì sợ nếu rời mắt thì em sẽ biến mất. Bây giờ thì tôi đã hiểu được nỗi đau mất đi người thân yêu mà toàn thể nhân loại ai cũng ít nhất một lần phải trải qua.

Nó quá đáng sợ. Cái cảm giác khi một người vô cùng quan trọng rời khỏi và vĩnh viễn sẽ không còn có thể gặp lại. Thật không còn điều gì khủng khiếp hơn.

Làm sao tôi có thể sống với thời gian bất tận khi mang nỗi đau như thế trong lòng. Trong bộ phim “Người đưa thư đến từ thiên đường” mà tôi và em cùng xem, có một đoạn chiếu cảnh trùng phùng của những người chết đi. Sau khi chết họ có thể gặp lại nhau. Nếu đúng là như vậy thì tôi cũng chẳng thể chết theo em để được gặp em.

Chỉ còn một cách. Cách duy nhất. Nó cứu em trong lúc này nhưng một lúc nào đó em cũng phải ra đi. Dù sao thì kéo dài thêm được ngày nào hay ngày ấy. Tôi không đủ tự tin để nhìn em chết.

Tôi biết tôi làm như thế này không công bằng với thế giới bóng đêm. Tôi quá ích kỉ. Tôi không mong nhận được sự tha thứ nhưng tôi thật sự không còn sự lựa chọn nào khác.

Tôi hôn em lần nữa rồi bay vút đến đảo Ròng. Đứng đợi không lâu, quả nhiên lão già Olia – kẻ độc ác đến nỗi địa ngục cũng không tiếp nhận – xuất hiện.

Nhìn thấy tôi, hắn có vẻ hơi sợ sệt và lùi lại thủ thế.

“Ta đến để gặp ngươi, không phải để giết ngươi” – Tôi cam đoan.

Hắn nhướn mày lên nhìn tôi dò xét. Lão già xảo quyệt! Hắn luôn luôn đề phòng như thế.

“Ta và ngươi hãy làm một vụ trao đổi” – Tôi đề nghị.

Cơ mặt hắn dần ra dần dần. Hắn đủ thông minh để hiểu rằng nếu tôi muốn giết hắn thì tôi hoàn toàn có thể làm được mà không cần giăng một cái bẫy nào cả.

“Ồ ta có thứ gì ngươi muốn sao?” – Hắn nheo mắt hỏi tôi. Giọng nói của hắn và giọng nói của Oma tuy không giống nhau nhưng đều làm tôi phát cáu.

“Hãy đưa cho ta máu của ngươi. Đổi lại, ta sẽ cho ngươi máu Ròng”

“Ngươi muốn máu của ta và đổi lại ngươi sẽ đưa ta máu rồng?” – Olia hỏi lại tôi như hắn không tin được điều hắn vừa nghe.

“Phải” – Tôi nói chắc nịch.

“Vì sao lại có vụ trao đổi này?” – Quả nhiên hắn là một tên xảo quyệt, phải hỏi đến cùng vì sợ mình bị lừa.

“Trong vụ trao đổi này ngươi chẳng thiệt hại gì cả” – Tôi nhún vai.

“Chính vì vậy ta mới thắc mắc, ngươi hoàn toàn có thể giết chết ta ngay bây giờ, tại sao lại đưa ra vụ trao đổi thiệt thòi này?”

“Vậy ngươi không muốn đổi sao?”

“Ta sẽ đổi, nhưng để ta đoán nhé!” – Hắn nhướn mày nhìn tôi.

“Trên thế giới này người duy nhất cần đến máu ta chỉ có thể là Tử Đình Hương. Xem ra Tử Đình Hương sắp chết rồi. Ngươi muốn cứu cô ta sao?”

Tôi im lặng không trả lời hắn.

“Chà, bất hạnh của ngươi là may mắn của ta. Ngươi yêu cô ta” – Hắn cười lớn tiếng.

Bất hạnh của hắn tôi mà may mắn của hắn sao? Lão già chết bầm này!

Tôi giận dữ và lửa từ hai tay tôi sáng lên.

“Hãy giết ta nếu ngươi có đủ can đảm và người yêu bé nhỏ của ngươi cũng sẽ chết” – Hắn đứng thẳng nhìn tôi thách thức. Vậy là hắn đã nắm được điểm yếu của tôi rồi.

Nếu không phải mạng sống của hắn gắn liền với mạng sống của em thì tôi đã cho hắn một quả cầu lửa chết ngay tức khắc rồi.

Sau khi trao đổi hai li máu, hắn không uống ngay mà cầm cái li rời khỏi đảo Ròng. Hắn đi khỏi một lúc, tôi cũng rời khỏi và nhanh thật nhanh, tôi bay về nhà để cứu em.

100. Chương 100

Trông em bây giờ không khác gì người đã chết. Da trắng một cách đáng sợ, tóc đã chuyển sang màu bạc trắng. Từ hai mắt của em máu chảy ra liên tục. Cơ thể em đang đẩy lượng máu cuối cùng trong người ra khỏi cơ thể.

Tôi nhanh chóng uống đầy một miệng máu của Olia rồi truyền qua miệng em.

Như lúc nó đến, bây giờ nó đi cũng nhanh đến bất ngờ. Tóc em lập tức chuyển về màu đen. Da mặt hồng hào lên hẳn. Máu ở hai mắt cũng thôi chảy. Có điều em vẫn còn rất gầy.

Đây rồi, đôi mắt mấy ngày nay tôi không được nhìn thấy giờ đây đang nhìn tôi. Em còn mỉm cười với tôi nữa. Nước mắt tôi tuôn trào vì vui mừng. Mặc kệ em nghĩ gì khi thấy tôi khóc, tôi quá hạnh phúc nên chẳng còn biết gì nữa.

Bàn tay em đang lướt nhẹ trên mặt tôi, lau nước mắt cho tôi, tôi chớp lấy nó rồi áp sát vào mặt mình. Hơi ấm đã trở lại với em.

“Em thấy trong người thế nào?” – Tôi xoa nhẹ má em.

“Không còn mệt mỏi nữa anh ạ” – Em trả lời tôi bằng giọng khỏe khoắn.

“Ăn chút gì nhé. Đã một tuần rồi”

“Em cảm thấy khát quá. Anh lấy giúp em một ít máu dưới tủ lạnh được không?”

“Ừ, để anh đi lấy cho em” – Tôi nói rồi lao đi thật nhanh và quay trở lại cũng thật nhanh. Tôi không muốn rời em một giây nào cả.

Sau khi uống cạn túi máu tôi đưa, em khỏe hoàn toàn. Em lại cười với tôi, chạy vòng quanh tôi, lú lo không ngừng. Em đã sống lại thật rồi.

“Anh này, hình như em mới ốm một trận rất nặng đúng không? Em có cảm giác là mình đã ngủ rất lâu” – Em ôm tôi và dụi dụi đầu vào ngực tôi.

“Ừ, vì thời tiết ở biển làm em đổ bệnh đấy. Bây giờ không sao nữa rồi” – Tôi nói rồi hôn lên trán em.

Sau khi cho em ăn cháo, tôi ôm em vào lòng và cứ ngồi mãi như thế không buông, em cũng vòng tay ôm lấy tôi. Em hôn tôi và tôi cũng hôn em. Mọi thứ đã trở lại. Dù chỉ là tạm thời nhưng tôi bằng lòng với hạnh phúc trước mắt.

Chúng tôi quấn quýt bên nhau cả ngày. Đến chiều khi tôi nấu bữa tối em vẫn vất vẻo trên lưng tôi. Công em trên lưng thế này mới hạnh phúc làm sao!

Đêm nay trời không có sao để em ngắm vì vậy em nằm trong vòng tay tôi và nghe tôi hát.

Đang ngân nga giai điệu êm ái như những lời yêu thương tôi dành cho em thì đột nhiên môi em chặn môi tôi lại. Em hôn tôi thật vội vàng như thế sắp sửa mất đi. Tôi không hiểu vì sao em lại hôn tôi như thế nhưng nụ hôn đó quá nồng nhiệt, đủ để tôi thôi suy nghĩ về nó mà chỉ biết hôn em.

Nụ hôn quá nóng bỏng làm lí trí của tôi tan chảy. Sợ lại làm tổn thương em như lần trước, tôi vội vàng đẩy em ra.

“Tử Đinh Hương, em mà cứ thế này anh không biết anh sẽ làm ra chuyện gì đâu” – Tôi ngồi dậy định xuống phòng tắm rửa mặt.

Còn chưa kịp đứng lên thì vòng tay em từ phía sau ôm lấy tôi. Tôi xoay người lại nhìn em.

“Em không muốn anh ra ngoài à?”

Em không trả lời tôi mà chỉ bẽn lẽn gật đầu.

“Em... muốn tiếp tục à?”

Mặt em đỏ lựng lên và em cúi đầu không trả lời tôi. Cái gấu áo sắp bị hai bàn tay em vò rách. Trông em xấu hổ mới đáng yêu làm sao.

Nâng cằm em lên và đặt lên môi em một nụ hôn. Nụ hôn của sự yêu thương, của nỗi nhớ nhung bao ngày qua. Em cũng hôn lại tôi và mọi thứ quá nhịp nhàng.

Đêm hôm nay – theo như lời em nói – chúng tôi đã hoàn toàn là của nhau.

101. Chương 101

Chap 9: Quyết định khó khăn

Mọi thứ đã quay trở lại quỹ đạo (tạm thời) của nó. Em đã hoàn toàn khỏe mạnh, mập mạp hơn và đã đi học bình thường trở lại. Tôi thì vẫn luôn bên em mọi lúc, mọi nơi và chẳng bao giờ cảm thấy nhàm chán vì điều đó. Trái lại, với tôi thời gian bên em chẳng bao giờ là đủ.

Nhưng hôm nay tôi buộc phải rời khỏi em một lúc dù không muốn chút nào. Oma đang đợi tôi ở nhà và hẳn đang dùng quyền năng của mình gọi tôi về nhà.

Sau khi thì thầm bên tai em rằng tôi cần giải quyết một số chuyện và dặn dò em lát đi học về cẩn thận, tôi trở về nhà ngay lập tức.

Vừa bước chân vào phòng khách đã thấy Oma đang lơ lửng bên trong. Oma chưa bao giờ rời khỏi (tạm gọi là) nhà. Lần này chắc chắn phải có chuyện gì thì hẳn mới phải đến tận đây tìm tôi.

“Người đến đây có chuyện gì?” – Tôi hỏi ngay.

“Thế giới bóng đêm đang gặp chuyện và cả tộc phù thủy cũng khó yên thân” – Giọng nói lạnh lẽo của hắn trả lời tôi và có phần bất an không thể che giấu.

“Nói rõ hơn xem!”

“Olia đã bắt giữ ba tộc trưởng vì họ trông đối hân”

“Vậy hãy để hân làm vua thế giới bóng đêm đi!”

“Không chỉ đơn giản là như vậy. Hân muốn lập ra một quân đội để thôn tóm thế giới”

“Cái gì? Muốn bá chủ thế giới sao?” – Tôi thật sự ngạc nhiên. Lão già ấy quá tham vọng.

“Và hân muốn chúng tôi hồi sinh những kẻ đã chết để phục vụ cho cuộc chiến của hân” – Oma nói tiếp – “Rất nhiều người trong tộc phù thủy đã bị lửa của hân giết chết vì chống đối hân”

“Ta xin lỗi”

Ngoài câu xin lỗi ra thì tôi thật chẳng biết phải nói gì. Tất cả đều là do sự ích kỷ của tôi mà ra. Vì tình yêu của tôi mà bắt những người khác chịu tai họa. Tôi là một tội nhân không thể tha thứ.

“Xin ngài hãy tiêu diệt Olia, xin cứu chúng tôi. Xin hãy đi cùng tôi!”

“Ta...”

Làm sao tôi có thể đồng ý lời thỉnh cầu của Oma đây? Giết Olia tức là giết em. Làm sao có thể tự tay giết người con gái mình yêu đây?

“Xin làm ơn!”

Trong cuộc đời tôi, đây là lần đầu tiên tôi thấy Oma hạ mình như thế. Hân đang van xin tôi, sự khấn thiết lớn đến nỗi dù được truyền đạt bằng một giọng nói đáng sợ nhưng tôi vẫn có thể cảm thấy nó.

Quả thật tôi rất muốn giúp hân nhưng còn em thì sao? Em sẽ chết.

Đầu tôi như muốn nổ tung ra làm nhiều mảnh.

Tôi không muốn mình ích kỷ như thế này nhưng tôi biết mình không đủ mạnh mẽ để có thể sống mà không có em.

Tôi đã chẳng thể trả lời Oma, tôi chỉ biết im lặng. Thậm chí tôi đã không ngẩng đầu lên vì tôi thật sự không biết phải đối diện với hân như thế nào.

102. Chương 102

Oma không nói thêm lời nào nữa. Hắn im lặng và chờ đợi. Tuy nhiên tôi có thể cảm nhận rõ sự lo lắng và sợ hãi ở nơi hắn.

Tôi phải làm thế nào đây? Làm thế nào mới đúng đây?

Người của thế giới bóng đêm, tộc phù thủy và sắp tới sẽ là cả thế giới này sẽ phải hi sinh vì sự ích kỉ của tôi. Vì tình yêu của tôi.

Họ sẽ phải mất mạng vì tôi. Làm sao tôi có thể đền lại mạng sống cho họ được chứ?

Họ không đáng phải chịu những điều này. Tất cả chỉ tại tôi mà ra. Vì tôi mà ra.

“Dragon! Hãy đi và cứu thế giới bóng đêm và cả thế giới này nữa!” – Giọng nói của em vang lên làm tôi giật mình. Em về từ lúc nào mà tôi không thể phát hiện ra thế này? Em đã nghe hết rồi sao.

“Anh...”

Tôi thật chẳng biết phải nói gì với em.

“Đừng vì một mình em mà bắt mọi người phải chịu những điều họ không đáng phải chịu” – Em bước từng bước chậm rãi lại gần tôi hơn và nắm lấy tay tôi. Đôi mắt em ánh lên sự kiên quyết.

“Em biết cả rồi sao?” – Tôi nhìn em nghi hoặc.

“Em biết hết rồi. Dù hôn mê nhưng em hoàn toàn có thể nghe thấy cuộc nói chuyện của anh và cô gái kia”

“Anh xin lỗi!”

“Anh làm gì sai mà phải xin lỗi?”

“Anh... không thể bảo vệ được em” – Tôi nói thật nhỏ để giọng nói của mình không vỡ òa.

“Đi đi anh! Hãy giết Olia đi! Làm sao chúng ta có thể hạnh phúc khi bao nhiêu người chết vì chúng ta chứ?” – Em siết chặt tay tôi hơn và nhìn tôi thật hiền.

Tôi kéo em vào lòng mình và ôm ghì lấy em thật chặt, thật lâu.

“Anh yêu em” – Tôi thì thầm vào tai em.

“Em cũng yêu anh” – Em siết chặt vòng ôm hơn và hôn thật nhẹ lên môi tôi.

Cổ họng cơn đau đang bóp nát trái tim, tôi buông em ra và đi cùng với Oma.

Em tiễn tôi ra tới cổng và cứ đứng đó nhìn tôi.

Quay đi được vài bước, tôi thấy chân mình đang chạy ngược lại chỗ em. Tôi ôm lấy em và hôn em một cách gấp gáp. Sau nụ hôn rất sâu ấy, tôi ôm em thật chặt.

“Đi đi anh!” – Em đẩy tôi ra và nhìn thẳng vào mặt tôi, một cái nhìn mà có lẽ một ngàn, một vạn năm nữa tôi cũng không bao giờ quên.

Lần này tôi quay đi và cố gắng hết sức để không quay đầu lại. Gương mặt tôi đã bị nước mắt làm ướt hoàn toàn. Có lẽ ở phía sau, em cũng đang khóc.

Tôi phải từ bỏ em thật rồi!

Tôi phải từ bỏ em!

Phải từ bỏ em!

Từ bỏ em!

103. Chương 103

Phần 7: Khu rừng linh hồn

Chap 1: Cái chết của Tử Đình Hương

Mang theo tâm trạng nặng nề và đôi cánh chỉ trực chờ bay ngược lại để trở về với em, tôi đi đến chỗ Olia đang ở. Một cách cố tình, tôi đang bay rất chậm, chậm nhất mà tôi có thể.

Trong đầu tôi, hình ảnh em ban nãy vẫn còn rất rõ. Một cái nhìn với đầy đủ cương quyết, âu yếm và nuối tiếc. Người con gái của tôi đã nhìn tôi như thế đó.

Giờ này em đang làm gì nhỉ? Liệu có đang nghĩ về tôi như tôi nghĩ về em. Hy vọng là em không khóc, vì mất máu sẽ làm cơ thể em yếu đi nhanh hơn.

Khi trở về, tôi nhất định sẽ cùng em làm những điều còn chưa làm được. Lần trước em muốn đi du thuyền nhưng chúng tôi đã chưa thể đi. Còn gì nữa nhỉ? À, em muốn đi xem Cướp biển vùng Caribe 4. Em nói em rất thích tính cách của thuyền trưởng Jack. Khoan, em nói muốn cùng tôi về nhà gặp mẹ. Mà không, chúng tôi sẽ đi du lịch nước ngoài. Đến những nơi em từng muốn đến.

Nhưng... chỉ một tháng thôi. Em chỉ cầm cự được trong khoảng một tháng nữa thôi. Chúng tôi còn quá nhiều dự định trong khi thời gian lại chẳng đồng tình với chúng tôi. Phải làm thế nào đây?

Không kịp mất rồi.

Không kịp mất.

Không kịp.

À phải rồi! Tại sao không nhỉ? Chúng tôi sẽ làm đám cưới. Phải rồi, phải rồi!

Đám cưới sẽ thật long trọng và em sẽ là cô dâu xinh đẹp của tôi. Em sẽ thế nào trong bộ váy cưới nhỉ? Chắc chắn sẽ rất đẹp nhưng tôi không hình dung nó đẹp đến mức nào. Váy cưới màu gì thì hợp với em nhỉ? Ồ, tất nhiên là màu trắng rồi.

Chúng tôi sẽ khoác tay nhau đi trong thánh đường trong tiếng nhạc du dương và lời chúc phúc của mọi người. Sau khi đôi môi nhỏ xinh của em thốt lên ba chữ “tôi đồng ý”, tôi sẽ luồn vào ngón tay em chiếc nhẫn là bằng chứng cho tình yêu của tôi. Em cũng sẽ đeo nhẫn cho tôi và chúng tôi sẽ hôn nhau thật hạnh phúc.

Có điều... tôi muốn em là vợ tôi mãi mãi. Làm sao tôi có thể mỉm cười khi em chỉ bên cạnh tôi như một người vợ trong vòng vòn vẹn một tháng? Một tháng là không đủ, nó quá ít.

Và dù có bay chậm đến mức nào thì cũng đã đến lúc phải đến nơi. Ngôi nhà của Olia đây rồi.

Tôi biết tôi không thể quay về mà không giết hắn. Ánh mắt của em như đang ra lệnh cho tôi. Hơn nữa em nói đúng, làm sao chúng tôi có thể hạnh phúc khi bao nhiêu người xung quanh vì chúng tôi là gặp chuyện được.

Không cần thận trọng, tôi tiến vào trong nhà. Ngoài vẻ u ám ra thì ngôi nhà chẳng có gì đặc biệt cả.

“Người đến tìm ta” – Vừa vào đến đại sảnh, Olia đã ra đón tôi ngay lập tức. Gương mặt hắn nhìn tôi như đang điều cốt. Hoàn toàn không có vẻ gì là sợ tôi.

“Ta đến để giết ngươi” – Tôi gần giọng.

“Vậy sao? Thế còn Tử Đình Hương bé nhỏ thì phải làm thế nào? Ngươi chấp nhận để cô ấy chết sao?” – Hắn nhướn mày nhìn tôi.

“Ta không chấp nhận để ngươi sống”

“Vậy được thôi, ra tay đi!” – Hắn nhìn tôi vẻ thách thức.

Tôi gồng mình, cầu lửa đã xuất hiện ở hai tay. Vấn đề ở chỗ... tôi không đủ can đảm để ném về phía hắn. Chỉ cần một quả cầu lửa thôi, không cần đến quả thứ hai là tôi có thể giết chết hắn rồi. Hơn nữa tôi còn có

thể bay và tàng hình, hắn hoàn toàn không có một phần trăm cơ may chiến thắng. Nhưng... chỉ việc ném quả cầu lửa trong tay về phía trước mà sao khó khăn thế này?

Tôi nhìn thấy rõ lửa trên tay tôi tắt dần và rồi biến mất. Tôi không thể ra tay. Tôi không thể!

“Không làm được à?” – Hắn cười khẩy, nhìn tôi giễu cợt.

Quả thật tôi quá vô dụng. Tôi không cách nào làm được.

Một quả cầu lửa từ tay hắn bắt ngờ bay về chỗ tôi. Tôi bay vọt lên để tránh nó. Một vòng lửa nhanh chóng chạy quanh mặt đất bên dưới tôi. Hắn muốn giết tôi? Hắn đang mơ à? Tôi sinh ra từ lửa mà lại muốn dùng lửa giết tôi? Thật là ngu ngốc.

104. Chương 104

Nhưng tính ra tôi cũng ngốc thật. Biết là không sao mà còn phải tránh. Một cái phẩy tay nhẹ, lửa bên dưới chân tôi tắt hoàn toàn và tôi lại đáp xuống đất.

Là Olia ngu ngốc hay hắn không tin tôi không thể chết nhỉ? Sao hắn cứ liên tục ném những quả cầu lửa vào tôi thế này?

Một quả cầu lửa khác hình thành trong tay tôi, tôi muốn kết thúc chuyện này.

Nhưng rồi nó lại một lần nữa biến mất vì tôi không đủ dũng khí để ra tay. Tôi thật hèn nhát làm sao!

Những quả cầu lửa từ tay Olia ngày một lớn hơn. Nó làm tôi thấy hơi nóng nhưng muốn giết tôi thì chưa đủ.

Chợt có một cái gì đó vừa vọt qua tôi. Cái bóng ấy mang theo mùi hương rất quen thuộc – mùi hoa tử đinh hương.

Đúng là em rồi, em làm gì ở đây? Em đến để tìm tôi sao? Em muốn gặp tôi à?

Còn chưa kịp vui mừng thì tôi nhận ra em đang đứng ngay đường quỹ đạo của những quả cầu lửa của Olia. Và khi tôi chưa kịp kéo em ra thì một quả cầu lửa đã trúng vào em.

“Không! Tử Đinh Hương” – Tôi gào lên và nước mắt chảy ra ngay lập tức.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Em... đang bốc cháy. Từ trong ngọn lửa, tôi còn thấy đôi mắt em đang nhìn tôi thật âu yếm và môi em còn nở nụ cười với tôi. Ngọn lửa ăn thật nhanh và chẳng mấy chốc em biến mất khỏi chỗ em vừa đứng, cả tro cũng không có.

Hai chân tôi không còn chút sức lực. Tôi khụy xuống ngay tại chỗ. Và dù tay biến thành chân tôi vẫn cố bò đến chỗ mà một giây trước em vừa đứng.

Một đốm lửa khác lại bùng lên và theo sau đó là tiếng gào đau đớn của Olia. Hắn đang bị lửa thiêu cháy.

Khi một ma cà rồng giết chết đồng loại của mình thì kẻ ấy sẽ chết đúng như cách đã ra tay với đồng loại.

Đây là ý đồ của em sao?

Vì muốn giết Olia nên em đã làm vậy sao?

Theo tôi đến tận đây là vì chuyện này sao?

Olia cũng đã biến mất như em. Trong đại sảnh rộng lớn giờ đây chỉ còn một mình tôi. Sự im lặng lúc này còn đáng sợ hơn trăm ngàn tiếng gào thét.

Không! Tử Đinh Hương, em đừng đi!

Tôi còn chưa kịp cùng em đi du thuyền. Chưa kịp cùng em đi xem Cướp biển vùng Caribe 4. Chưa kịp cùng em về ra mắt mẹ em. Chưa kịp đi du lịch nước ngoài. Chúng tôi còn chưa đám cưới nữa mà. Tôi chưa đeo nhẫn cho em và em cũng chưa đeo nhẫn vào tay tôi. Tất cả còn chưa thực hiện được mà.

Quay lại đi em! Đừng đi như vậy mà! Tôi còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần. Làm ơn đi!

Qua ngày mai tôi biết làm thế nào đây? Rồi khoảng thời gian vô tận sắp tới, tôi biết phải làm thế nào đây? Làm thế nào có thể hít thở bầu không khí không có em? Làm thế nào có thể chịu đựng đây?

Ai làm ơn nói cho tôi biết tôi phải đi đâu để gặp lại em đi! Hãy nói cho tôi biết đi! Tôi phải đi đâu để lại được ôm em trong lòng, đi đâu để nghe tiếng em nói, đi đâu để thấy em cười với tôi? Làm ơn hãy nói cho tôi rằng có một nơi như thế đi! Có một nơi mà em vẫn còn tồn tại.

Bây giờ tôi có đau lòng không nhỉ? Không! Nó không chỉ là nỗi đau. Nó là một điều gì đó mà tôi không biết diễn tả như thế nào. Nó lớn hơn rất nhiều để có thể gọi là nỗi đau.

Em đi thật rồi sao? Không đời nào! Chuyện này không thể xảy ra. Nếu có kết thúc thì cũng không thể kết thúc theo cách này.

Tôi phải tìm em. Tôi cần tìm em.

Nhưng tìm ở đâu bây giờ? Tôi đã bay như thế này một tuần rồi. Một tuần mà với tôi cứ như một ngàn, một vạn năm. Rõ ràng một ngày vẫn trôi qua rất nhanh. Chớp mắt một cái mặt trời đã mọc và lặn xong một lần. Nhưng khi nhắm đếm lại thì chỉ mới một tuần trôi qua. Đáng ra phải lâu hơn thế mới đúng chứ.

Rốt cuộc là em đang ở đâu trong trời đất này?

Em không thể ra đi như thế được!

Em không thể ra đi!

Em không thể!

Không thể!

Tử Đình Hương à, xuất hiện đi em! Chúng mình đừng chơi trốn tìm nữa. Anh quả thật tìm không ra em. Anh thua rồi. Em hãy xuất hiện và phạt anh đi! Phạt gì cũng được, chỉ cần em xuất hiện thôi.

Sao em còn chưa xuất hiện? Em vẫn còn muốn chơi tiếp à?

Em ác lắm! Sao em có thể tuyệt tình như vậy được chứ? Anh không chịu đựng được đâu vậy nên xin em hãy trở về đi!

105. Chương 105

Về đi em!

Về đi!

Chap 2: Thế giới không người yêu anh

Tôi tệ làm sao khi tôi phải chấp nhận rằng tôi không cách nào tìm thấy em. Tôi phải bỏ cuộc. Ừ, phải bỏ cuộc rồi. Như thế có nghĩa là phải chấp nhận em không còn trên đời nữa. Thế giới này đã không còn người yêu tôi nữa. Một sự thật còn hơn cả đau đớn!

Vứt bỏ tất cả và trở về Đảo Rồng như một sự chạy trốn, tôi cũng chẳng thể cảm thấy khá hơn. Ở cái nơi ánh sáng mặt trời không bao giờ tắt này thời gian như dài lê thê. Không cách nào để biết được đã qua một ngày hay chưa, nó làm nỗi nhớ trong tôi dài ra gấp ngàn lần. Nhưng ít nhất tôi không phải đối diện với đêm tối. Đêm tối là tôi làm tôi thấy mình tàn tạ, héo úa và bất lực hơn bao giờ hết. Khi xung quanh chỉ còn là một màu đen vây quanh như bóp nghẹt trái tim, tôi nhớ em quay quắt!

Trên tay tôi còn cầm chiếc đồng hồ đã hỏng khi tôi đấu với Olia. Nó hoàn toàn chết đứng, chết đứng vào cái thời khắc em rời khỏi cuộc đời tôi. Thời gian đã dừng lại ngay thời khắc ấy. Và sẽ mãi mãi đứng lại nơi đây dày vò, day dụa tôi.

Ôm thật chặt bức tranh “hạnh phúc bất tử” của tôi và em vào lòng. Hạnh phúc đó bây giờ đang ở đâu? Sao nó xa với như thế. Nó quá xa, đủ xa để tôi không cách nào nhìn thấy hay chạm vào. Tôi thấy nhớ cái mùi hương tử đình hương ấy quá!

Hét thật to, bay thật nhanh nhưng cũng chẳng cách nào ném tảng đá đang đè nặng ra khỏi lòng mình. Tảng đá ấy dường như đã bắt rễ vào trái tim tôi và không cách nào lấy nó ra. Và từ bây giờ cảm giác nặng nề này sẽ trở thành một phần cơ thể tôi.

Kết quả như thế này cũng vì sự yếu đuối của tôi. Nếu tôi có thể ra tay dứt khoát thì ít nhất tôi còn có thể ở bên em thêm một tháng. Ít nhất cũng có thời gian để chuẩn bị tinh thần. Có lẽ nếu như thế thì sau khi em đi tôi sẽ không chơi vơi đến mức này. Nếu em chết theo cách đó thì ít nhất xác của em sẽ vẫn còn. Tôi vẫn có thể ôm em thậm chí là tắm niệm nó để mãi mãi được nhìn thấy em.

Cảnh vật ở đây xanh tươi vô cùng mà sao tôi cảm thấy héo úa thế này? Tôi cứ bay vô định trong Đảo Rồng với hi vọng tìm thấy một nơi để tôi có thể dựa vào. Tôi đang chơi vơi, chơi vơi vô cùng.

Sau một hồi lơ lửng trên không trung tôi quyết định mình sẽ đến tìm mặt trời, cái nơi mà tôi được sinh ra.

Vừa bước vào trong, hơi nóng đã phủ vào mặt tôi ngọt ngào. Chúa Rồng đang nằm khép hờ đôi mắt lim dim. Bên cạnh là vô số những quả trứng khổng lồ.

Tiến lại gần và sờ vào quả trứng ở gần tôi nhất, lớp vỏ của nó trơn bóng, lạnh và cứng như đá saphia. Ở bên trong mỗi quả trứng này là một Dragon giống tôi như đúc. Theo như tôi được biết thì những trái trứng này không cách nào phá hủy cho đến khi nó nở ra. Nó cũng bắt tử một cách khốn khổ giống như tôi đây.

Cứ hai ngàn năm một trong số những quả trứng này sẽ nở ra và khi đó tôi sẽ biết mất. Kí ức của tôi sẽ được lưu trong ấn Rồng và khi ấn Rồng in lên người Dragon mới thì kí ức của tôi cũng theo đó mà tồn tại trong đầu “lính mới”. Một ngày Chúa Rồng sanh ra hàng ngàn trái trứng như thế, vì vậy mà tôi chẳng bao giờ có cơ hội chết đi hay lãng quên.

Quả thật trời!

Tôi luôn nghĩ những Dragon kia không phải là tôi mà chỉ là một bản sao và chính tôi cũng là một bản sao của Dragon gốc đã tan biến từ rất lâu. Nhưng Oma thì khẳng định với rằng con của chúa Rồng chỉ có một nhưng được sinh ra nhiều lần.

Đánh hơi được tôi, Chúa Rồng mở đôi mắt nặng nề nhiều tí năm ra và nhìn tôi. Một cái nhìn thật hiền như người mẹ nhìn con. Thật khôi hài làm sao khi một con rồng có thân hình gần giống khủng long, với bảy cái đầu, bốn chi và hai cái cánh lại sinh ra một đứa con có hình hài giống con người.

“Ta cảm thấy mệt mỏi!” – Tôi nói với Chúa Rồng.

106. Chương 106

Tất nhiên “mẹ” tôi không thể nói được tiếng người nhưng hoàn toàn có thể hiểu được những gì tôi nói. “Mẹ” vươn một trong bảy cái đầu nằm trên cái cổ dài ngoẵng và sần sùi của mình lại gần và dụi dụi vào tôi. Tôi có thể hiểu đây là một hành động an ủi.

“Nếu người có thể sinh ra ta bắt tử một cách đáng nguyên rủa thế này thì hãy nói cho ta biết cách nào để chết đi” – Tôi nói như van nài.

Đáp lại sự khẩn khoản của tôi là một cái nhìn bất lực sau đó Chúa Rồng lại nằm xuống vị trí cũ và nhắm mắt mười bốn con mắt lại.

Tôi tự hỏi liệu “mẹ” có chán nản không? “Mẹ” còn có trước tôi (đó là điều chắc chắn) và từ đó đến nay ngoài việc nằm trong tim mặt trời và sanh trứng thì chẳng đi đâu hay làm gì khác. Những con vật khác còn cần có một cặp để có thể sinh thành trứng hoặc thành con nhưng Chúa Rồng không cần điều đó. Có lẽ “mẹ” cũng rất cô đơn.

Tôi thở dài rồi ra khỏi tim mặt trời, ở bên ngoài không khí mát hơn rất nhiều. Tôi không bay nữa mà đi bộ dọc theo con sông duy nhất trên đảo Rồng.

Nếu có thể sống và chết đi như con người thì có lẽ nỗi đau trong tôi lúc này sẽ có ngày kết thúc.

Sẽ tuyệt với biết bao nếu có cách nào cho em sống lại! Chỉ một ngày thôi cũng được. Một ngày thôi cũng đủ rồi. Tôi nhớ em đến phát điên lên được.

Phải rồi! Oma, tộc phù thủy. Họ có thể hồi sinh kẻ đã chết mà. Tại sao tôi không nghĩ ra nhỉ.

Niềm vui dâng lên trong lòng làm tôi không thể kiềm chế được mà hét lên. Bật tung đôi cánh và bay thật nhanh đến chỗ Oma.

“Oma” – Vừa vào tới nhà tôi gọi to ngay lập tức.

“Tôi đây thưa ngài” – Giọng nói hân hoan vang lên từ phía sau. Lần đầu tiên trong vô vàn tỉ năm qua tôi thấy thích cái giọng nói này.

“Hãy hồi sinh cô ấy, người làm được mà” – Tôi nghe rõ giọng mình đang hồ hởi đến mức nào. Tôi sắp được gặp lại em rồi.

“Ngài đang nói đến Tử Đình Hương?”

“Phải” – Tôi khẳng định.

“Cô ta đâu phải là người. Tôi chỉ có thể hồi sinh con người mà thôi”

Câu nói của Oma làm bao nhiêu hy vọng, vui mừng và hạnh phúc trong tôi tắt ngấm. Như ai đó tạt nước đông củi đang cháy làm nó không những tắt lịm mà còn ẩm ướt đến nỗi không thể cháy lại được nữa.

Tôi ngồi phịch xuống sàn nhà. Mặc kệ bộ dạng mình thảm hại thế nào trước mặt Oma, lúc này tôi chẳng còn cần thiết gì nữa.

“Không còn cách nào sao?” – Tôi nói như hết hơi. Nín thở và chờ đợi sự tuyệt vọng ập đến.

“Vẫn còn một cách”

“Là gì?” – Tôi hỏi ngay lập tức.

“Nếu muốn cô ta sống lại ngài phải đến khu rừng linh hồn giải thoát cho linh hồn cô ta. Nhưng ngài sẽ phải thay linh hồn mình vào đó”

“Hãy chỉ cho ta cách đến khu rừng linh hồn”

“Xin ngài hãy suy nghĩ cho kĩ. Những kẻ chết do lửa rừng thì cả thể xác và linh hồn đều bị thiêu đốt đời đời. Nếu thay linh hồn và thể xác ngài vào đó, ngài cũng sẽ bị thiêu đốt như thế”

“Người khỏi lo. Ta sinh ra từ lửa mà”

“Lửa đó không giống lửa rừng thưa ngài. Nó là ánh lửa không giết chết người nhưng dày vò người bị thiêu đốt đau đớn đến mức sống không bằng chết”

“Vậy lúc này Tử Đình Hương đang phải chịu đựng đau đớn đó sao?”

“Phải”

“Hãy chỉ cho ta cách đến khu rừng linh hồn ngay lập tức!” – Tôi gằn giọng như ra lệnh.

Em đang phải chịu đau đớn, tôi phải cứu em. Dù đến cuối cùng tôi vẫn không thể ở bên em nhưng chỉ cần em có thể thoát khỏi đau đớn và sống thật hạnh phúc thì tôi cũng mãn nguyện rồi.

107. Chương 107

Chap 3: Khu rừng linh hồn

Tôi lắng nghe thật kĩ những gì Oma nói rồi nhanh chóng rời khỏi. Em đang rất đau đớn, tôi phải đến đó thật nhanh. Bên ngoài trời đã tối và có sấm chớp phía đằng đông. Bầu trời đang sục sôi như tâm trạng của tôi lúc này. Hãy đợi tôi nhé! Tôi sẽ đến cứu em.

Một con chim đại bàng bay đến và bay song song với tôi một cách cố ý. Đó chính là Felix, hẳn đi theo tôi làm gì? Ngăn cản tôi sao? Cũng đúng, tôi đi rồi thì sẽ không còn ai bảo vệ thế giới bóng đêm.

“Người muốn gì hả Felix” – Tôi hỏi bằng giọng thách thức.

Vì đang trong hình dáng động vật, Felix không thể trả lời tôi. Nhưng có lẽ hẳn hiểu được điều tôi đang nghĩ, hẳn từ từ bay chậm lại và bay ở phía sau tôi. Hẳn muốn tiễn tôi à?

Tôi không có ý định cắt đuôi Felix, chỉ vì tôi muốn đến cứu em thật nhanh nên tăng tốc. Sau một hồi cố gắng nhưng không thể bắt kịp tôi, hẳn thôi không đi theo tôi nữa.

Tôi bay nhanh theo hướng mà Oma chỉ, hẳn nói rằng bay theo hướng này tôi sẽ đến được cổng vào khu rừng linh hồn – nơi mặt trời không bao giờ có thể chiếu sáng – Góc U Linh.

Một phần trong tôi đang rất nghi ngờ hẳn. Trái đất luôn xoay quanh mặt trời, làm gì có nơi nào mặt trời không bao giờ có thể chạm đến. Hơn nữa trái đất hình cầu, làm gì có cái góc nào. Nhưng nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, việc gì Oma phải lừa tôi. Hẳn không dám làm điều đó đâu.

Áp xuất không khí bắt đầu thay đổi rất nhanh, những cơn gió cũng thổi theo một hướng kì lạ. Nó tốc rất mạnh từ dưới đất và bay thẳng đứng lên trời. Lực hút của trái đất không còn tồn tại trong khi lực ép đang đè nặng lên đôi cánh của tôi. Tôi cảm thấy mình di chuyển có phần khó khăn hơn. Có lẽ đây là lí do con người không ai biết đến nơi này.

Phía xa xa, có một vòng xoáy đen hiện rõ trên bầu trời và những tia sét giăng ngang bữa dọc trên miệng của nó.

Có lẽ Oma nói thật (nếu thứ tôi đang thấy đúng là Góc U Linh). Trước mặt tôi là một cảnh trước giờ tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Nước biển theo những cột nhỏ đang chảy ngược lên trời. Làm cách nào nó có thể chảy như thế? Bầu trời nơi này mang một màu tím đậm u ám và lạnh lẽo. Nhưng nó làm tôi nhớ đến em. Hoa tử đinh hương cũng màu tím, một màu tím thủy chung.

Tôi từ từ bay cao lên để đến gần cái hố đen kia. Phải rất cố gắng tôi mới có thể đến gần nó vì có một lực không hề nhỏ đang đẩy ngược tôi xuống.

Khi chỉ còn cách hố đen khoảng một mét thì đột nhiên những dải dài như tua mực màu đen tua ra và cuốn lấy tôi rồi lôi tôi vào vòng xoáy. Điều cuối cùng tôi cảm nhận được là cảm giác đau đớn từ trong sương tủy chạy khắp người khi tôi đi xuyên qua những tia sét.

Tôi mở mắt ra và thấy mình đang nằm trên cát. Hình như tôi đã ngất đi. Đây là đâu nhỉ? Nó khá giống với một sa mạc. Không! Chính xác thì nó là một sa mạc. Rõ ràng kêu là “rừng” mà tôi có thấy bóng dáng cái cây nào đâu.

Tôi bay lên cao để quan sát bên dưới nhưng điều duy nhất tôi thấy là những cồn cát giống hệt nhau trùng trùng điệp điệp. Bên trên đầu tôi vẫn là bầu trời tím buồn lạnh lẽo. Tôi cảm thấy nhớ em hơn bao giờ hết.

Bay thật lâu nhưng tôi chỉ thấy cát là cát. Hoặc là cái sa mạc này dài vô tận, hoặc là tôi đã quay lại điểm xuất phát.

Tôi không biết mình đã quanh quẩn trong cái sa mạc khổng kiếp này bao lâu nhưng theo cảm nhận của tôi thì nó khá lâu. Tôi chậm một phút là em đau thêm một phút. Tôi phải cố gắng hơn mới được.

Thêm một khoảng thời gian không hề ngắn và đáp lại sự khẩn trương của tôi là con số không. Nỗi tuyệt vọng đang dần nhấn chìm tôi.

108. Chương 108

Tôi cố gắng bình tâm và nhớ lại những gì Oma nói.

“Hãy nhớ đừng nghĩ đến những gì ngài muốn tìm!” – Đây chính là câu nói cuối cùng mà Oma nói với tôi. Câu nói này có nghĩa gì nhỉ? Liệu có phải như thế thì tôi sẽ tìm được điều tôi muốn không?

Đừng nghĩ đến những gì tôi muốn tìm? Làm sao không nghĩ đến được khi hình ảnh của em luôn tràn ngập tâm trí tôi?

Tôi nhắm mắt lại, một cách khó khăn, tôi cố gắng không nghĩ về em nữa, cũng không nghĩ về khu rừng linh hồn.

Quả không hề dễ dàng!

Tôi hướng đầu óc của mình về đảo Ròng và thật tập trung tưởng tượng ra cảnh vật nơi ấy để đẩy khỏi đầu hình ảnh của em.

Tôi mở mắt ra và trước mặt tôi là... một khu rừng vô cùng âm u.

Nó đây rồi!

Tôi nhanh chóng tiến vào bên trong và cảm thấy rõ tóc gáy đang dựng lên.

Tôi không phải là một kẻ nhát gan nhưng tôi hoàn toàn có căn cứ để thấy nơi này ghê rợn.

Tràn ngập không gian là tiếng khóc thảm thiết và xa xăm. Những khuôn mặt người với biểu cảm đau đớn in trên các thân cây. Bên dưới chân tôi là một màn sương mờ mờ làm tôi không thể nhìn thấy chân mình.

“Người không định đón tiếp ta sao?” – Tôi lên tiếng vì biết nơi này không hề có mình tôi.

“Xin lỗi vì sự chậm trễ của tôi” – Một giọng nói nặng nề hơn giọng nói của Oma nhưng cũng xa xăm và lạnh lẽo như thể vang lên. Ngay sau đó là một bóng người mặc áo choàng trắng trùm kín đầu tay cầm quyền trượng đứng ngay trước mặt tôi.

“Tộc trưởng tộc phù thủy” – Tôi nhướn mày.

“Vâng, tôi đây thưa ngài” – Hấn đáp lại tôi và hơi cúi đầu.

“Hãy đưa ta đến chỗ người con gái của ta” – Tôi nói bằng giọng bức bối. Nãy giờ tôi đã mất quá nhiều để tìm cái nơi quỷ quái này.

“Mời ngài đi theo tôi” – Hấn nói rồi đi trước dẫn đường.

Xuyên qua khu rừng sương mù, chúng tôi đến một khu vườn với những cây cao quá đầu tôi một chút và trĩu những trái nhìn như trái đào nhưng phát sáng như bóng đèn. Ánh sáng màu vàng rất đẹp mắt.

Chính giữa khu vườn đó là một cái cây có tán phủ rộng đủ che một sân vận động quốc tế. Trên những tán cây là những ánh lửa xanh chập chờn. Nếu không phải tôi hoa mắt thì bên trong những đốm lửa ấy có bóng người.

Tôi và hấn tiến lại gần gốc cây và hấn đặt bàn tay mình vào một vòng tròn khắc trên thân cây. Những đốm lửa im lìm lập tức xoay vòng và bập bùng.

Rời tay khỏi vòng tròn trên thân cây, từ trên cây, một đốm lửa xanh từ từ hạ xuống tay tộc trưởng tộc phù thủy. Mặc dù nói là tay nhưng thực chất tôi không nhìn thấy bàn tay ấy và cả bàn tay đang cầm quyền trượng. Tay áo choàng đã che mất nó.

Bên trong đốm lửa đó... chính là em.

Em đang ngồi bó gối đầu gục xuống đầu gối, đôi vai nhỏ run lên chịu đựng. Hình như em đang rất đau đớn.

“Mau thay linh hồn ta vào đó và giải thoát cho cô gái này” – Tôi hối thúc.

Hấn gật đầu rồi dẫn tôi đến một hang động. Bên trong này cũng có rất nhiều cây có trái phát sáng. Đó là nguồn ánh sáng duy nhất trong cái hang sâu này.

109. Chương 109

Tiến vào thật sâu, tôi thấy hai cột sáng nhỏ màu xanh đậm chiếu từ trần hang xuống hai chiếc ghế đá khắc những hình thù kì dị.

“Ngài hãy ngồi vào chiếc ghế bên trái” – Tộc trưởng tộc phù thủy nói với tôi.

“Ta có vài điều cần người thực hiện. Hãy xóa trí nhớ của cô gái này trước khi cô ấy rời khỏi đây” – Tôi nói nhưng không nhìn hắn mà nhìn vào đốm lửa có em trong đó. Em đang nằm co người và quần quai đau đớn.

“Xin ngài yên tâm, tôi sẽ cho cô ta ăn trái ánh sáng” – Hắn nói và với tay hất một trái đào phát sáng trên cành cây gần đó.

Hóa ra những trái ấy dùng để xóa trí nhớ. Vậy thì tôi yên tâm rồi. Em sẽ không nhớ gì về kí ức đau buồn nữa và cũng sẽ không còn nhớ về tôi. Tôi cũng đã căn dặn Oma xóa hết kí ức của những người xung quanh em trong khoảng thời gian kể từ cái đêm em bỏ chạy khỏi nhà.

Tôi nhìn vào đốm lửa lần cuối rồi bước về phía chiếc ghế bên trái. Luồng ánh sáng đang chiếu trên chiếc ghế chỉ bằng một chấm nhỏ trên bàn tay tôi. Tộc trưởng tộc phù thủy đặt em vào chiếc ghế bên phải.

Hắn ngồi khoanh chân dưới đất và lăm răm đọc cái gì đó mà tôi không hiểu. Cơ thể hắn từ từ bay lên lơ lửng như cách Oma vẫn ngồi và bắt đầu xoay tròn. Tia sáng đang chiếu lên tôi từ từ lớn lên và dần bao trùm lấy tôi. Hai chiếc ghế của chúng tôi cũng bắt đầu xoay vòng như đang bị đặt trên bàn xoay làm đồ gốm.

Một cảm giác đau đớn chạy khắp người tôi, giống như bị đâm với hàng vạn những chiếc kim được nung nóng.

Tạm biệt em Tử Đình Hương! Hứa với tôi phải sống thật hạnh phúc em nhé! Tôi yêu em!

Hết

110. Chương 110

Phần 8: Hãy biến tôi thành ma cà rồng!

Chap 1: Thói quen lạ lẫm

Những tiếng đập leng keng chói tai làm tôi tỉnh giấc. Đó là tiếng của lò rèn kế bên nhà tôi. Âm thanh này xuất hiện có nghĩa là trời đã sáng.

Tôi ngồi dậy và có phần uể oải. Ngáp dài và vươn người, tôi xuống khỏi giường mà mắt không muốn mở ra. Người tôi đang rất mệt, cứ như tôi đã nằm lâu lắm rồi vậy.

Á! Một vật cứng vừa va phải tôi. À không, tôi vừa va phải một vật cứng. Bất đắc dĩ phải mở mắt ra, thì ra đó là bức tường. Sao nó lại ở đây nhỉ?

Tính ra thì nó ở đây là đúng rồi. Bên phải là bức tường còn bên trái mới là cánh cửa, sao tôi có thể đi về bên phải để va vào bức tường thế này?

Chỉ có thể giải thích là tôi còn chưa tỉnh ngủ. Phải đi đánh răng rửa mặt thôi, cứ mơ mơ màng màng thế này mệt thật.

Hôm nay là cái ngày gì vậy trời? Ban nãy thì đập đầu vào tường, giờ thì vấp ngưỡng cửa phòng tắm và té nhào. Ở trước cửa phòng tắm có một cái ngưỡng bằng xi măng để ngăn ngược bên trong chảy ra ngoài. Đầu óc tôi thế nào mà lại quên bég đi mà vấp thẳng vào đó thế này không biết.

Cuối cùng cũng tỉnh táo hơn được một chút, tôi rời khỏi phòng tắm và đi ra phòng khách. Mẹ tôi không có nhà, hay nói đúng hơn là hôm qua bà không về nhà. Phần lớn thời gian trong cuộc đời tôi là lủi thủi một mình mà.

Nhanh chóng làm thức ăn sáng ình, tôi cần ăn để còn đi học.

Nhìn món trứng chiên rất ngon, tôi háo hức ngồi vào bàn ăn nhưng chỉ ăn được vài miếng thì tôi đổ thức ăn đi. Tại sao bữa ăn sáng lại nhạt nhẽo quá? Nó thiếu một điều gì đó mà tôi không rõ mà cái gì nhưng điều không biết ấy làm tôi không muốn ăn nữa.

Trở lại phòng và chọn đồ để mặc đi học, tôi lướt tay qua chỗ những cái áo sơ mi và chọn cái màu xanh dương mặc cùng quần jean. Tôi nhớ đã có ai từng nói với tôi rằng màu xanh dương rất hợp với tôi vì da tôi khá trắng.

Ngắm mình trong gương, tôi công nhận người ấy nói đúng (dù tôi chẳng nhớ tôi nghe câu này từ ai và khi nào nữa). Chiếc áo màu xanh dương làm da tôi trông sáng hơn rất nhiều.

Nhanh chóng ra khỏi nhà, tôi đi bộ đến trạm xe bus.

Vừa đi tôi vừa tự hỏi không biết có phải sáng nay khi tôi đập đầu vào tường não bộ đã bị chấn động gì không? Con đường từ nhà đến trạm xe bus tôi đi hằng ngày mà hôm nay lại cảm thấy lạ lẫm. Một cách không kiểm soát, đầu tôi hết quay ngang rồi lại quay dọc, cứ như lảo đảo rồi tôi không đi trên con đường này.

Hay do chứng trầm cảm tác động đến thần kinh? (tôi từng được chẩn đoán là mắc phải chứng trầm cảm)

Gì nữa đây? Tại sao ngồi trên xe bus cũng vậy và bây giờ ngồi trong lớp học cũng thế này? Một cảm giác trống trải cứ dâng trào trong lòng một cách khó hiểu. Trước giờ tôi vẫn chỉ có một mình, sao tự nhiên hôm nay lại thấy thiếu đi một ai đó?

Giảng viên vào lớp và bắt đầu thao thao bất tuyệt cứ như đã rất lâu không được nói. Phần tôi, tôi không thể tập trung mà nghe lọt tai nổi một câu. Tâm trạng tôi hôm nay rất kì lạ. Nó chơi vơi và hụt hẫng.

Rốt cuộc thì tại sao sau một giấc ngủ tôi lại thành thế này? Hay tại tôi thiếu ngủ nên thần kinh căng thẳng?

Cuối cùng thì buổi học đã kết thúc, các sinh viên khác đã ra về hết nhưng tôi vẫn muốn ngồi lại. Tôi không biết mình còn làm gì trong lớp học này nhưng vẫn cứ muốn ngồi lại.

Từ chỗ tôi ngồi có thể nhìn ra sân trường qua cửa sổ. Bên ngoài đã khá vắng vẻ vì hôm nay không phải học buổi chiều.

Có lẽ tôi cũng nên đi về thôi.

Tôi đứng lên và trước khi ra khỏi chỗ ngồi tôi phát hiện ra mình còn chừa lại một khoảng trống nơi đầu ghế như để chờ ột ai đó. Trước giờ tôi luôn ngồi sát mép ghế và chỉ ngồi một mình. Tại sao hôm nay lại như thế này?

Từ sáng đến giờ, mọi thứ xung quanh tôi có điều gì đó rất bất thường dù trông nó vẫn bình thường như mọi ngày. Rốt cuộc điều gì đang xảy ra trong tôi?

Nghĩ mãi mà không tìm ra điểm khác thường dù luôn cảm thấy khác thường, tôi bỏ cuộc và lững thững đi bộ đến trạm xe bus.

Không biết bằng cách nào và từ lúc nào, tôi đang đứng trước một ngôi nhà màu cà rốt nằm bên cạnh một ngôi nhà màu xám tro. Cả hai ngôi nhà đều trông rất quen nhưng vấn đề ở chỗ nó không phải nhà tôi mà tôi thì lại không có người quen hay bạn bè nào để mà nói là nhà người quen.

D...ra...gon!

111. Chương 111

Đây là một cái tên người? Một địa danh hay một cửa hàng nào đó nhỉ? Tại sao nó lại xuất hiện trong đầu tôi lúc này?

Dragon?

Nghe rất quen. Quà là rất quen. Cái tên đó tại sao làm lòng tôi nao nao thế này? Dù không biết cái tên ấy được đặt cho cái gì nhưng tôi có cảm giác nó rất quan trọng với tôi.

Sau một hồi lâu mà không thể nghĩ ra đã nghe cái tên ấy ở đâu, tôi quay trở lại trạm xe bus bằng con đường xa lạ mà tôi lại cảm thấy thân quen.

Ngày hôm nay không có gì để gọi là mệt mỏi nhưng lại có điều gì đó khiến tôi cảm thấy rất khó chịu và bức bối.

Tôi quyết định sẽ nằm thư giãn và sắp xếp lại những bất ổn trong tâm trí mình trước khi nó nổ tung và lại phải gặp bác sĩ tâm lý thêm lần nữa.

Để xem nào!

Thứ nhất: tôi luôn cảm thấy lạ lẫm với những thứ quen thuộc và thấy quen thuộc với những thứ lạ lẫm.

Thứ hai: tôi luôn cảm thấy thiếu mất một điều gì đó quan trọng trong cuộc sống.

Thứ ba: những thói quen mới xuất hiện một cách kì lạ (tôi đi đến ngôi nhà màu cà rốt như một thói quen)

Thứ tư: cái tên Dragon làm tôi có một cảm giác rất lạ.

Bốn bất ổn xảy ra trong một ngày. Tôi điên mất!

Còn điều thứ năm nữa, tôi vừa phát hiện ra mình đang nghe ngao một ca khúc rất lạ mà tôi nghĩ mình đã từng nghe rất nhiều lần.

112. Chương 112

Chap 2: Ký ức bị xóa

Một tuần trôi qua với bảy ngày lủi thủi ở nhà một mình và ở trường cũng lủi thủi một mình nốt, với những bất ổn không có chiều hướng giảm đi, với cái bản nhạc lạ cứ ngân nga trong đầu và với cái tên “Dragon”.

Tôi nghĩ có lẽ lát nữa sau khi đi học về tôi nên đến gặp bác sĩ tâm lý của mình. Thật sự là không muốn như vậy một tí nào nhưng tôi nghĩ mình cần phải đến đó trước khi phát điên.

Mà thật ra thì tôi phát điên rồi đấy chứ, chỉ là sợ điên nặng hơn mà thôi.

Suốt một tuần nay tôi chỉ mơ thấy một giấc mơ duy nhất. Một bóng người đứng quay lưng lại với tôi. Rõ ràng tôi nhìn thấy chân người con trai ấy không hề bước thê mà tôi đi mãi vẫn không tới chỗ người ấy được.

Ra khỏi trường sau một ngày học không cách nào tập trung, tôi lên xe bus và trở về nhà. Dự định của tôi là về tắm rửa thay đồ rồi sẽ đến chỗ bác sĩ tâm lý.

Không ngoài dự đoán của tôi khi ngôi nhà vắng lặng. Mẹ tôi có mấy khi ở nhà. Tôi tự hỏi không biết bà còn nhớ mặt con gái mình không nhỉ?

Nhanh chân bước lên phòng để lấy quần áo đi tắm. Nhưng khi vừa mở cửa phòng ra tôi nhìn thấy một hình ảnh hoàn toàn đáng để tôi xiu ngay lại chỗ.

Thế như tôi không xiu mà đứng im như tượng đá mà thôi. Cá là gương mặt tôi lúc này không còn một chút máu. Trước mặt tôi, một bóng người mặc áo choàng đen chùm đầu đang ngồi khoanh chân lơ lửng trên không. Hoặc là tôi hoa mắt, hoặc là tôi gặp ma.

Bằng một nỗ lực không hề nhỏ, tôi cố gắng chớp đôi mắt của mình. Khi mở ra, bóng đen kia vẫn lù lù ở đó.

“Ôi trời! Gặp ma giữa ban ngày sao?” – Tôi buột miệng, giọng cao vút.

“Rất tiếc khi tôi không phải là ma. Tôi là linh hồn. Chính xác hơn thì là một phù thủy” – Từ trong chiếc mũ trùm đầu, một giọng nói xa xăm vọng ra.

Câu nói của con ma này làm tôi càng hãi hùng hơn nữa. Không phải ma mà là linh hồn? Ôi trời! Có gì khác nhau chứ.

Đôi chân tôi bắt giắc lùi lại dù não bộ đã không còn đủ minh mẫn để điều khiển. Thế nhưng khổ nỗi chân tôi hoàn toàn không còn sức lực, nó run đến nỗi đứng còn khó chứ đừng nói đi. Và tôi té oạch xuống đất. Sợ đến nỗi không còn cảm thấy đau nữa.

“Cô đừng sợ!” – Vẫn là cái giọng nói ấy. Nó có tác dụng hù dọa tôi còn hơn cả chủ nhân của nó.

Cái gì? Bao tôi đừng sợ? Tôi có thể không sợ sao?

Nếu bạn là tôi, phát hiện ra một con ma trong phòng mình và nó còn trả treo với bạn rằng nó không phải là ma mà là một linh hồn hơn nữa còn là một phù thủy thì bạn có thể không sợ không? Đánh chết tôi cũng không tin là có người không sợ.

“Ta đến để phục hồi trí nhớ cho cô” – Chất giọng đáng sợ kia lại hướng về phía tôi.

“Phục... phục hồi trí nhớ?” – Giọng tôi lắp bắp đến đáng thương.

Cái bóng đen kia từ từ lướt đến chỗ tôi còn tôi thì cố gắng lết lùi người lại. Giọng nói của tôi chạy đi đằng nào rồi mà tôi không thể thốt lên lời thế này?

Không được rồi. Hẳn đang ở ngay trước mặt tôi.

Cái ông tay áo dài thướt kia quét qua đầu tôi và một cơn buồn ngủ kéo đến không cách nào chống đỡ.

Ánh sáng lọt vào mắt tôi làm con ngươi cảm thấy nhức nhối. Cơ thể tôi mệt mỏi hơn bao giờ hết. Có lẽ tôi nên nằm thêm một chút nữa.

Nhưng khoan đã. Hình như tôi đang bỏ lỡ điều gì đó.

Tôi ngồi bật dậy ngay lập tức. Bóng kẻ mặc áo choàng đen vẫn còn đang ở trong phòng tôi.

Nhìn quanh, tôi thấy mình đang nằm dưới sàn nhưng đó không phải là điều đáng quan tâm.

“Dragon!” – Giọng tôi hét to đến nỗi tôi cá là hàng xóm đều nghe thấy.

113. Chương 113

Tôi nhớ ra rồi. Nhớ hết rồi. Nhớ cả cái lúc thoát khỏi ngọn lửa dày vò cơ thể. Khi ấy tôi cũng gặp một người gần giống với kẻ đang trùm áo choàng đen kia. Có điều ông ta trùm áo choàng trắng.

Khi đó ông ta đã đưa cho tôi một trái gì đó phát sáng trông rất đẹp và kêu tôi hãy ăn nó. Sau đó tôi không còn biết gì nữa.

“Cô đã nhớ lại rồi” – Giọng nói lạnh lẽo kia có phần hồ hởi.

“Dragon đâu?” – Tôi hỏi ngay lập tức.

“Ngài ấy đang ở khu rừng linh hồn” – Hẳn trả lời tôi.

“Ngài ấy vì cứu cô mà đã thay linh hồn mình vào đống lửa giam cầm cô” – Không để tôi hỏi tiếp, hẳn giải thích luôn.

Tôi thoáng rung mình. Cái cảm giác đau đớn khi bị lửa thiêu đốt dù có chết đi tôi cũng không thể quên. Nhưng nếu đúng như con ma này vừa nói thì anh đang thay tôi chịu điều đó sao.

“Tôi phải cứu anh ấy” – Tôi cương quyết.

“Cô không thể làm được điều đó. Con người không thể đến khi rừng linh hồn khi còn sống”

“Vậy có cách nào cứu anh ấy không?” – Tôi nói như van nài.

“Không” – Câu trả lời ngắn gọn và phủ phàng của hẳn làm tim tôi như muốn nát tươm.

Vậy là tôi không thể cứu anh sao? Anh đã cứu tôi mà. Và tôi cũng không thể gặp lại anh nữa sao? Phải làm sao đây? Không được nhìn thấy anh nữa, điều đó còn kinh khủng hơn cái ngọn lửa đã dày vò tôi.

Tình yêu anh dành cho tôi lớn như thế mà sao những ngày qua tôi lại có thể quên anh chứ? Người con trai đã vì tôi mà hi sinh tất cả. Làm sao tôi lại quên đi anh?

Nước mắt tôi trực chờ tuôn rơi và nó đã rơi thật. Tôi bật khóc thành tiếng.

Tôi đã khóc. Khóc ra nước mắt. Tôi đã trở về làm con người rồi sao?

Phải mất rất lâu nước mắt của tôi mới ngừng rơi và giác mạc nóng rát. Bây giờ tôi mới nhớ ra sự hiện diện của con ma kia.

“Người đến đây tìm ta à? Có chuyện gì?”

“Trước hết xin cho tôi giới thiệu. Tôi là Oma, là thuộc hạ thân tín của ngài Dragon”

“Rồi sao?”

“Tôi đến để nói với cô rằng cô cần trở thành vua của thế giới bóng đêm”

“Cái gì?” – Tôi không thể tưởng tượng được mặt mình đang ngạc nhiên đến mức nào. Hắn vừa nói cái gì? Tôi phải trở thành cái gì? Vua của thế giới bóng đêm sao? Không đời nào!

“Thế giới bóng đêm không thể không có vui thưa cô”

“Điên sao? Tôi chỉ là một con người bình thường. Làm sao có thể trở thành vua thế giới bóng đêm” – Tôi bật cười.

“Trong người cô có ngọc rồng. Cô hoàn toàn có thể làm được điều đó”

Ngọc rồng? Chính là thứ anh đã dùng để cứu tôi khi tôi cần anh sao? Sao có thể?

“Người mang ngọc rồng trong người có thể tạo ra lửa rồng. Và nếu nó ở trong người đủ lâu thì đôi cánh lửa và khả năng tàng hình cũng sẽ hình thành” – Thấy được sự nghi ngờ trong đôi mắt tôi, hắn giải thích.

Khó tin thật đấy! Một đứa con gái bình thường nếu không muốn nói là tầm thường. Một đứa con gái có người mẹ là một cô gái làng chơi. Thế mà giờ có người đứng trước mặt đứa con gái đó nói rằng cô ta sẽ trở thành vua. Nhưng mà lại là vua của những kẻ tưởng chừng chỉ có trong những câu truyện viễn tưởng.

“Tôi không nghĩ mình có thể làm được”

114. Chương 114

“Ngoài cô ra không còn ai có thể làm vua thế giới bóng đêm nữa”

Tôi im lặng. Một phần nào đó trong tôi muốn tiếp tục công việc mà anh đã từng làm. Nếu như vậy có lẽ nỗi nhớ anh trong tôi sẽ vơi bớt đi.

“Tôi sẽ thử”

Sau một hồi im lặng, tôi quyết định sẽ thử một lần. Anh đã vì tôi mà hi sinh cả cuộc đời thì tôi sẽ sống tiếp cuộc đời anh.

115. Chương 115

Chap 3: Hãy biến tôi thành ma cà rồng

Sau ba chữ “tôi sẽ thử” thì giờ đây tôi đang ở trong căn phòng của anh trên đất nước mà anh sống.

Căn phòng rất rộng với tông màu chủ đạo là đỏ đô. Anh vốn thích màu nóng mà.

Đi một vòng quanh căn phòng, tôi dừng lại trước chiếc giường rộng quá khổ. Đây chính là chiếc giường anh đã từng nằm ngủ sao?

Tôi ngã người ra giường và kéo một chiếc gối ôm vào lòng. Mùi hương của anh vẫn còn lưu lại rất rõ trong căn phòng này và đậm nhất là trên chiếc giường này.

Dragon! Tôi nhớ anh ấy quá!

Chắc giờ này anh đang đau đớn lắm. Đồ ngốc! Sao lại thay tôi chịu đựng những điều đó chứ? Nếu không phải vì tôi, nếu không yêu tôi thì bây giờ anh vẫn có thể sống rồi. Tất cả là tại tôi!

Nếu biết trước kết cục sẽ thế này, có chết tôi cũng không nói yêu anh. Sẽ không làm cho anh yêu tôi.

Tôi thêm được anh công thêm một lần nữa quá. Được ngả đầu vào bờ vai ai. Được anh ôm trong lòng và hát ru mỗi đêm. Được có anh bên trong tôi.

Nước mắt tôi chảy ra thấm ướt chiếc gối đang nằm. Tôi biết khóc cũng không thể mang anh trở về bên tôi nhưng tôi không thể tìm được nước mắt.

Phải làm sao đây? Làm sao để hết đau? Làm sao để cứu anh?

Tôi mở mắt ra và cảm thấy khá nhức nhối quanh mắt. Hình như tôi đã ngủ thiếp đi vì khóc quá mệt. Bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ?

Nhìn quanh trong phòng, tôi chẳng thấy có cái đồng hồ nào cả. Bên ngoài trời vẫn còn tối. Có lẽ tôi chỉ mới ngủ một chút.

Lấy một bộ đồ trong vali, tôi đi vào phòng tắm hy vọng làn nước có thể làm dịu tâm trạng của tôi.

Phòng tắm của anh còn rộng hơn cả phòng khách nhà tôi. Cái bồn tắm giống một cái hồ thì đúng hơn. Mọi thứ đều rất ngăn nắp và sạch sẽ. Mùi hương của anh còn lưu lại trên từng thứ trong này.

Tiến lại chỗ lavabo, nơi có một chiếc bàn chải màu đỏ được cắm trong một chiếc cốc đặt trên kệ. Tôi đưa tay đối ngược đầu bàn chải xuống.

Lại khóc, nước mắt không cách nào ngừng rơi, tôi nhớ anh quá!

Bước ra khỏi phòng tắm với mái tóc còn ướt và đôi mắt đỏ kè tôi chợt thấy tim mình nhói đau. Anh luôn đợi tôi trước cửa phòng tắm và làm khô tóc cho tôi. Cũng vì vậy mà tôi có thói quen không lau lại tóc sau khi gội đầu mà để ướt nhưng vậy luôn. Cảm giác những ngón tay dài của anh luồn trong tóc thật tuyệt vời!

Tôi ngồi thụp xuống tay ôm ghì lấy lồng ngực. Đau quá! Đau ngoài sức chịu đựng.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Tôi gạt vội nước mắt rồi chạy ra.

“Ba tộc trưởng đã đến để chào ngài” – Vừa thấy tôi Oma nói ngay. Từ sau khi tôi về đây, hẳn thay đổi cách xưng hô ngay lập tức.

Oma dẫn đường và tôi đi theo hẳn đến một cái sảnh lớn. Nơi có những ô cửa sổ sát nhau và một chiếc bàn dài.

Đứng đợi sẵn bên chiếc bàn ấy là một cô gái vô cùng xinh đẹp, đẹp đến nỗi nếu tôi là con trai chắc chắn tôi sẽ yêu cô ta ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Kế bên cô ta là một cậu bé nhìn rất kháukhinh nhưng đôi mắt rất từng trải.

Đối diện với hai người đó mà một chàng trai chạc tuổi anh. Nước da anh ta trắng một cách kì lạ nhưng như vậy không có nghĩa là anh ta không đẹp.

Thấy tôi đến gần, người con gái và đứa trẻ đều cúi đầu chào, duy chỉ có chàng trai kia là đứng im. Tôi cảm nhận rõ cái nhìn chăm chăm mà anh ta đang dành cho tôi. Trông anh ta có vẻ sững sờ. Cái nhìn ấy làm tôi thấy khó chịu.

“Mẹ của cô là Tử Tuệ?” – Tôi vừa đến chỗ cái bàn thì chàng trai hỏi luôn.

Tôi chau mày nhìn anh ta. Sao anh ta lại biết mẹ tôi nhỉ?

Một cách thận trọng, tôi gật đầu.

“Con gái của ta!” – Anh ta nói và giọng có vẻ ghen ngào.

Cái gì? Đang gọi ai vậy? Tôi sững người, quay nhìn sang cô gái trẻ và cậu bé kia, cả hai cũng đang sững sờ giống tôi.

“Con đúng là con gái của ta rồi” – Anh ta nói như hét lên. Đôi mắt ươn ướt nhìn tôi dù không hề có nước mắt.

“Anh... đang nói với ai vậy?” – Tôi hỏi dò, không chắc là anh ta đang nói với tôi.

“Ta đang nói với con, con gái ạ” – Anh ta nhìn tôi cười trêu mếu.

Cái gì? Tôi? Con gái?

“Con là con gái của Tử Tuệ và ta. Ta và mẹ con đã từng rất yêu nhau nhưng ở bà ấy lại có mùi máu quá quấy rầy. Vì sợ bản thân không thể kiềm chế mà ta phải rời bỏ hai mẹ con. Ta đã rất hận bản thân khi bỏ đi khiến mẹ con tổn thương. Vì thế mà cô ấy mới trở thành...” – Nói tới đây, chàng trai im bặt. Ánh mắt dấy lên vẻ đau đớn.

Tôi là con của mẹ tôi và một chàng thanh niên hơn hai mươi tuổi? Vậy mẹ tôi có con với anh ta năm anh ta mấy tuổi à? Điên rồi!

“Không thể nào!” – Tôi nói lạnh.

116. Chương 116

“Ta hoàn toàn có thể chắc chắn con là con gái ta” – Anh ta nói chắc nịch.

“Anh hơn tôi chỉ vài tuổi thôi” – Tôi chau mày khó chịu. Nhận là em gái thất lạc nghe còn có lí. Nhận là con gái sao? Anh ta có điên không thể?

“Ôi con gái ngọc của ta! Ta sống còn lâu hơn cả Olia đấy” – Anh ta cười hiền với tôi.

“Anh... là ai?” – Tôi nheo mắt nhìn anh ta đầy nghi hoặc.

“Ta là Rainbow, tộc trưởng ma cà rồng. Và trong máu con đang có một phần máu ta. Vì thế mà con không chết khi uống máu Olia”

“Không thể tin được! Anh nói trong người tôi có máu của ma cà rồng? Vậy tại sao tôi vẫn là con người cho đến khi uống máu của Olia” – Tôi bắt bẻ.

“Con cái của ma cà rồng và con người thì sẽ là con người cho đến khi uống được máu của ba hoặc mẹ là ma cà rồng. Khi đó đứa con ấy sẽ trở thành ma cà rồng vĩnh viễn” – Anh ta giải thích.

“Vậy thì thật tốt. Tôi còn đang lo khi vua thế giới bóng đêm là con người. Như vậy sẽ chỉ sống được vài chục năm nữa. Nếu đây thật sự là con gái anh thì chúng ta được cứu rồi” – Người con gái này giờ im lặng giờ bắt ngờ lên tiếng làm tôi giật mình. Giọng nói này chính là giọng nói tôi đã nghe khi còn hôn mê.

Chàng trai vừa nhận tôi làm con quay qua nhìn cô gái rồi quay lại nhìn tôi.

“Hãy uống máu ta và con sẽ trở thành ma cà rồng vĩnh viễn. Như vậy con sẽ bất tử và có thể là vua mãi mãi” – Anh ta nói với tôi.

Không cần biết chuyện anh ta nói có thật hay không. Dù là thật thì tôi cũng không muốn bất tử. Sống bất tử mà không có anh thì sống làm gì? Tôi không cần!

“Tôi không muốn” – Tôi nói chậm rãi từng tiếng.

“Tại sao chứ con gái? Con có ngọc rồng trong người và chỉ cần con uống máu ta thì con sẽ bất tử và nắm quyền cai trị thế giới bóng đêm” – Anh ta thuyết phục.

“Tôi không muốn bất tử. Tôi sẽ sống thêm vài chục năm nữa và chết đi theo lẽ tự nhiên” – Tôi nói chắc nịch.

“Vì ngài Dragon sao?” – Cậu bé này giờ im lặng giờ mới lên tiếng.

“Phải, Dragon đã không còn. Tôi không muốn sống mà không có anh. Tôi nhận lời về đây cũng là muốn sống tiếp cuộc đời của anh cho đến khi chết. Tôi không cần cái cuộc sống bất tử”

Nghe tôi nói, cậu bé gật đầu rồi im lặng. Anh chàng kia và cô gái thì bắt đầu ra sức thuyết phục tôi.

Tôi không thể kiên nhẫn lắng nghe thêm được nữa. Dragon không còn thì họ lập tức chọn vua mới mà không một chút thương tiếc. Lũ người đáng ghét!

Tôi thật sự tức giận và cảm thấy một cái gì đó đang rần rần chạy dưới da. Ở hai bàn tay tôi, hai quả cầu lửa đang hình thành. Thật không tin được. Tôi đã từng thấy quả cầu lửa như thế này trên tay anh.

Thấy vậy hai kẻ đang huyền thuyên im bật ngay lập tức. Nếu đây chính là lửa rồng thì tôi hoàn toàn có thể giết chết bọn họ ngay bây giờ.

Tôi cố gắng kiềm chế cơn giận đang dâng lên, hít thở chậm và hai đốm lửa trên tay tôi tắt đi.

“Tôi mệt rồi. Các người về đi!” – Tôi nói giọng đều đều rồi bỏ về phòng mình.

Với những bước chân có phần hơi mạnh, tôi trở về phòng và thấy Oma trong phòng mình.

“Anh ở đây làm gì?” – Tôi hỏi giọng khó chịu. Tôi biết mình đang giận cá chém thớt.

“Tôi đợi ngài để nói với ngài một điều quan trọng”

“Là gì?” – Tôi hỏi lạnh.

“Ngài Dragon sẽ trở lại. Nhưng nếu ngài không bắt tử thì khi ngài ấy trở lại ngài đã chết vài ngàn năm rồi”

“Anh vừa nói cái gì? Dragon sẽ trở lại? Bằng cách nào?” – Tôi gần như hét lên. Gạt luôn cả sự sợ hãi, tôi tiến lại thật gần chỗ Oma.

“Đứa con của rồng không thể chết. Cứ hai ngàn năm ngài ấy sẽ tái sinh một lần” – Hẳn giải thích.

“Nhưng anh nói linh hồn và thể xác anh ấy đang bị nhốt ở khu rừng linh hồn mà” – Tôi nghi hoặc. Có phải đang lừa tôi không đây?

117. Chương 117

“Phải. Nhưng khi trái trứng rồng nở ra thì ngài ấy sẽ tan biến khỏi ngọn lửa ma trời”

“Tôi không hiểu” – Tôi chau mày. Thật không hiểu Oma đang nói cái gì.

“Tức là cứ hai ngàn năm một trái trứng rồng sẽ nở ra và bên trong đó là một Dragon. Khi đó Dragon cũ sẽ tan biến chỉ để lại ấn rồng và kí ức. Ấn rồng và kí ức ấy sẽ nhập vào Dragon mới và đứa con của rồng được tái sinh” – Oma giải thích.

Nghe dài dòng thật! Nhưng tôi chỉ cần quan tâm điểm mấu chốt “Dragon sẽ trở lại”.

“Anh không lừa tôi chứ?” – Tôi nheo mắt nhìn cái bóng đen trước mặt mình.

“Ngài có thể làm ra lửa rồng và giết chết tôi. Tôi dám lừa ngài sao? Hơn nữa tôi không phải là người của thế giới bóng đêm, tôi khuyên ngài nên bắt tử là vì ngài Dragon chứ không phải vì đám người kia. Ngài ấy đã rất đau đớn khi ngài chết. Nếu hai ngàn năm nữa tái sinh và phải sống mà không có ngài, ngài ấy sẽ điên mất!”

Giọng nói của Oma tuy lạnh lẽo nhưng rất chân thành. Tôi nghĩ mình có thể tin hẳn.

Hai ngàn năm? Sẽ lâu lắm đây. Nhưng tôi nhất định sẽ đợi anh. Nhất định đợi anh về bên tôi.

Tôi không nói gì nữa, ra khỏi phòng và trở lại đại sảnh ban nãy. Ba con người ấy vẫn đang ngồi tại chiếc bàn dài. Trông gương mặt họ đều ngưng đọng.

Thấy tôi lại gần, cả ba đều đứng lên nhìn tôi thăm dò.

Tiến đến trước mặt người con trai có thể chính là ba tôi, hít một hơi thật sâu, tôi nói:

“Nếu đúng như anh nói thì hãy biến tôi thành ma cà rồng”

_____The end_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-bien-toi-thanh-ma-ca-rong>